

ESOTERISK BULLETIN

I NORDEN

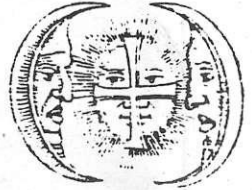
FULLMÅNE &
EBN-19-40
FREDAG 27. DESEMBER 1985

UTGIVERSTED: MIDTGARD

REDAKTØR: RUNE L. HANSEN

bladet for
kunst
poesi
og okkult
orientering

sparaes!

*Joules mann
far til Balder, Tolun*

ENDELIG HEI IGJEN!

Her er det produkt som blir redaktørens julegave til hele Norden og verden iøvrig, ved dette årets siste fullmåne går EBN hen mot de tusen hjem ...

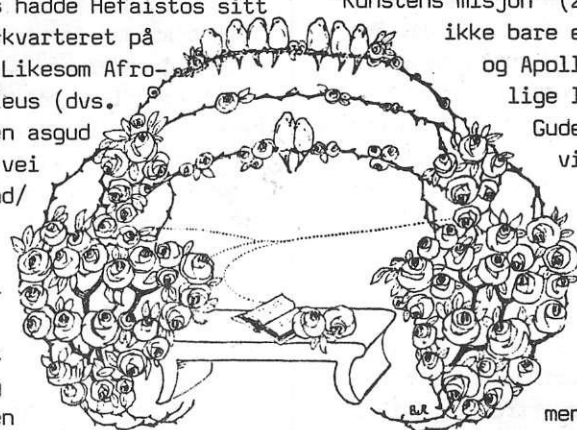
TEMAET ER BLITT KJÆRLIGHET.

Velkommen til de magiske ord og alkemisk teater! Ordene skal utformes - og ved denne innlevelse går tankene til den greske guden Hefaistos, pottemaker og smedearbeider, kjæresten til Afrodite. Fordi myte og mentalitet henger sammen berører jeg innledningsvis dette emne. Som Prometheus hadde Hefaistos sitt alter naturligvis i håndverkerkvarteret på veien ut til Platons akademi. Likesom Afrodite er datter av allfaderen Zeus (dvs. romernes Jupiter eller vår egen asgud eller erkeengel Tor som er på vei til å bli vanegud eller tidsånd/archai - se iøvrig EBN 14/15) er Hefaistos en sønn av Zeus. Hefaistos var i den greske mytologien en riktig sønn av Zeus, og ble av sin far kastet ut av Olympos og brakk bena og ble lam i sammenstøtet med øyen Lemnos (som iøvrig har lavest profil av alle Egeerøyene) hvor han falt og først etablerte sin smie, som krøpling.

"Ved inngangen av vår europeiske kultur står det to store bilder; det er Psyche, menneskesjelens gudinne, og Prometeus, opprøreren," sier den norske betydningfulle forfatter Jens Bjørneboe (1920 - 1976). Prometheus betyr den forut tenkende (likesom hans broder og motsetning Epimetheus har et navn som betyr den bakut tenkende); det var han som skapte mennesket og formet det av leire, selv om det var Athene som måtte innblåse det liv og ånde. Men også Hefaistos skapte mennesket - fordi han og Prometheus på en viss måte er én og den samme. Og de to guder har det til felles, at de begge arbeider med ilden bl.a. Prometheus led med sine skapninger menneskene, og sin titaniske natur tro uttenkte han en list overfor Zeus. Ilden fantes kun på Olympos (som de gamle grekere landskapsmessig forestilte seg beliggende på Kretas høyeste fjell, Idaberget, Zeus' fødested - og Olymposen tilsvarer også det nordiske Idavollen) - og derfra, fra gudenes egen arne, stjal Prometheus ilden og skjulte den i en narthex-stengel og bragte den ned til jorden. Oppe fra Olympos så Zeus derefter tusener av

lysbluss tennes nede på jorden ... Hos de gamle grekere skjer det en overgang når vi i diktningen ser på Homer (9. årh. f.Kr., innviet i de eleusinske mysterier) representerende eposet, og på den annen side Aiskylos (525 - 456 f.Kr.) hvorved dramaet får sin begynnelse. Aiskylos var ikke innviet i de eleusinske mysterier - hvilket han uriktig ble beskyldt for og som også senere er blitt hevdet - men hadde tilegnet seg de hemmeligheter som har relasjon til det menneskelige jugs fremkomst på Sicilia i Syrakus. R. Steiner sier i et foredrag om "Kunstens misjon" (21/5 1910) at derfor skildrer Homer ikke bare en kamp, men vi ser også hvordan Zeus og Apollon "griper inn der hvor de menneskelige lidenskaper virker og lar noe skje. Gudene er en realitet som dikteren lar virke inn i sin diktning. Hvor det har forandret seg når vi kommer til Aiskylos!" I stedet for gudene som vi enda finner hos Homer, opptrer hos Aiskylos det handlende menneske - om enn også kun i sin første begynnelse. Derfor blir Aiskylos den dramatiker som stiller det handlende menneske i handlingens midtpunkt. Derfor, sier R. Steiner, "var også Aiskylos

den kallede dikter til å behandle en slik skikkelse som Prometheus, som nettopp er den guddommelige helt som fremstiller menneskenes befrielse fra de guddommelige makter og på titanisk vis gjør opprør mot dem. Altså ser vi dramaet ta sin begynnelse samtidig med den våknende jefgølelse (...). Idet mennesket fra et liv i ytterverdenen gikk inn i sitt eget indre ble den homeriske diktnings skikkelser til Aiskylos' dramatiske personer, dvs., at dramaet oppstod ved siden av eposet." Denne fremvekst av jefgølelsen i Europas forskjellige egner utviklet seg på den mest varierte måte - annerledes i nord enn i vesten, men navnlig annerledes i Sydeuropa påpeker R. Steiner så treffende. I et foredrag fem dager tidligere taler han om hvordan den menneskelige samvittighet, den indre stemme, blir erobret for diktekunsten ved Aiskylos. Aiskylos er kommet til det punkt hvor det av hele det menneskelige sjeleliv måtte fremsprudle noe som nettopp det vi kaller samvittigheten, at vi merker hvor han er like på grensen til å trenge frem til samvittigheten, at av ethvert ord han f.eks. legger i munnen på Klytemnestra kan man formelig føle at nu burde det hentydes til den forestilling vi betegner med ordet samvittighet. "Vi ser hvordan den store dikter Aiskylos enda ikke

FRA FORSIDEN ...

taler om samvittigheten; mens Evripides (480 - 407 f.Kr.), hans etterfølger over Sofokles (496 - 406 f.Kr.), taler om den. Han beskriver også hvordan sprogets tilblivelse (ved gruppesjelens arbeide utfra sin indre sjelssubstans på astrallegemet) pågår forut for jeg-fødselen. Prometheus representerer den fremadrettede tenkning, sier R. Steiner i et annet foredrag (22/10 1909) i den samme foredragsrekken ("Sjellelivets forvandlinger") - "den sannhet som ikke erverves ved ytre erfaring, men som er skapende - og ut fra sin kraft anviser den oss et ståsted i verdensaltet hvor vi er medskapere av det som skal oppstå ut i fremtiden." Ved den fremadrettede tenkning er mennesket produktivt, virkeliggjør vi våre tanker i livet - er vi som mennesker noe som selv virker etter den skapende naturs eget forbilde i mere eller mindre grad, hvis da ikke ...

EBN er et smedeskraft, men ikke i negativ forstand. De ordene her søkes hen mot er dem som, sagt på en måte og med N. Cusanus (1401 - 1464) - er motsetningenes forløsning i Logos, i det levende Ordet.

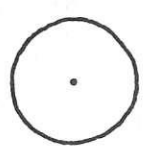
Prometheus bringer jeget de evner som gir det mere og mere rikdom og fylde. Men sagnet forteller videre at Prometheus blir straffet av Zeus for sin dåd, fordi han på et uriktig tidspunkt har bragt menneskeheten fremad i bevissthet. Han blir smidd fast til en klippe i Kaukasusfjellene (som representerer den kaukasiske rase; se EBN 14/15, og altså sånn sett Jupiter) - og videre hører vi om hvordan Prometheus sitter inne med den viten at Zeus engang må opphøre med sin vrede når han blir styrtet av en dødelig kvinnes sønn. Et barn født av en dødelig skal avløse Zeus på herskertronen; hvilket er den viten som setter Prometheus fri, hvilket altså peker hen på Logos eller Dionysos - eller Kristus Jesus, Gudesønnen og Menneskesønnen. J.W. Goethe (1749 - 1832) har i øvrig på sitt vis skildret oppløpet til dette i sitt Prometheus-fragment "Pandora", hvor implisitt Prometheus og Epimetheus forsones ved dåden og Logos, det levende Ordet.

Prometheus er et bilde på forestillingsevnen (eller imaginasjonen), og forestillingen er sjelens eiendom. Vi kan nøye trekke grensen mellom det vi opplever i vårt indre, og på den annen side den ytre verden. Når det dreier seg om sanseiakttagelse (representert ved Prometheus' bror Epimetheus) må vi tre i forbindelse med den ytre verden; mens forestillingen som nevnt på den annen side er sjelens eiendom. Ikke uten grunn nevnte jeg innledningsvis Hefaistos - han er smed og pottemaker. Å smi er på en viss måte bl.a. i slekt med det å skrive, og arkitektur, og å snekre, for den saks skyld også med å strikke etc. - alt dette forutsetter jo

nemlig forestillingsevnen eller den forut-tenkning som Prometheus og naturlig nok Hefaistos forutsetter. Når vi nærmer oss verden med de foruttenkte sannheter blir vi som mennesker og kultur stadig rikere og mere tilfredse (i sannhetens ånd). Glede og tilfredsstillelse vil vi føle over at bekreftelsen av de foruttenkte sannheter trer oss i møte i virkeligheten. Foruttenkning er noe som danner begynnelsen til en vekst inn i fremtiden, sier R. Steiner, og "således blir mennesket en borger og skaper for fremtiden." Mens den bakutrettede sannhet, som beror på en utforskning av det gitte, på en forskning av det opplevde, erfaringsmessig vil "føre lengre og lengre ut i abstraksjonen. Samtidig blir sjelen mere og mere uttørret og ute av stand til å finne næring." Men menneskets foruttenkning "utstrekker sitt jeks kraft fra ståstedet i nutiden og inn i fremtiden, idet det ikke bare gjør eftertankens, men også foruttenkningens element i sannheten til sin eiendom. Dette er det befriende ved de foruttenkte sannheter." Det forgangne kan i ordets egentlige forstand kun være noe eftertenkt.

Ord i pakt med dagens gjengse mentalitet synes å være disse: at hver generasjon står på skuldrene av den forutgående for å flytte erkjennelsens grenser en smule. Denne mentalitet er imidlertid ikke holdbar; for hva det i virkeligheten kommer an på er å finne erkjennelsens paradoksale grenser eller grenseoverganger i sitt utgangspunkt! Og her kommer vi til Prometheus eller også Hefaistos, og til forestillingsevnen. For dette funn, intet mindre, fremsettes her og nu, for første gang så enkelt som det vel er mulig, i det trefoldige perspektivet:

Fig. 1:

Og hva som her i all enkelhet er vist er den trefoldige sirkelen, som i sin innerste kjerne ikke kan forstås uten Jesus Kristus. Figuren ovenover er helt vilkårlig med hensyn til størrelsen. Den viser en sirkel med en prikk eller et punkt i midten. Dessuten må vi utenfor sirkelen her forestille oss en enda uendelig og usynlig sirkel - derved blir det 3 sirkler; for når vi tenker oss en stor sirkel som vi gjør mindre eller ser ovenfra på avstand så forsvinner den efter hvert som den blir mindre hen i punktet eller mikrokosmos. Figuren nedenunder her viser den samme 3-foldige sirkel på en litt annen måte:

Fig. 2:

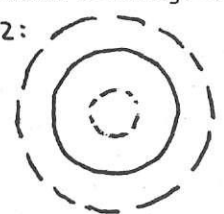

Fig. 1 viser det hele i all sin enkelhet, og fig. 2 for å anskueliggjøre. Den tredje og usynlige sirkelen tilsvarer punktet i midten - det er der på en viss måte makrokosmos rekker mikrokosmos hånden; det var iøvrig denne tredje og siste sirkel J. Kepler (1571 - 1630) ikke rakk å fremkomme med. En kan også på en viss måte betegne prikken i midten som utspringet eller kilden eller Midtgard, og selve sirkellinjen - altså nr. 2 regnet innenfra - som Utgardgjerdet, og da blir den 3. og usynlige sirkelen å betegne som Åsgard og Jotunheimen eller englehierarkiet. Punktet i midten overgår til sirkelen der hvor tid blir til rom eller der hvor kraft og ånd manifesterer seg (i rommet). Punktet som representerer Midtgard eller mikrokosmos kan en henlegge til hva som helst i virkeligheten, idet en begrenser noe innenfor perspektivet og bibeholder helheten og det levende samvirke som det vesentlige. Punktet eller den 1. sirkelen kan betegnes som mikrokosmos, selve sirkelen eller altså sirkel 2 kan betegnes som geokosmos eller mennesket (mesokosmos) og naturrikene, mens den 3. og usynlige sirkelen betegner makrokosmos ... Tilsammen tilsvarer denne 3-foldige sirkelen erkjennelsens paradoksale grenser eller grenseoverganger, som herved er presentert! Midtgardgjerdet, Utgardgjerdet og Åsgardgjerdet ... Og derved tilsvarer den ytre sirkelen himmelen og den innerste eller punktet den indre verden og det indre landskapet, mens den midterste sirkel tilsvarer det ytre landskapet (eller legemet og rommet, det legemlige) - derved den ytterste sirkelen resten av virkeligheten!

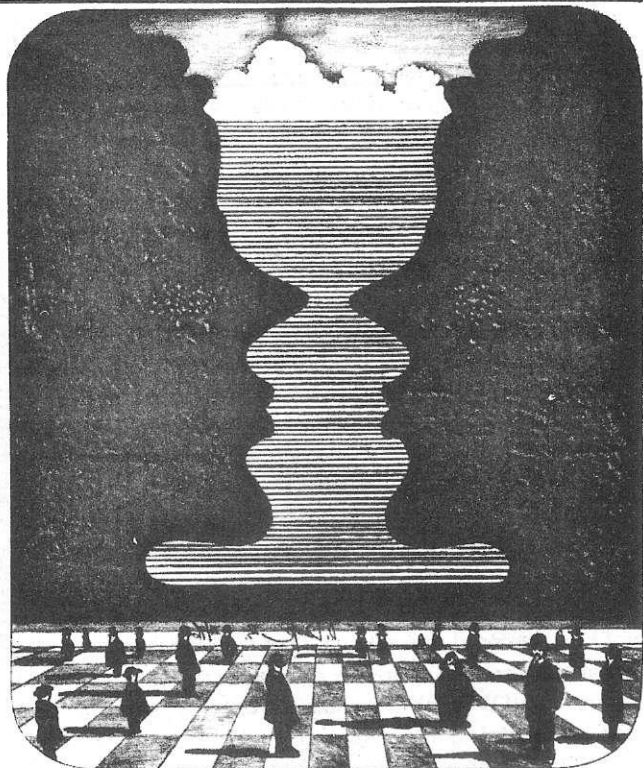
Dette her presentert for å bli benyttet og brukt. For hvordan er idag situasjonen? Og hva med sannheten i vår jordiske virkelighet? La meg i så måte utsi et beskrivende bilde:

Fader vår og Moder jord favner hverandre i et kjærlig favntak; men mellom deres evige kjærlighet og pakt er kommet noe forstyrrende og forskrekkelig - skjøgen Babylon! Derfor fremtrer heller ikke Afrodite, men bare elendighet og idyll med avgrunnsrøtter ... Babylon eller halv-sannheten og løgnen har storstilet og vidtrekkende besatt den jordiske virkelighet! Mørkemaktenes tøs!

Og ved denne vår situasjon gjenstår et valg; valget mellom den gapende avgrunnen og den rette besinnelse. Et valg og en mulighet. Valget mellom på den ene side prostitusjonens Babylon og på den annen side Moder jord som bærer paktens sete i den jordiske virkelighet!!

Dette ment som et forord. Velkommen og beste hilsen fra redaktøren,

Rune den jordnære!

Kjærlighetens forhold...

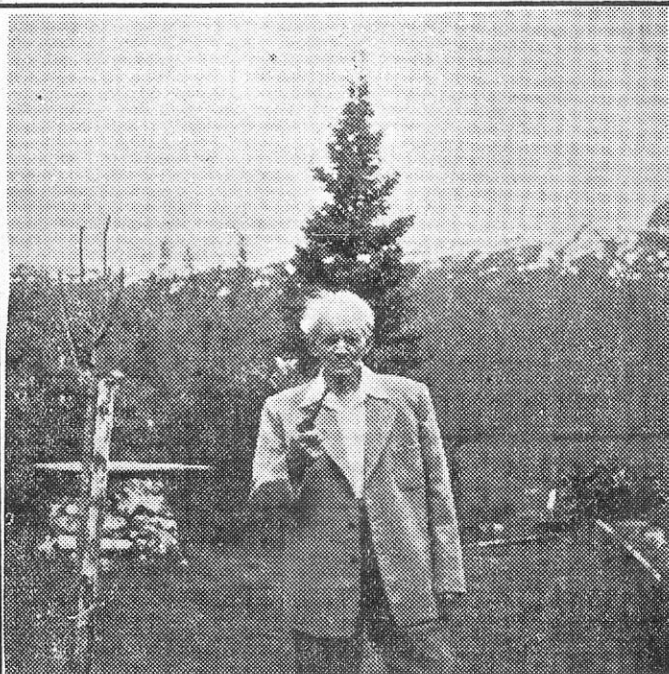
Det er svært få som er oppmerksom på at i årene før den 2. verdenskrig ble FRI KJÆRLIGHET innført i Norge! Fritt forhold mellom kjønnene var parolen, med nakenkultur og friluftsvælseser som lovmessige påbud (- "så parrer de seg som vil befordre forplantningen, idet verden forøvrig har overvunnet sitt driftsliv"). Meningen var at forholdet mellom kjønnene ikke lenger skulle "mistenkelliggjøres av prester og andre profesjonister i massemoral, igangsatt av kirke og stat for å holde folket nede i uvitenhet. Seksualitet er nu engang en nødvendighet mann og kvinne imellom ..." Dette skjedde ved et stortingsvalg hvor Samfunnspartiet med Bertram Dybwad Brochmann (1881 - 1956) i spissen fikk 76 regjeringsrepresentanter og flertall i stortinget og kunne danne den nye regjering på de premisser partiet selv ønsket - en veldig masseseier for Samfunnspartiet og i norsk politikks historie ... B.D. Brochmann eller BDB var et spirituelt menneske som vekket begeistring, men som ikke ville la seg drive av sympatier og antipatier - men av rolig eller besinnet, objektiv innsikt og perspektiv. På kristen grunn ville han 100% nyorientering og livsorientering. Han ville en åndsrevolusjon og kjempet for å gi arbeiderbevegelsen et åndelig innhold og imot den overfladiske materialismen, han ville også et desentralisert og avkapitalisert, alkemisk og selvstyrt, levende samfunn. I begivenhetene før valgseieren uttaler han bl.a. disse ord: "Sannheten sier at verden idag er å sammenligne med en kjempe-messig kylling som snart skal fødes til nytt liv - nemlig utenfor eggskallet! Tvil bare på prester og politikere som ubevisst ries av djevelen og derfor skremmer dere opp med at jorden skal forgå.

FRA FORRIGE SIDE ...

For djevelen er den enda ikke bevisste gud i deg! Men når eggeskallet brister har djevelen tapt sin makt og Guds samfunn er blitt levende virkelighet. Sannheten lever. Og vil seire i neste omgang." Det er som sagt med en annen stor norsk åndspersonlighet (og en samtidig av BDB), Alf Larsen (1885 - 1967): "Et menneske som søker seg selv finner tilslutt Gud. (-) Gud frister oss med å være menneske, Djevelen med å slippe for det." For BDB sier også: "Kom til dere selv - og derigjennom til Gud." En må riktig gå inn i verden for riktig å komme ut i verden. Det er, sier BDB, den sjelelige selvkontroll som "åpner veien til sannheten, sannheten om oss selv som guddommelige vesener, med vår livsskjebne hvilende i vår egen mentalitet, fordi hele vårt liv hører evigheten til - i stat og kommune, i kirke og skole, i kunst og filosofi, i økonomi og seksualitet!" Mennesket må først og fremst lære seg å beherske sin egen natur - hvilket et utgangspunktet for samarbeide med og holdning til naturen iøvrig, og økologien eller helheten er alltid overordnet og den som tilkjennegir den pakt som er bærende, men som ikke undertrykker. Gud er den makt som står bak tilværelsen - såvel som foran den. Etter stortingsvalget ble den frie kjærlighet innført i Norge og kirkene ble ombygget og innredet til andre formål - som forlystelsessteder med kurbad, svømmebasseng og oppvarming, etc.!

Bare at alt dette skjedde ikke i virkeligheten - men i en bok! For i virkeligheten kom heller ikke BDB så langt at han med sitt Samfunnsparti fikk noe flertall i stortinget; men boken det dreier seg om er Stein Bugges (1896 - 1961) tragikomedie "Napinysa, eller det 3. rike," som utkom i 1946 ("Tragikomedier," Ashehoug, Oslo), men ble oppført som teaterstykke ("Det tredje rike") på den Nationale Scene i Bergen i 1934! Og i boken eller teaterstykket er BDB skjult bak navnet Bertel Børst-Blommen. Men hvordan gikk det likevel etter at reformene var innført? Det gikk ikke bra. Bl.a. fordi generalmajor Hannibal Tott (et navn for Quisling) og nasjonalfascistene maktet å gjøre opprør, og derefter bar det, også i virkeligheten, mot den 2. verdenskrig! "Handlingen kunne når som helst ha foregått i Norge," heter det som innledning til teaterstykket ... En vesentlig bok fra Stein Bugge, som ikke bare skildrer BDBs idéer og personlighet (som ellers i det store og hele er blitt urettmessig og konsekvent fortiet hittil), men også hvordan det på én (annen) måte kunne ha gått! Om enn teaterstykket i seg selv er umodent og ikke velskrevet, og også BDB reagerte på det i sin krasse tone (i avisen "Samfunnsliv," 13/10 1934), så bærer det dog uvilkarlig visse dybder i seg.

Jeg har lyst til kort å kommentere den gode BDB og hans ny-orienteringsbevegelse i en henseende før vi her beveger oss videre ad kjærlighetens forhold. Hvilket gjelder hans negative

Bertram Dybwad Brochmann (1954).

holdning til andre esoteriske strømninger. BDB uttrykte seg både muntlig og skriftlig slik: "Vi må søke vitenskapelig å utforske åndslivets lover. Men vi holder oss strengt til hva vi vet, erfarer og erkjenner innenfor vår tilværelse. Vi underviser altså ikke - således som teosofer, antroposofer, mystikere, gnostikere og annen esoterisk åndsvitenskap, - i det vi ikke kjenner eller ikke kan ha noen bestemt mening om, og som derfor bare blir spekulasjoner ... (...) Vi støtter oss til Kristi ord til Nikodemus (i Joh. 3,11-12): "Sannelig sier jeg deg. Sannelig. Vi taler det vi vet, og vitner det vi har sett, og dere tar ikke imot vårt vitnesbyrd. Når jeg har sagt dere de jordiske ting og dere ikke tror, hvordan skal dere da tro om jeg sier dere de himmelske? (Se også Joh. 4,23)." Hvordan er egentlig denne BDBs fordømmende holdning til andre esoteriske strømninger å forstå? Et poeng for BDB var å komme frem til det enkle og elementære i virkeligheten, det jordnære og lettfattelige - for at forståelsen og visdommen ikke skal gå noen forbi så å si ved å være tilsynelatende spekulative og fordringsfulle for det alminnelige menneske. Han ville et gudsrrike på jord, at det er den veien vi skal gå, også gjennom det enkelte menneske - men ikke bare gjennom en innviet krets. Sannheten og visdommen er en allemannssak. Men i dette sitt syn og sine ord var BDB altfor krass - om enn han har rett og virkelig har et poeng av betydning! Hva BDB vanskelig ville innse er at Jesus også talte om de himmelske ting om enn ikke til Nikodemus. Likevel - på en fordomsfull og forhastet og krass måte, peker BDB hen på det hvilket av betydning som så altfor mange som søker å være åndelige bortser fra: at det jordiske, folkelige og nutidige er av den allerstørste betydning! Og dette at visdommen virkelig er en allemannssak, at det er av elementær og selvfølgelig betydning også å nytte den som sådan. At hvis den blir til et åndelig tårn, et elfenbenstårn eller babels tårn, så har den ikke lenger den samme selvfølgelig

og elementære betydning, er den ikke av samme naturlige og umiddelbare betydning - fordi den derved får en avstand til det jordnære og sosiale liv som tilsynelatende kan være uoverkommelig og også innebære mange slags farer mht. det spekulative. Antydningvis sagt. Han har rett og er ved denne sin holdning inne på noe av stor betydning; men naturligvis burde han i stedet for å fordømme andre esoteriske strømninger forsøke å presisere og avklare (hvilket hans senere ortodokse etterkommere langt fra har gjort). At BDB slik bygget opp til fordommer fjerner imidlertid ikke det som er verdier i hans bredt anlagte verk. (Men at han etter 2. verdenskrigen ble dømt for landsvik viser hvor de virkelig store fordommer og problemer befinner seg!)

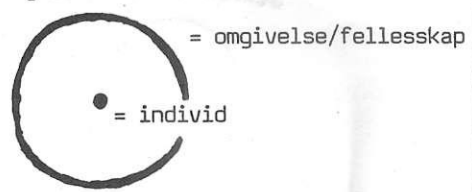
BDB gjorde oppmerksom på hva Jesus sier i NT, Matt. 24,12: "Fordi urettferdigheten tar overhånd skal kjærligheten bli kald hos de fleste." Dette kan peke hen på at det er et forhold på noe vis mellom kjærligheten og rettferdigheten, at vår kjærlighet er en tilstand som både er sosialt, økologisk og etisk betinget. Kjærligheten mellom mann og kvinne er ikke som mellom oxen og kua! Og rettferdigheten henger igjen sammen med visdommen og fordommer.

Vi skal videre. Det erotiske som livsdrift på den ene side - og hemninger, forskrifter, påbud, frykt og ukontrollerte følelser og fantasier på den annen side, har til alle tider i menneskenes historie spilt den aller største rolle. Samsons gåte lyder: "Hva er sterkere enn løven, men søtere enn honning?" I alle verdens moralbud, religioner og konvensjoner finner vi igjen menneskenes bunnløse fantasi, når det gjelder deres eget driftsliv. Eskimoene på Grønland og kannibaler og indianere, kinesere og europeere, amerikanere og indere har alle sine idéer, forskrifter og lover. Kjærlighetslivets og seksualitetens former og konvensjoner ikke bare veksler og forandres fra tid til tid - men også fra sted til sted. Det er et ubestridt faktum. Et faktum som vel enhver i sin egen kultur og i sin egen tid bør kunne grunne på! Altfor lett er det vel i sånn henseende å komme til å tro at ens eget er det eneste og det eneste rette. Annerledesheten innen den enkelte og de forskjellige kulturer angående kjærlighetslivets ytringer og beveggrunner kan være stor og mangfoldig, såvel i tid som rom. Sånn sett har også det enkelte menneske i alminnelighet de almenne karakteregenskaper som kjennetegner det fellesskap det tilhører og gir sine handlinger et innhold som er bestemt av den plass det inntar innen den aktuelle majoritet. Til dette siste kan en muligvis si som R. Steiner (1861 - 1925) i sin "Frihetens filosofi," 1894: "Mannen ser hos kvinnen, kvinnen ser hos mannen nesten alltid for mye av det andre kjønnets almenne karakter

og for lite av det individuelle."

R. Steiner sier også, at der området for friheten, for tenkningens og handlingens frihet, begynner - der opphører bestemmelsen av individet etter slektens eller fellesskapets lover. Og at individet må erverve sine begreper gjennom egen intuisjon - hva individet gjennom arv og sosiale instinkter har innen seg av moralske instinkter, blir etisk gjennom at det tar opp det i sine intuisjoner. Videre at "all sedelig virksomhet innen menneskeheten har sin opprinnelse i individuelle etiske intuisjoner og deres opptagelse i menneskesamfunnet. Man kan også si; at menneskehetens sedelige liv er totalsummen av de frie menneskelige individenes moralske fantasiskapelser." Han sier også (i "Den åndelige verdens terskel") at med den oversanselige bevissthet (henviser f.eks. til forordet i dette EBN, rlh) oppvåkner menneskesjelen i den åndelige verden - likesom er forholdet at i kjærligheten oppvåkner det åndelige innen sanserverdenen.

Noe av interesse å peke på i denne sammenheng er at forholdet mellom individualitet og fellesskap eller slektsomgivelse kan illustreres med den trefoldige sirkelen vi snakket om i forordet til dette EBN. Da tilsvarer det enestående, enkelte og originale menneske sirkel nr. 1 - dvs. prikken i midten. Og sirkelen omkring i dette tilfelle symboliserer da omgivelsene, dvs. familien, slekten eller fellesskapet, samfunnet eller massen. Den 3. og usynlige sirkelen tilsvarer da i dette tilfelle også resten av virkeligheten - det hele altså alt eftersom det konkrete perspektivet en anlegger. Se nedenstående figur:

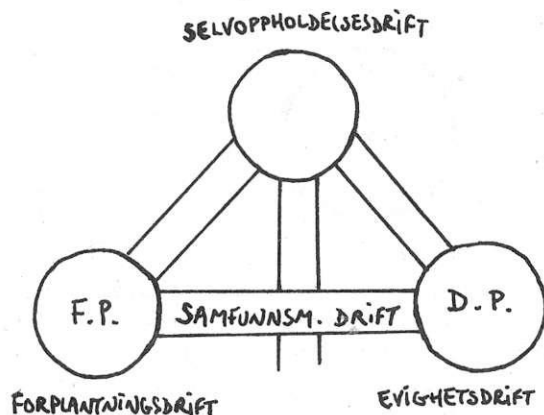

Her representerer punktet i midten individet og derved også Fødselens Port og dets fremkomst som menneske og dets bevegkraft. Mens sirkelen omkring representerer dets rom eller sted eller omgivelse. (I alt dette ad sirkelens forresten så vesentlige betydning henviser jeg videre til min enda ikke publiserte bok "Perspektivets øye," forhåpenligvis Regnbueforlaget våren 1985). "Når mennesket fødes går det fra motrommet inn i tiden, men tiden forvandles til ytre rom. Seksualiteten konturerer bevisstheten i forhold til rommet, til sansevirkeligheten, og medvirker til at mennesket får en klar jordbevissthet," som den betydningsfulle og norske forfatteren Willy Buzzi så treffende sier. (Ad Willy Buzzis bøker hittil, se EBN 16-18 & 6). Willy Buzzi peker hen på at Fødselens Port har to søyler eller nøkler, ikke bare en. Den ene representerer forplantningskraften (er underkastet rytmer i tiden), den andre seksualiteten (utvikler seg i forhold til rommet, til form). Herav har vi også antydning seksualitetens så vesentlige betydning

FRA FORRIGE SIDE ...

ing i samfunnet og kulturen. En betydning som gjør seg gjeldende på de mangfoldigste områder, og hvilken man idag altfor lett ser bort fra, fordi perspektivene og erkjennelse av de faktiske utgangspunktene mangler. Større enn lidelsens proletariat er i disse våre babylonske tider bare erkjennelsens proletariat! Men som sagt er dette noe av interesse og betydning å peke på i denne sammenheng - jeg tenker da nu fortrinnsvis på sirkelen.

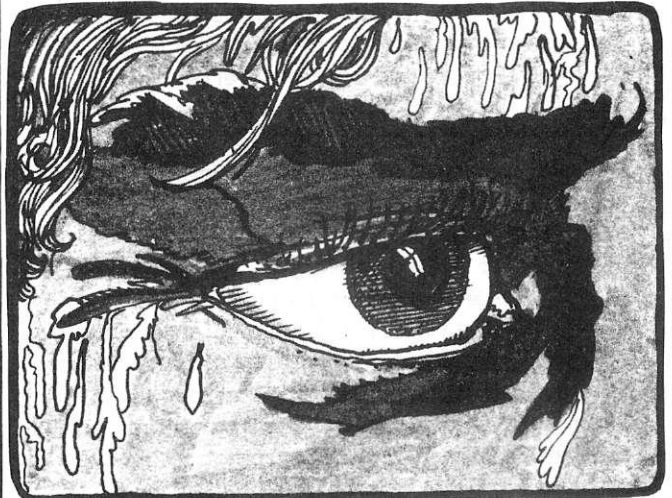
Til slutt i dette vårt avsnitt om kjærlighetens forhold skal antydningvis utdypes enda en sak som står i direkte sammenheng med hva vi alt har vært inne på. BDB taler i sine verker om 4 slags drift eller energi som han fremsetter i et perspektiv over mennesket - og dette hans demrende perspektiv er en av de gode fruktene ved hans rike verk. De 4 slags drifter han taler om er følgende: Selvoppholdelsesdrift (som han også betegner som "økonomisk energi"), Forplantningsdrift ("erotisk energi"), Samfunnsmessig drift ("sosial energi"), Evighetsdrift ("religiøs energi"). Her ser vi at vi har forplantningskraften på den ene side - og på den annen side seksualiteten representert ved selvoppholdelsesdriften, samfunnsdriften og evighetsdriften. Tid og rom representerer Dødens Port og er bevissthetsterskelens to søyler. (Når mennesket dør går det fra rommet inn i tiden, men tiden forvandles til motrom). Dette kan ved å benytte tregreningsnøkkelen f.eks. fremstilles slik:

PS: Sirkelen og tregreningsnøkkelen henger iøvrig på det mest intime vis sammen - og er mere enn to viktigste slags ur-bokstaver. Antydnet allerede i sirkelens trefoldighet. Vi kan også si at punktet i midten av den tidligere alt nevnte sirkel, det punktet som på sett og vis også tilsvarer den ytre og usynlige sirkelen, representerer denne tregreningsnøkkelen. Sirkelen er i så måte et slags tempel kan vi forestille oss, med dør, hvor tregreningsnøkkelen åpner - og i sirkelens eller tempelets midte er alteret, eller alter ego. Iøvrig - tregreningsnøkkelen har jeg tidligere behandlet bl.a. i min artikkel om "Hermann Hesse og innvielsens vei," Idiot-press 1984, og i min enda upubli-

serte artikkel "Vismannen og den lærde uvitenhet - om Nicolaus Cusanus," samt at den vil bli ytterligere og mere inngående presentert i et senere og kommende arbeide av mere omfattende karakter, rent konkret.

Selvrealiseringens kunst

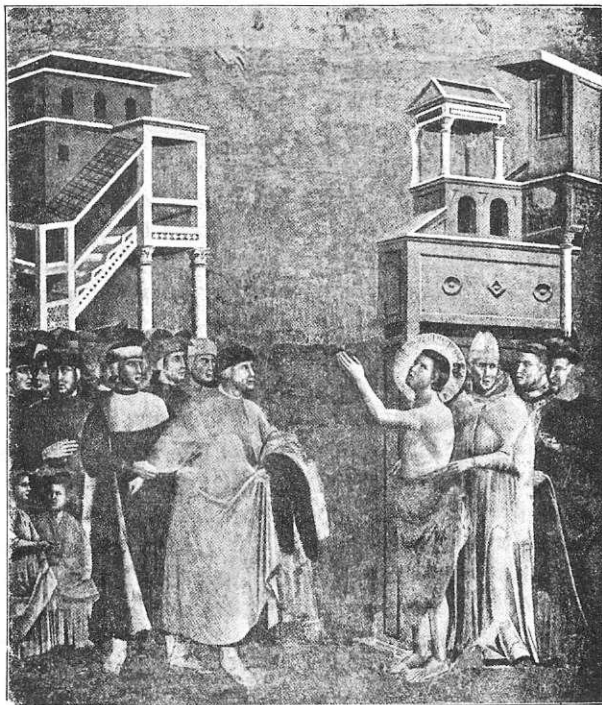

Kun kjærlighetens ild kan bringe en høyere realitet - med disse ord er grunnstemningen i Alighiéri Dantes (1265 - 1321) "La divina Comedia/ Den guddommelige komedie" blitt karakterisert, og jeg lar dem innlede dette vårt avsnitt om selvrealiseringens kunst. Og med disse mine egne ord: Jeg er leire. Kjærlighet - form meg!

I dette avsnitt skal jeg innledningsvis ta utgangspunkt i Franciscus av Assisi (1182 - 1226), via den svenske forfatteren Poul Bjerre (1876 -?). I sin følsomme og verdifulle bok "Død og fornyelse" fra 1919 sier Poul Bjerre:

"Tilgi meg, Franciscus, jeg skammer meg over min enfoldighet." Han sier det som en hyllest til ham, og han fortsetter: "Jeg forstår at du måtte leve i ensomhet med jorden og himmelen, for at du og jorden og alt som er skulle komme forløsningen nærmere. Jeg forstår ditt offer. For at paradiset skulle bli et paradisi, måtte kvinnen bare gjeste deg en flyktig stund i ditt jordiske liv." Før vi går videre skal jeg smette inn noen ord av norske forfatteren Jens Bjerneboe - i "Frihetens øyeblikk" er Jens Bjerneboe inne på kontrasten mellom naturens skjønnhet og menneskenes grusomhet som et tankekors (for en forfatter med det ondes problem som sin tematiske egenart): "Vi har jo paradiset ferdig. Dette har mennesket laget til et helvete. Det opptar meg," sier han. Men tilbake til Poul Bjerre, som ved et tilfelle beskriver Franciscus av Assisi slik: "Porten i din havemur er paradisetts port; - død og utbrent er verden på den annen side av porten. Men i din nærhet lever alt. Hvem kunne ane at noen menneskelig ånd kunne make å fravriste jorden materiens kledebon og forvandle den til uforgjengelig evighet." Og dette skriver Poul Bjerre fordi Franciscus av Assisi ble alkemist og avatar, en innviet på vei

til det nye samfunn i gudshengivenhet. Poul Bjerre sier: "Den verden som du levde i, Franciscus, er ikke min verden, ditt verk er ikke mitt verk, ditt hjem ikke mitt hjem; - og først og fremst av alt; ditt offer er ikke mitt offer. Din nærhet ville aldri ha forløst meg." Men "vår forvisset om at mine hender vil blø som dine blødde - ikke fordi jeg forstår den korsfestede som du forstår ham; - men fordi jeg elsker deg for din hengivenhets skyld. Du kjenner ingen tvil og ingen døde murer. Du strømmer over i umåtelig kjærlighet, du livets vidunderlige beger. Og mens du vokser, vokser din ydmykhet. Aldri vil jeg, når jeg vandrer på hellige veier, finne et alter som stråler slik av forsoningens under som det alter du har forvandlet denne flekk av jorden til." Vi hører alle det nye samfunn til, hver for oss, idet vi er på veien. Men vår skjebne er ikke ens og lik; derfor sier P. Bjerre: "Tilgi meg enda en gang, Franciscus; tilgi meg at jeg ble svak i din nærhet og at min svakhet gjorde deg til den farligste frister i mitt liv; - du vil dog være min venn - ikke sant?" Vi har hver vår vei inn i virkeligheten. For Franciscus av Assisi var hengivelsen full - og begrensningen like så sant åpenbar i sin enkelhet, i det landskapet han levde i virkeligheten. Om enn veiene inn til ur-veien er forskjellige er dog virkeligheten det virkelige. Og utvikling er livets lov.

Den hellige Frans sier seg løs fra sin verdslige far. Faren klager over hans overdrevne godgjørenhet. Sønnen tar da klærne av seg og gir dem til faren. Så har han selv kun Gud til far. Freskomaleri av Giotto i kirken i Assisi.

Våre store foreldre er de samme: Fader vår og Moder jord - likesom et hus har gulv og tak og mennesket fotsåler og panne. Kjærlighet, selvrealisering og verdensforløsning - opplevelse av dette! Veien går inn i det landskap og den

virkelighet hvor en opplever seg selv i virkeligheten likesom virkelighet, til opplevelse av det fruktbare og sanne i virkeligheten, til opplevelsen av det som lar seg sanne, til opplevelsen av grøde og såtid, til opplevelsen av visdommens og kjærlighetens under og storhet i virkeligheten. Guds godhet - vekten på veien er ens kjærlighets inderlighet; og veien går til naturens kjærlighet til naturen i naturen i dens mangfold og enhet. Men la oss forsøke å nærme oss saken. Enda en gang ber Poul Bjerre om tilgivelse: "Tilgi meg, Franciscus, at jeg ikke alltid har forstått deg når jeg har tenkt som så: - det er vakkert, det var vidunderlig da du og den hellige Clara spiste deres brød og drakk deres vin sammen, og det stod som en glorie omkring dere begge; - ja slik strålte det jo av dere at folk skyndte seg til huset i den tro at det stod i brann. Men enda skjønnere hadde det vært om det var vokst opp et hjem omkring dere, et hjem som kunne stråle like sterkt av fellesskapets hellige lykke." Og her er vi kommet frem til poenget - for selvrealiseringens kunst har 3 trinn. 3 trinn som alle griper inn i hverandre og vekselvirker. Og dette blir også antydnet annetsteds i Poul Bjerres bok, idet han sier: "Det verk som kreves av mennesket er ikke bare å skape noe som er verd menneskets navn - å virkeliggjøre en skjebne, - det er også dets oppgave å virkeliggjøre et hjem. Det skapende arbeide må gripe om seg. Som det setter sitt preg på sjelen og legemet må det også sette sitt preg på det sted hvor sjelen skal vokse og legemet trives. Mangfoldig er den motstand som må overvinnnes på veien til hjemmet; - for ikke å tale om samfunnshjemmet." La meg så nevne de 3 trinnene én for én: Det 1. trinn i selvrealiseringens kunst representeres ved det personlige, det åndelige og moralske for det enkelte menneske - hvor livet får retning og mening, og hvor innvielsens urvei påbegynnes. Kort sagt at mennesket arbeider på seg selv, med sin modning og utvikling på det personlige og individuelle plan. Her dreier det seg om den indre eller iboende natur; men utvendig sett så å si naturligvis også om ernæring, hygiene, etc. Sett i sirkelens perspektiv representerer dette trinn naturligvis den indre sirkelen eller punktet i midten. Det 2. trinn i selvrealiseringens kunst er sirkelen utenfor punktet sånn sett; og derved kommer vi til det stedlige utgangspunkt i landskapet - til hjemmet hvor enn det måtte være, de hjemlige omgivelser et menneske har, den ytre natur og det nærmeste omkringliggende landskap. Til det hva Poul Bjerre særlig siktet til ovenfor her. Det 3. trinn i selvrealiseringens kunst representeres naturligvis av den trefoldige sirkelens ytterste, 3. og usynlige sirkel - og står for den ytterligere virkelighet, resten av virkeligheten, og er der hvor det 1. og 2. trinn virker utad, der hvor det individuelle og stedlige landskapsmessige går over i det geologiske landskapsmessige og makrokosmos - der hvor det hjemlige virker utad og inngår

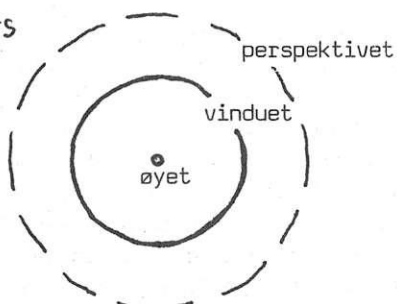

FRA FORRIGE SIDE ...

enhet med Moder jord, naturen som helhet og Fader vår. Det 1. trinnet peker på den sentrale orientering, det 2. trinnet på geokosmos i begrenset betydning, mens det 3. trinnet er kort sagt å gjøre Moder jord til et harmoniens og kjærlighetens hjem - i den hellige treenighets navn; er kort sagt nettopp idag Babylons fall og realiseringen av det nye samfunn, å smi og bygge ord for ord, sten for sten ... På hvert av trinnene er orientering, hengivelse, det levende perspektivet og et alkemisk forhold til visdommen av likså vesentlig betydning. Hvert av trinnene peker hen på utgangspunktene, og er også hverandres utgangspunkter. Det 3. trinnet skal jeg ikke her gå meget inn på, men det kunne pekes på så mangt egentlig - f.eks. FN's rapport 1984 om "Jordens tilstand," som beskrives som meget kritisk og hvor det fortelles at noe må gjøres; av den enkelte og de enkelte kulturer ...

Billedlig sett kan menneskets øyne være et bilde på selvrealiseringens 1. trinn, mens hjemmets vindu blir et bilde på det 2. trinn, og sirkelen på 3. trinn. Og for mennesket gjelder det å åpne sine øyne, sitt trefoldige øye - for på et vis er vinduet og sirkelen en forlengelse av øynene - det hele sammenfattet til perspektivets øye, hvilket det gjelder å bruke! Den som idag ikke har perspektivet kan f.eks. knapt kunne sies å kunne bygge et hus ... Poul Bjerre sier i sin bok i kapittelet om "Hjemmet som alter" følgende av interesse: "Et hjem er et ønske om at en annen skal få det bedre enn en selv. - Men der hvor det hverken finnes kjærlighet eller noe alter, der er det heller ikke noe hjem." Men det finnes 3 slags egoitet: Den enfoldige og den tofoldige som med aller største rett kalles egoisme, og den trefoldige ... Her viser jeg iøvrig det her fremstillede i en figur:

PERSPEKTIVETS
ØYE

Derimot kan det være grunn til å si litt mere om vårt trinn 2 i selvrealiseringens kunst, det hjemlige eller stedlige landskapsmessig sett. Vi kan referere til B.D. Brochmann som sier oss at det å leve og å være lykkelig ikke er noe som kommer av seg selv. Han sier at det er å søke sin egen utløsning og fornyelse i kjærlighet og sannhet - det er å leve. Men det å leve er alltid å gi og alltid å motta. Hvis vi kan det i stor utstrekning, så fylles vår sjel, foruten av bunnløs kjærlighet og sannhet, også av bunnløs takknemmelighet og takksigelse. Å være lykkelig vil si det samme som å ha grenseløst mye å takke for. Den som ikke føler en bunnløs og jublende takknemmelighet i sin sjel, er ikke lykkelig selv om han gir seg ut for å være det, sier BDB. Også Moder jord gir og tar - f.eks. frøene om våren som blir til frukt og mangfold på høsten, eller det at en kaster organisk avfall på engen utenfor sitt hus og ser jorden "spise" det, ser det forsvinne i bakken som den naturligste ting av verden ... Det stedlige eller hjemlige er i særlig grad knyttet an til samliv og ekteskap, hvor det også gjelder å gi og ta, på mange forskjellige vis. Enda en gang skal jeg referere P. Bjerre, hvor han i en samtale mellom mann og kvinne lar mannen si: "Først når hjemmet er blitt et alter, blir mannen menneske og mennesket blir vis" - "Lidenskapen er et sverd. Hvis jeg ikke hadde hatt deg ville den ha hengt over mitt hode fra ungdomstidens gjæring til alderdommens sløvhed, og en nagende uro ville da ha fylt mine dager og netter. Men gjennom deg ble lidenskapen et våpen i min hånd og ved dette våpen ble verden min. Din hjelp ble min styrke - din tillit min sikkerhet - din varme min lykke." Kjærlighet mellom to mennesker forutsetter at en ikke trekker i hver sin retning, men et samarbeide hvor en tar hensyn til selvrealiseringens kunst, denne kunstens hvordan og praktiske gjennomføring til felles glede og vekst inn i virkeligheten. Platon (427 - 347 f.Kr.) sier (i "Gjestebudet") at "menneskene har kalt kjærligheten Eros fordi den har vinger; men gudene kaller den Pteros, fordi den gir vinger." Alt dette blir litt springende i første omgang, men vi skal forsøke å samle trådene etter hvert. Nevnes skal også at hjemmet, det stedlige, i en viss forstand jo er utgangspunktet for de to andre trinn i selvrealiseringens kunst. Dertil

kommer på den ene side innflytelser utenfra, og på den annen side innenfra.

Willy Buzzi har satt opp en oversikt over de menneskelige livssituasjoner i forholdet mellom kjønnene, og er kommet frem til at det er 7 hovedgrupper som han sammenfatter slik:

- 1: jomfru/ungling
- 2: kjønnsmoden, men uskyld
- 3: kjønnsmoden, seksuelt aktiv
- 4: ekteskaplig samliv
- 5: prostitusjon
- 6: elskerinne/elsker
- 7: ensom/enke/enkemann

Et menneske behøver ikke å gjennomgå alle 7 livstilstander; det er ikke sikkert at alle blir aktuelle i et menneskeliv. Han sier at "hvert menneske har sin individuelle grunntone og går akkorddannende med sine medmennesker gjennom livet. Mennesker møtes og "ljuv musik oppstår i hjärtat," men også dissonanser, kontraster." Hvert menneske befinner seg noen gang etter passert barnestadium i ett eller flere av de 7 livstilstander, og de 7 livstilstander speiler seg i hverandre. W. Buzzi har i sin oversikt satt det ekteskapelige samliv i midten av de 7 tilstander eller situasjoner, naturlig nok, sett i forhold til hva vi nu har snakket om.

Ekteskapet konstitueres av mann og kvinne. Deres hverdags situasjon eller livet i ekteskapet er basert på 3 slags behov eller begjær, sier W. Buzzi. Disse 3 slags begjær kan kort sammenfattes i henholdsvis ordene: makt, visdom og kjærlighet. W. Buzzi karakteriserer de 3 slags begjær kortfattet slik: Begjæret etter innsikt, kunnskap og ønsker og lengsel etter å erobre en viss livsvisdom i livet, også kunstnerlige og religiøse interesser nevner han. Mao. hva vi sammenfatter i stikkordet visdom. En annen form for begjær som nevnes av W. Buzzi er begjæret etter kjærlighet, sexus også inkludert. En 3. form er begjæret etter "makt" - dvs. selvhevdelse, selvrealisering, endog selvbeherskelse naturlig nok. W. Buzzi nevnte her de 3 arter av begjær, eller de 3 libidos i rekkefølgen: visdom, kjærlighet og makt. Dette her nu nevnt fortrinnsvis til refleksjon. W. Buzzi presiserer at begjæret, attråen etter kjærlighet og visdom er ikke selv identisk med kjærlighet og visdom, men bare begjæret eller behovet for kjærlighet og visdom. Senere i sin bok om "Eros og de 7 livstilstander i menneskets biografi" (hans ene bok som bare er utkommet på svensk enda) refererer han til ogd av Novalis som sier at "barnet er den synliggjorte kjærligheten." De 3 her nevnte stikkord forholder seg også til sirkelen og dens trefold på selvfølgelig vis i og med at dem jo også er et bilde på virkelighetens metamorfose her i vår jordiske virkelighet; først makten eller kraften, så visdommen og kjærligheten, eller omvendt. Foreløbig de tre siste begreper her bare nevnt og jeg kommer tilbake til dem.

Sammenfattende for dette vårt avsnitt om selvrealiseringens kunst kan sies at virkeligheten er **stor** og mangfoldig; og at det i all enkelhet gjelder kreative å åpne sine øyne dette.

O store Gud!

GUD ♡

Til slutt her må situasjonsrommet nevnes konkret; vår geokosmiske tilstand i 1984 - her i vårt store nu med utgangspunkt i Norden 1984 ... Vår kjærlighet er i det store og hele preget av at skjøgen Babylon har okkupert tilværelsen, og dette gjelder i særdeleshet folk flest eller hopen, den så altfor meget gemene hop - tilværelsen samfunnsmessig er klart og utvetydig nok preget av den store prostitusjonen med Skjøgen i

FRA FORRIGE SIDE ...

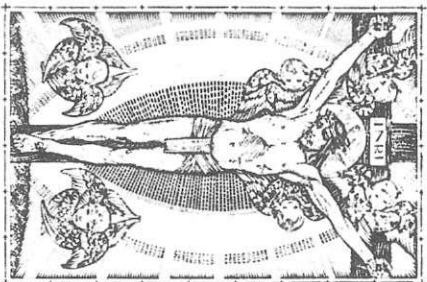
spissen. Betegnende nok synger Amnesty Internationals popgruppe 1983: "Vi er prostituerte. Alle har sin pris ..." Lidelsens proletariat er voksende - bare erkjennelsens proletariat er større. Og kolaboratørene er fortsatt mange. Folk flest underholdes og går i dypeste forstand med lukkede øyne og ordenes falskhet har drept sproget. Det så naturlige, vesentlige og fruktbare begrepet Gud f.eks. er gjort til et tilfluktssted for redde og feige, til et asyl og hospital, eller til en søppeldyngje og en spekulasjonenes fødestue. De allermest betydningsfulle selvfølgheter og perspektiver blir ikke sett. Folk flest stirrer bergtatte inn i veggene i den store fordommenes barnehage - og tror med sine stort sett materialistisk innstilte øyne (i særlighet for den vestlige verdens vedkommende, mht. synsvinklene) at det er noe annet de ser. Kjærlighetens gjerninger er i det store og hele en ukjent vei, og kjærligheten selv forveksles med allehånde fornemmelser, stemninger og bilder. Situasjonen er en døende idyll i et logisk system som lukker seg mere og mere, lukker seg mere og mere av fra

sammenhengene, det naturlige og helheten. Virkelighetsfiendene og de virkelige forbryterne blir mere eller mindre fordekt og utilsørt hedret og er de førende makter samfunnsmessig. Og visdommen blir forsøpelt og forbisett av og forvekslet med politikk! Kjærlighet, fordragelighet og enighet blir innskrenket til kun å angå, overdrevent sagt, de mest mikroskopiske perspektiver og stemningsrom. Hva som fra Fødselens Port er det betydningsfulle i det store og hele og særdeles i det heletatt - kraften eller makten, visdommen og kjærligheten - blir knapt lagt merke til på veien til Dødens Port: den Port som vi med hvert av våre skritt i stort som i smått på ondt og godt nærmer oss ... Den Forvandlingens Port hvis ene side er Fødselen og hvis annen side er Døden. En av mine aforismer er i denne sammenheng verdt å erindre: Ikke bare Helvetesveien begynner ved tærne ...

Folk flest i dag bedrar seg selv i kjærligheten ved sine fordommer til kjærligheten; kort sagt som det blir sagt av tilværelsens munn: ved sin virkelighetsfjernhet - derved muliggjøres og manifesteres også Babylon.

Hva er det?!

Hva er det
som gjør et menneske stort,
beundret av skapningen,
velbehagelig i Guds øyne?
Hva er det
som gjør et menneske sterkt,
sterkere enn hele verden,
hva er det
som gjør ham svak,
svakere enn et barn?
Hva er det
som gjør et menneske urokkelig,
mere urokkelig enn klippen,
hva er det
som gjør ham bløt,
bløtere enn voks?
- Det er kjærlighet!
Hva er det
som er eldre enn allt?
det er kjærlighet.
Hva er det
som overlever allt?
Det er kjærlighet.
Hva er det
som ikke kan taes
men selv tar allt?
Det er kjærlighet.
Hva er det
som ikke kan gies
men selv gir allt?
Det er kjærlighet.
Hva er det
som består når alt svikter?
Det er kjærlighet.
Hva er det
som trøster når all trøst glipper?

Det er kjærlighet.
Hva er det
som vedvarer når alt omskiftes?
Det er kjærlighet.
Hva er det
som blir når det ufullkomme avskaffes?
Det er kjærlighet.
hva er det
som vidner når profetien forstummer?
Det er kjærlighet.
Hva er det
som ikke avlater når visjonen opphører?
Det er kjærlighet.
Hva er det
som forklarer, når den mørke tale ender?
Det er kjærlighet.
Hva er det
som legger velsignelse i gavens overflod?
Det er kjærlighet.
Hva er det
som legger fynd i englers tale?
Det er kjærlighet.
Hva er det
som gjør enkens gave til overflod?
Det er kjærlighet.
Hva er det
som gjør den enfoldiges tale til visdom?
Det er kjærlighet.
Hva er det
som aldri forandres
om enn alt forandres?
Det er kjærlighet;
og kun denne er kjærligheten,
den, som aldri blir noe annet.

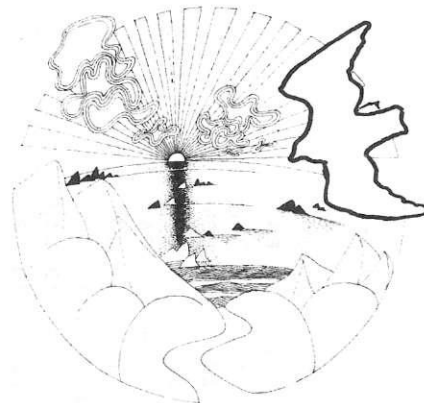
* Søren Kierkegaard, 1843.

Hva er kjærlighet?

Ifølge paradismyten kom kjærligheten til mennesket ved syndefallet i en viss forstand, da Eva fikk lyst til å spise av kunnskapens tre ...

Werner Hassauer har følgende definisjon på kjærligheten: Den kraft med hvilken et vesen vender seg til noenting for å oppnå visdom, utvikling, eller å søke samarbeide med et annet vesen, det er kjærligheten.

Forfatteren og sufien Hazrat Inayat Khan (1882 - 1963) viser hen til det velkjente engelske uttrykket "to fall in love" som et uttrykk for et fall fra egoets opphøyede plan, idet han bemerker at - i stedet for å falle i kjærlighet bør vi forsøke å heve oss i kjærlighet. Og H.I. Khan definerer den kosmiske livskraft som virker gjennom universet slik: "Kjærlighet er livets essens, harmonien det middel ved hvilket den når sitt mål, og skjønnheten er livets resultat." En treenighet som kan sammenlignes med hans annen analogi mellom Treenigheten og den som ser, synet og det sette. Kjærligheten er med andre ord den drivende kraft som gjennom harmoniens medium viser seg som skjønnhet. Som sufiene forstår det er Guds kjærlighet den kraft som får plantene til å gro, og deres harmoniske utvikling (farvenes avstemthet, bladenes symmetri) manifesterer seg i skjønnhet. Likeledes kan vi hos Thomas Aquino (1225 - 74), hvis filosofi i 1879 ble erklært å være grunnvullen i den katolske kirkes teologi, lese at "Gud Fader har frembragt skapningen ved sitt Ord, som er Sønnen, og ved sin Kjærlighet, som er den Hellige ånd." Og at det er Guds kjærlighet som inngyder og skaper godhet i tingene. Gud alene beveger viljen - og det menneske som har god vilje, kan man si er et godt menneske, sier han. "Den gode vilje skaper ganske enkelt det gode menneske." Mht. viljen så har R. Steiner pekt hen på at det er 7 viljeskomponenter: instinkt, drift, begjær, motiv, ønske, forsett og beslutning. (i "Allgemeine Menschenkunde als Grundlage der Pädagogik," 4 foredrag Stuttgart 1919). Instinkt, drift og begjær har forhold til det fysiske, eteriske og astrale legeme, og representerer den legemlige sfære - i jeget taler motivet. De 7 viljeskomponenter peker på hele mennesket. I ønsket om å gjøre en handling, gjøre den annerledes, bedre, riktigere - lever Manaskimen. I forsettet konsentrerer man seg på å gjøre tingen bedre neste gang, man må anstrenge seg, forberede seg og forbedre seg selv - forsettet representerer Buddhikimen. Og beslutningen, som fører til nye handlinger, - representerer Atman-kimen. På denne måte lever menneskets høyere og "bedre" jeg med i jordjegets handlinger, fortanker og eftertanker, osv., sier Willy Buzzi. Deri ligger muligheter for utligning av karmiske forhold, muligheter for selvutvikling.

Visdom, kjærlighet og makt er verdenskarmaens substansstrømmer. R. Steiner og Willy Buzzi sier at når mennesket stiger ned i materiens verden, og opptar substansstrømmene i sansningen, åndedrettet og ernæringen, forbinder det seg med den fysiske eksistens. "De 3 substansstrømmer er eksistensstrømmer - de er som 3 livshjul som kretser i sansningen, åndedrettet og ernæringen, og som får sin drivkraft fra blodets "flammende ild". De 3 livshjul fengsler mennesket til den fysiske eksistens og blir karmas materielle motbilder; motbildene til de 4 kretsløp i sanse-iakttagelse, tenkning, følelse og vilje."

Middelaldermennesket talte om de 3 libidos - dvs. begjæret etter kjærlighet, visdom og makt. Begjæret etter kjærlighet, visdom og makt er ikke kjærlighet, visdom og makt - men nettopp begjæret etter den.

I Alighieri Dantes (1265 - 1321) Divina Comedia bygges Inferno opp av disse 3 begjær mht. det kriminelle. Og verden er idag overstrømmet av maktforbrytelser, visdomsforbrytelser og kjærlighetsforbrytelser, som W. Buzzi sier, og som danner verdenskarma.

Hva vi herav og ellers ved fordypelse og eftertanke vil kunne skjønne, er som R. Steiner sier at "det seksuelle spiller en langt større rolle i tidsbegivenhetene enn hva man overfladisk sett er tilbøyelig til å tro." I et medisinsk foredrag peker R. Steiner på det intellektuelle og seksuelle som en polaritet (i personlighetens kraftfelt) - en polaritet som jo iøvrig også kan efterspores i det samfunnsmessige.

Vi nevnte de 4 kretsløp: iakttagelse, tanke, følelse og vilje - disse utspiller seg funksjonelt mellom de 4 ledd eller organismer: det fysiske legeme, eterlegemet, astrallegemet og jeget. De medvirker til det 4-foldige kretsløp som hører sammen med reinkarnasjon og karma. De 4 ledd er det instrument som karma spiller på, eller leddene er de strenger som karma spiller på, slik som W. Buzzi uttrykker det.

Kjærligheten begynte i sin laveste form i slutten av den lemuriske tid. (Henviser til tidligere EBN ad det historiske). Denne laveste form er knyttet til arvesynden. Arvesynden stammer fra Lucifer, og dermed frihetsmuligheten og jeg-selvstendigheten. Dette er som Buzzi sier, Lucifers gave til menneskeheten, mennesket selv

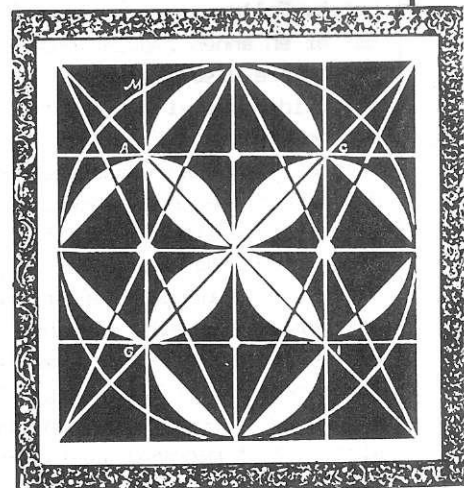
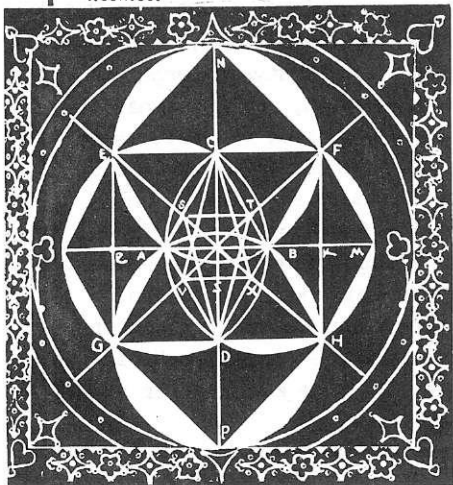
er her uten skyld. Arvesyndens ekvivalente begrep er nåden, som Kristus bringer, også uten vår egen skyld. (Arvesynden - det prinsipp som har å gjøre med kjærligheten og som går i arv - ligger i tid, før jeget; nåden ligger i tid, etter jeget). Først etter at Månen ble skilt ut (i den lemuriske tid) ble det hermafroditiske menneske delt i kjønn. Da kommer det onde inn i menneskeheten via kvinnen - Eva - og kvinnen har noe mannlig i seg, mannen har noe kvinnelig i seg. Men dette i den forstand at lyset representerer det mannlige, mørket det kvinnelige - lyset er ånd, mørket begynnende materie. Ordet materie er beslektet med Mater, Moder. Vi skal komme tilbake til dette ad forholdet mellom kjønnene; men understreke at hva vi her egentlig snakker om er jordisk-kosmiske tildragelser. Som det urkvinnelige og urmannelige prinsipp råder i kjønnene, så er det også i hierarkiene, i naturen og kosmos. Konkret sett ble menneskeheten gjennom syndefallet delt i en mannlig og kvinnelig menneskehet, altså i to grupper av mennesker. Engang i urtiden eksisterte det bare en gruppe, den opprinnelige menneskegruppe, som var hermafroditisk. I Paradismyten frister Lucifer-slangen Eva til å spise av erkjennelsens eple, og Eva frister Adam til det samme. Hva som her skjer er ikke bare at mennesket erobrer seg evnen til å skjelne mellom godt og ondt utfra erkjennelsen, men det som skjer under dette nivå betoner noe annet. Det luciferiske i kvinnen forener seg med det ahrimanske i mannen - og det som derved oppstår er det seksuelle. Dette er så å si den okkulte formel mht. det seksuelle, sier W. Buzzi. Men dette skjer i etapper, slik at Lucifer først virker inn, og senere Ahriman i Atlantis - i den 5. atlantiske epoke oppstår den bevisste seksualitet koordinert med forstandsevnen, som da ble rettet mot sanseverdenen. I den 5. atlantiske epoke slukner det almene klarsyn og denne nye

Tre diagrammer av Giordano Bruno (omkr. 1548-1600), som tok opp den nyplatoniske forestilling om universet som et harmonisk hele, hvis nøkkel ligger i matematiske forhold. Diagrammene forestiller Guds attributter: (t. v.) Mens (ånd eller makt), (i midten) Intellectus (intelligens eller visdom), (t. h.) Amor, «kjærlighetens skikkelse», det vil si Gud som den guddommelige forening av motsetninger. Bruno mente at diagrammene var mikrokosmos'er som kunne brukes til å vinne innsikt i virkemåten til universet, makrokosmos.

situasjon bevirker at det egentlige erotiske oppstår, det som vi idag mener med det erotiske. Det tilsvarende overskyggende tema er at Jahve gir menneskene kjærligheten. Lucifer og hans skarer er visdomsvesener - Jahve og hans skarer er kjærlighetsvesener, men kjærligheten opptrer først i sin laveste form - som forplantning. Det seksuelle og forplantningskreftene er fra begynnelsen adskilt, representerer to aspekter.

I den siste lemuriske tid og inn i de første epoker av den atlantiske utvikling hadde mennesket ingen bevissthet om det seksuelle. For at forplantningen skal kunne skje må dog det seksuelle i en eller annen form delta; men denne deltagelse av det seksuelle var hyllet i tette slør. Forplantningsprosessene, som regulerte inkarnasjonsprosessene, var dirigert av Jahve og hans skarer, av mysteriene. Det rådet ingen individuell bevissthet om dette; mennesket hadde et opprinnelig klarsyn som betinget en bevisst medleven i den oversanselige omverden - og etterhvert ble klarsynsevnen utslukket. Eros-kjærligheten oppstår i den 5. atlantiske epoke, og Eros er sol-beslektet, men i samklang med den bevisste seksualitet blir Eros jord-beslektet. Så blir Eros i sitt jordiske aspekt også Jahvebeslektet - Eros-kjærligheten forbinder seg med det seksuelle i forplantningen. I alt dette henviser jeg til Willy Buzzi og hans Kategori-brev, 1-7, hvilket igjen henviser til R. Steiner.

Bertram D. Brochmann ville ha rystet forferdet på hodet over disse betraktninger! De ville for ham være "spekulative" og betydningsløse, for fjernt fra den folkelige mentaliteten og det dagsaktuelle. Men ettersom temaet i dette EBN er kjærlighet, er det på sin plass å også la alt dette være nevnt, om enn det i utgangspunktet kan være fjernt og lite synlig - for det elementære på den ene side og det "spekulative" på den annen side vekselvirker til en viss grad og på en viss måte for å finne virkelighetens grunnvoller, virkelighetsnærhet. Mangt som fortøner seg spekulativt - kan av naturlige grunner - i løpet av dagen vise seg i virkeligheten å være elementære og selvinnsynende selvfølgeligheter!

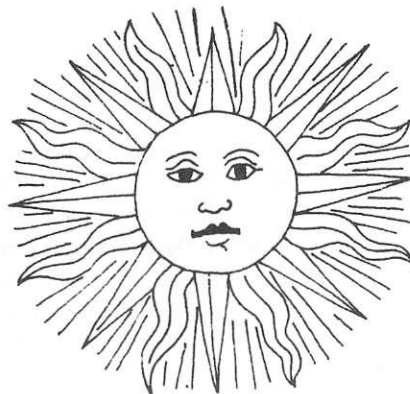
FRA FORRIGE SIDE ...

La oss så gå ytterligere inn på kjærlighetens vesen. I denne forbindelse skal forhold av allerstørste betydning fremlegges og presenteres.

Innledningsvis i den store danske forfatter og personlighet Søren Kierkegaards (1813 - 1855) bok om "Kjærlighetens gjerninger" (fra 1847, 2. utgave 1852) står en bønn som åpner slik: "Hvordan skulle det riktig kunne tales om kjærlighet, hvis du var glemt, du kjærlighetens Gud, av hvem all kjærlighet er i himmelen og på jorden; du, som intet sparte, men gav alt hen i kjærlighet; du, som er kjærlighet, så den kjærlige kun er hva han er ved å være i deg!"

Fra den ene betydningsfulle bok til en annen - "Kjærligheten og dens betydning i verden," foredrag holdt i Zürich 17. desember 1912 av R. Steiner. Her heter det likeledes og i pakt med tradisjonen: "Gud er den absolutte kjærligheten, er ren kjærlighet, er så å si født ut av kjærlighetens substans."

Men ved siden av kjærligheten finnes det to andre makter eller utviklingsimpulser i verden. Som R. Steiner sier: "Gud har beholdt kjærligheten for seg, men han har delt makten og visdommen med Lucifer og Ahriman. Visdommen har han delt med Lucifer, makten med Ahriman - så at menneskene kan være frie og under innflytelse av visdommen utvikles videre." Lucifer og Ahriman peker hen på syndefallet og representerer mørkemaktene. (Tidligere nevnte Jahve eller Jehova står i forbindelse med nedarving, med avling, med forplantning med kjærlighet på det jordiske felt - herom se iøvrig EBN-14/15). I spørsmål om makten, kraften eller styrken kan man tale om en svakere makt, en sterkere makt og allmakten - likeens mht. visdomen; der finnes også ulike grader frem til allvitende, allvisdom. Men på samme vis å tale om ulike grader av kjærlighet det går ikke, påpeker R. Steiner. Begrepene størrelse og stegring kan ikke anvendes på kjærligheten. Gud er ren klar kjærlighet - ikke høyeste visdom, ikke høyeste makt. Den mest utmerkende egenskapen for guddommen er ikke allmakt, ikke allvisdommen, men kjærligheten, den egenkap som ikke kan stegres. Om vi forsøker å i grunn utforske alt det skapte, kommer vi frem til kjærligheten - grunnen for alt levende er kjærligheten. Fullendning oppnåes gjennom visdom og makt; det er en annen impuls innen utviklingen som leder til høyere visdom og makt. Kjærlighetens handlinger i fortiden har vi å takke for vår tilværelse. Gjennom den sanselige kjærligheten oppstår det skapte - uten den sanselige kjærligheten skulle det ikke finnes noe sanselig i verden; og uten den åndelige kjærligheten oppstår intet åndelig i utviklingen. Når vi utøver og pleier kjærlighet utgytes tilblivelserkrefte, skaperkrefte i verden. Her skal understrekes hva også R. Steiner understreker; at den sanne kjærligheten hverken kan forminskes eller forstørres - kjærlighet er noe som har en helt annen natur enn visdom og makt. Han sier også at menneskejeget ikke gjør fremskritt

gjennom sine kjærlighetsgjerninger - bare gjennom andre gjerninger, men verden blir rikere gjennom kjærligheten. For kjærlighet er det skapende i verden - men vår egoisme har ingenting å hente av kjærlighetshandlinger, okkult sett gir alt som skjer av kjærlighet ingen lønn, med alt vi gjør av kjærlighet "betaler vi skyld". Men ingen sjeler skulle kunne utvikles videre om kjærligheten var borte fra verden. Det er vist å spre så meget kjærlighet som mulig over jorden, å befremme kjærligheten på jorden.

Okkultismen sier, sier R. Steiner: Kjærligheten er for verden hva solen er for det ytre livet. Kjærligheten er verdens moralske sol. Her har han også et eksempel vi skal anføre: "Var det ikke absurd om et menneske som synes om å se blomster vokse på en eng, skulle ønske å se solen forsvinne ut av verden? Overført til det moralske området betyr dette: Man må ha interesse for at en sunn utvikling foregår i menneskehetens ulike sammenhenger." La oss altså elske solen og all dens skaperkraft, dens kjærlighet til jordens og menneskesjelenes utvikling, sier han videre.

Mere om solen nevnes ikke i dette foredraget. Men bildet med solen er ikke tilfeldig. Også S. Kierkegaard bruker det i sin bok om "Kjærlighetens gjerninger," hvor det sies: "Hvorfra kommer kjærligheten, hvorfra har den sin opprinnelse og sitt utspring, hvor er det sted som for den er tilholdet fra hvilket den utgår? Ja, dette sted er skjult eller i det skjulte. Det er et sted i menneskets innerste; fra dette sted utgår kjærlighetens liv, for "fra hjertet utgår livet". Men se dette sted kan du ikke; hvor langt du enn trenger inn, opprinnelsen unndrar seg i fjernhet og skjulthet; selv når du er trengt lengst inn, opprinnelsen er enda bestandig som et stykke lengere inne, likesom kildens utspring, som just, når du er det nærmest, er lengere borte. Fra dette sted utgår kjærligheten, ad mangfoldige veier; men ad ingen av disse veier kan du trenge inn i dens skjulte tilblivelse. Som Gud bor i et lys fra hvilket hver en stråle utgår som opplyser verden, mens dog ingen ad disse veier kan trenge inn etter for å se Gud, for lysets veier forvandler seg til mørke når man vender seg mot lyset: således bor kjærligheten i det skjulte, eller skjult i det innerste."

Så skal her nevnes hva mange av oss sikkert

kjenner fra okkultismen og astrologien som det eldgamle symbol for solen: sirkelen med en prikk i midten! Et symbol velkjent såvel på Platons tid som tidligere omkring i verden og i mysteriene. Den samme 3-foldige sirkelen som vi på forskjellig vis alt har talt om i dette EBN: ikke bare et symbol for Guds avbilde og solen eller kjærligheten - liketil den Soltavlen som antydningssvis ble nevnt i EBN-6. En dyp arkhetyp og ursymbol. Soltavlen kunne forresten også betegnes som Visdomstavlen - for som R. Steiner i et annet foredrag ("De unges forhold til de eldre," Dornach, 12. desember 1921) påpeker: "Visdom er ikke bare noe som lever abstrakt i mennesket - visdom er lys i mennesket, idet mennesket tenker og i sitt indre danner seg bilder. For det samme som bildene er inne i mennesket, det er lyset i det ytre, som beliver." Den samme 3-foldige sirkelen blir iøvrig mere fyldig og inngående og i mangfoldige perspektiver beskrevet i min nevnte bok om "Perspektivets øye". Iøvrig skal også som noe vesentlig i denne forbindelse henvises til W. Buzzis "Studiebrev i kategorilæren, 1-7," hvor Soltavlen egentlig anvises i zodiakperspektiv - et banebrytende arbeide som viderefører impulser fra R. Steiner. Men også her i EBN skal vi ytterligere komme inn på den 3-foldige sirkelen, om litt i vårt avsnitt om det mannlige og kvinnelige.

R. Steiner sier også i sitt foredrag om kjærligheten: Gjennom Jahve var menneskene forutbestemt til delaktighet i gruppesjeler og skulle således etterhvert gjennomtrenges med kjærlighet gjennom blodsfellesskap; som individualiteter lever de takket være Lucifer. Opprinnelig fantes det altså en sammenslutning av mennesker, siden adskiltes de gjennom det luciferiske prinsippet som fremmet egoisme og selvstendighet. Tilsammen med egoismen kom det onde inn i verden - løgneren herstammer unntagsløst fra egoismen. Dette måtte skje derfor at det gode ikke kunne omfattes uten det onde. Gjennom menneskenes seier over seg selv ble det mulig for kjærligheten å utvikles. Kristus skjenket det i egoisme nedsenkede menneske impulsen til denne selvovervinnelse og kraften til derigjennom å beseire det onde. Og gjennom Kristi gjerninger sammenføres de som har vært adskilte på grunn av egoismen. Sanne i ordets dypeste mening blir altså Kristi ord som siktet til kjærlighetens gjerninger når han sa: "Hva dere gjør mot en av disse mine minste brødre, det har dere gjort mot meg."

Kristus som steg ned fra de åndelige verdener har forbundet visdommen med kjærligheten - den skal overvinne egoismen, det er dens mål. Men den må selvstendig og fritt fremføres fra vesen til vesen; derfor begynte kjærlighetens era på samme gang som egoismens. Kosmos' utgangspunkt er kjærligheten; av den fremvokste egoismen helt av seg selv, sier han videre. Mere skal vi ikke gå inn på dette hans foredrag som forefinnes i stenogram ikke gjennomsett av foredragsholderen - mange uklarheter i det for mitt vedkommende.

Men R. Steiner sammenstiller - naturlig nok - kjærligheten med Kristus. Ofte ellers refererer han også Paulus' ord: "Ikke jeg, men Kristus i meg!" Herved vil jeg bare nu ha påpekt at det jo er en sammenheng med Kristus, Guds sønn, og den gamle greske personifisering av menneskesjelen i Psyke og Eros/Amor, kjærligheten i dens skapende aspekt.

Amor og Psyke. Radering etter maleri av Job. Ender.

Før vi om mulig går enda nærmere inn på hva kjærligheten er skal jeg fremsette eller utdype et perspektiv jeg alt har fremsatt. Dette skal vi komme inn på via apostelen Paulus som i sitt Brev til korinterne (i Bibelens NT) kap. 13 har skrevet et av den klassiske litteraturens fineste avsnitt om kjærligheten. Her skal jeg gjengi hele dette avsnitt:

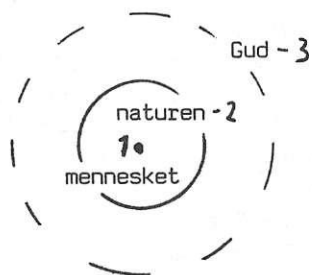
KJÆRLIGHETENS VEI

Jeg vil også vise dere den vei som er den aller beste: (1) Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, da er jeg bare drønnende malm eller en klingende bjelle. (2) Om jeg har profetisk gave, kjenner alle hemmeligheter og eier all kunnskap, om jeg har all tro så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, da er jeg intet. (3) Om jeg gir alt jeg eier til brød for de fattige, ja, om jeg gir meg selv til å brennes, men ikke har kjærlighet, da gagnar det meg intet.

(4) Kjærligheten er tålmodig, kjærligheten er velvillig, den misunner ikke, den skryter ikke, er ikke hovmodig. (5) Den gjør ikke noe usømmelig, den søker ikke sitt eget, blir ikke oppbragt og gjemmer ikke på det onde. (6) Den gleder seg ikke over urett, men har sin glede i sannheten. (7) Kjærligheten utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt.

(8) Kjærligheten faller aldri bort. De profetiske gaver skal opphøre, tungene skal tie, og kunnskapen skal ta slutt. (9) For vi forstår stykkevis, og vi taler profetisk stykkevis. (10) Men når det fullkomne kommer, skal det som er stykkevis, forsvinne. (11) Da jeg var barn, talte jeg som et barn, tenkte jeg som et barn, dømte jeg som et barn. Men da jeg ble mann, la jeg av det barnslige. (12) Nu ser vi som i et speil, i en gåte, da skal vi se ansikt til ansikt. Nu forstår jeg stykkevis, da skal jeg forstå fullt ut, slik Gud kjenner meg fullt ut. (13) Så blir de stående, disse tre: Tro, håp og kjærlighet. Men størst blant dem er kjærligheten.

Også for Paulus (ca. 0 - 60 eft. J.Kr.) er kjærligheten Guds gjerning og samtidig hans virksomme kraft i oss. Han sier f.eks. i sitt Brev til romerne, kap. 5,5: "Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved den Hellige ånd som han har gitt oss." Han sier iøvrig også i sitt 2. Brev til korinterne, kap. 5,14 at "Kristi kjærlighet tvinger oss," hvor han jo taler om nødvendighet og om en kjærlighet som overskrider den enkelte og innbefatter også den og det andre. Ovenstående om kjærlighetens vei var forresten kap. 13 i hans 1. Brev til korinterne; og den kjærlighetens vei han skriver om er naturligvis Guds vei. Dette kan i det elementære anskues ved at vi overfører kjærlighetens vei til perspektivene i selvrealiseringens kunst - da vil vi finne at trinn 1 i selvrealiseringens kunst på en viss måte tilsvarer kjærlighet til mennesket, mens trinn 2 tilsvarer kjærlighet til naturen, og trinn 3 tilsvarer kjærlighet til Gud. Dette kan skjematisk ved den samme 3-foldige sirkelen overskues slik:

Naturligvis henger såvel kjærlighetens vei som selvrealiseringens kunst sammen med spørsmålet om hva kjærligheten er. Som Søren Kierkegaard sier i "Kjærlighetens gjerninger"; det er en trang i kjærligheten å kunne kjennes på fruktene. I denne forbindelse skal en av Billy Swanseas aforismer nevnes: "Kjærligheten forholder seg til eller er en forlengelse av visdommen på noe av samme vis som kulturen til naturen og kunsten til håndverket, erfaringen til erkjennelsen."

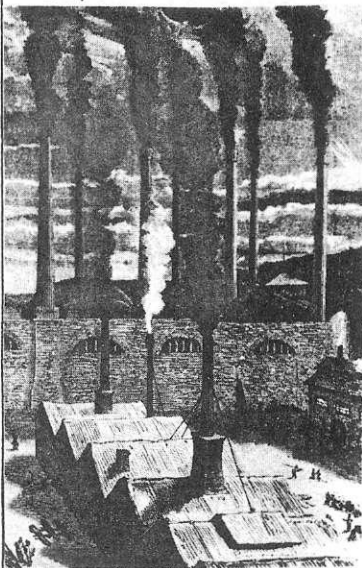
Perspektivet ovenfor på kjærlighetens vei og 3-foldige aspekt kan vi her kortfattet skissere og utdype. Trinn 1 går på kjærlighet konkret blant menneskene; og trinn 2 konkret på kjærligheten til og i naturen; mens trinn 3 går konkret på kjærligheten til og i Gud. Trinnene vever inn i hverandre og rekkefølgen er vilkårlig mht. det praktiske livet. Da den gode Jesus (hos Matteus, kap. 22) ble spurt om hvilket bud som er det største i loven, svarte han: "Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand. Dette er det største og første bud. Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv. På disse to bud hviler hele loven og profetene." Nestekjærlighet forutsetter naturligvis også kjærlighet til naturen og Gud, i egentlig forstand - fordi mennesket derved kan åpne for kjærligheten i seg selv og unngå å være et moralsk mørke. Det er disse Jesu ord S. Kierkegaard referer til når han i samme bok sier: "Det er kun en et menneske med evighetens sannhet kan elske høyere enn seg

selv, det er Gud. Derfor heter det heller ikke "Du skal elske Gud som deg selv," men det heter "Du skal elske Herren din Gud i ditt ganske hjerte og i din ganske sjel og i ditt ganske sinn." Gud skal et menneske elske ubetinget lydende og elske ham tilbedende." Ydmykhet og ærefrykt er også en holdning som går på det rette forhold til Gud. Videre sier S. Kierkegaard: "Budet lød således "Du skal elske din neste som deg selv," men når budet forstås riktig sier det tillike det omvendte: Du skal elske deg selv på den rette måte." Når den så ofte baktalte og misforståtte apostelen Paulus i sitt Brev til romerne, kap. 13 bruker følgende ord er de også å forstå på bakgrunn av dette: "(8) Bli ingen noe skyldig, annet enn det å elske hverandre. Den som elsker sin neste, har oppfylt loven. (9) For budene: Du skal ikke bryte ekteskapet, Du skal ikke slå ihjel, Du skal ikke stjele, Du skal ikke begjære, eller hvilket bud det kan være, de sammenfattes i dette: Du skal elske din neste som deg selv. (10) Den som har kjærlighet, gjør ikke noe ondt mot sin neste. Derfor er kjærligheten oppfyllelsen av loven." Her sammenfatter Paulus med budet om nestekjærligheten hele loven: "Den som elsker sin neste, har oppfylt loven". På samme måte oppfattet også Jesus og etter ham de urkristne menighetene kjærlighetsbudet. "Ethvert vesen elsker av natur og på sin måte Gud høyere enn seg selv," heter det etsteds hos Thomas Aquino. Selvfølgelighetene har som følge av løgn, glemsel, søvn og død blant menneskene en tendens til å bli "usynlige" - og Gud er en selvfølgelighet. Hvordan er det idag blitt med denne største av alle selvfølgeligheter? Folk vet ikke lengre hva Gud er! eller hvorvidt han er! En kan spørre folk og få 200 forskjellige tåpelige forklaringer på løpende bånd, også "religiøse"! Alt fra at han er en mann med hvitt skjegg i himmelen til et Big bang engang i fjern fortid, osv.! Den ene forklaringen og bortforklaringen etter den annen! Den ene spekulasjonen og troen etter den annen! Dette er idag det alminnelige blant folk - i dette vårt tidsrom. Blant disse finner en også ateister og nihilister som sier at Gud ikke finnes og at det ellers er dem ganske likegyldig. At Gud er et begrep for noe ganske bestemt ser dem bort fra eller har dem endatil ikke fått lære - i og med at dem også i det store og hele forveksler begrepet selv med alle dem som misbruker det og hva som derved legges i det. Flere av disse ateister og nihilister eller materialister så helst at Gudsbegrepet var fjernet fra den jordiske virkelighet - ser bort fra at dette i seg selv er en umulighet, og at hvis det virkelig skulle lykkes at det i det tilfelle ville være en selvfølgelighet såvel som en nødvendighet og velgjer- ning at det igjen ble frembragt! En av disse spurte meg engang; hvor er Gud? Til dette fant jeg det på sin plass å svare: Pek hvorhen du vil, akkurat derhen du vil - hvis du klarer å peke noensteds uten samtidig å peke på Gud er jeg deg

svar skyldig! Bare en tåpe ville gi dette svar kommentaren om at altså er Gud alt og ingenting av betydning. I en jordisk virkelighet skulle en tro at et slikt spørsmål var en umulighet - det var det da også i tidligere tider - men kommunikasjonens fremrykk tiltross, så dypt er altså vårt samfunn sunket henimot åndsforlatthet! Med hensyn til trinn 2 og naturen kommer farligheten ved vårt forhold til den jordiske virkelighet utvetydig til uttrykk og manifestasjon - dette trinn som går på vår kjærlighet til og i naturen. Hva det her kommer an på er å virke i kjærlighet og stimulerende overfor naturrikene og naturen som helhet - nettopp ikke likegyldig og ødeleggende som idag! Den selvfølgelighet som naturen er, bortforklares og gjøres usynlig.

(Kan i denne forbindelse nevne en kvalitativ bok av interesse; Hjalmar Hegges "Mennesket og naturen - om naturforståelsens forvandling gjennom den historiske utviklingen," Oslo 1978). I våre babylonske dager gjøres stortilet, kjempemessig voldtækt på naturens visdom, i stort som i smått. Men bare et alkemisk virkende forhold vil være eller vil kunne være kjærlighet til og i naturen, for enkeltmennesket såvel som for samfunn. Som en naturlig følge av den spekulasjon og løgn som hersker menneske og menneske, mennesker og mennesker imellom, er hva som dekkes i begrepet politikk oppstått. At en naturens visdom og virkelighet finnes er en selvfølgelighet som er blitt overskredet og usynlig. Vår holdning overfor virkeligheten er blitt politikk - visdommens motsetning.

Trinn 1 i perspektivet på kjærlighetens vei er iboende i de andre trinnene, men kan også i sine aspekter overskues og betraktes for seg. Og også dette må vi naturligvis forsøke å komme inn på her i vår sammenheng, ytterligere. Sånn sett innebærer trinn 1 nestekjærlighet og derved også kunsten å elske seg selv på den rette måten, og dette innebærer igjen (foruten og som implisitt de to andre trinnene) familiekjærlighet og vennekjærlighet - hertil henregnes også foreningen av det mannlige og kvinnelige i hele sin metamorfose. Men også ensomhet, originalitet og fellesskap.

Roger Vøllet

Mann og kvinne bærer på en viss måte Forvandlingens Port eller Fødselens Port imellom seg. Dette perspektiv skal vi her imidlertid ikke gå videre inn på. Men "jordlivet" i seg selv, "utspiller seg mellom Soma (som står ved Fødselens Port) og Sarx (som står ved Dødens Port), og i hjertet møtes Logos og Eros," som W. Buzzi sier det i sin i vår forbindelse betydning-

sfulle bok "Eros - och de sju livstillstånden i människans biografi," Sverige 1974 - den eneste av hans bøker som bare er utgitt på svensk og ikke norsk enda. Soma representerer det levende og Sarx det døde i kjødelig forstand. Nevnes her skal også at kvinnens forplantningsorgan er et hulromsorgan - og at mennesket, hva enten det er mann eller kvinne, kommer gjennom denne Fødselens Port, gjennom kvinnen, inn i jordtilværelsen, som W. Buzzi sier så godt. "Fødsel og død kan betraktes som en ekte polaritet og funksjonen mellom polene er selve jordelivet: den menneskelige biografien." I det følgende skal vi gå litt nærmere inn på dette hos W. Buzzi. Hans bok anbefales og går langt videre inn på forholdet mennesket og kjærligheten - i mangt jeg her i EBN har valgt å ikke gå inn på eller bare vil kunne berøre. "Eros er," som W. Buzzi sier, "kjærligheten som både idealiserer og åndeliggjør via Agape, realiserer og kroppsliggjør via Sexus." Eros virker psykisk-åndelig som intellektuell eros (dvs. likesom oppad fra hjertet) - og psykisk-kroppslig som sexuell eros (dvs. likesom nedad fra hjertet). Forplantningskreftene er ikke identiske med Sexus - embryologi er ikke sexologi, sier W. Buzzi. Eros likesom har basis i menneskehjertet, og er kjærligheten i betydning av lengselen og begjæret; og kan liksom vel begjære det onde som det gode - dette beror på hvilken retning jeget gir eroskjærligheten. Hos Platon er Eros også en daimon - dvs. latinske genius, kristne angelo eller engel. Agapekjærligheten, i sin menneskelige dimensjon, er kjærligheten til mennesket i det sosiale fellesskapet og til det enkelte mennesket - nestekjærlighet. Den kristne agape - Faderens agape til Sønnen, Sønnens agape til Faderen, osv. - er den guddommelige agape. Den guddommelige agape senker seg ovenfra og ned, gjør mennesket delaktig i den. Guddommen mottar den menneskelige agape som strever oppad. (Når den guddommelige agape møter den menneskelige agape oppleves det religiøse momentet der hjertet gjennomstrømmes av kontaktfornemmelse med guddommen). Agape er i sitt vesen asexuell, har det rent åndelige som medium. (I jegets forhold til duet i det sosiale er filein (vennskap) en agapebeslektet kjærlighet). Eros egentlige medium er sjelen, dvs. Psyke. Eros gjennomstrømmer sjelen, impulserer både til åndelig og kroppslig aktivitet. Sexus egentlige medium er kroppen selv - forestillinger om sexus er intellektuelle, åndelige, men seksuelle handlinger er kroppslige og kjærligheten rettes via kroppen mot det andre kjønn. Eroskjærligheten setter hjertet i sentrum som organenes organ, (hjertet er fremforalt kjærlighetens organ; og kjærlighetspoesien er iøvrig lyrikkens hjerte). Ytringene eller manifestasjonene av Agape, Eros og Sexus formidles naturligvis av det kroppslige mht. viljeshandlingene. Agapekjærligheten virker via ånden, men gjenvirker på sjel og kropp, ➡

FRA FORRIGE SIDE ...

eroskjærligheten virker via sjelen, men gjenvirker på kropp og ånd, og sexkjærligheten virker via kroppen, men gjenvirker på sjel og ånd. W. Buzzi har følgende sjematiske oversikt som antyder visse orienteringslinjer (som han iøvrig også er inne på i annen sammenheng i flere av sine øvrige bøker):

	Pneuma	
Agape	----- (intellektuell erotikk)	Ånd
	Psyke	
Eros	-----	Sjel
	Soma	
Sexus	----- (sexuell erotikk)	Kropp
	Sarx	

Også apostelen Paulus skiller iøvrig mellom menneskets ånd (pneuma), sjel (psyke) og kropp (soma). W. Buzzi sier at "reduseringen av ånd og sjel til soma er obligatorisk i den mere materialistisk orienterte legevitsenskapen ..."

Iøvrig kan Philia/filein virke i et erotisk forhold: kjærlighet og vennskap kan gå hånd i hånd, naturligvis.

Heraklit (ca. 540 - 475 f.Kr.) betraktet det pneumatisk hjertet som organ for Logos, fornuften; og sånn sett er Logos det ledende prinsippet i sjelen, et utfløde av makro-Logos.

Eros råder i alle de 7 livstilstander vi nevnte på side 9. Og eroskjærligheten kan som nevnt virke oppad og nedad, intellektuelt og sexuell.

Alt ved Fødselens Port må Livets hjul settes igang, sier W. Buzzi. Så nevner han 3 faktorer: det første åndedrettet, den første næringen og de første sansefølelsene. Alle 3 faktorene blir drivkrefter i det Livets hjul som nu begynner å kretse. Han forklarer videre hjertet som symbol for jeget, det menneskelige i mennesket, og sier at jeget påvirker hendelsene i de 3 Livshjul via tanken, følelsen og viljen. Hele vår fysiske eksistens er "med jernhard nødvendighet bundet til de 3 Livshjul som kretser i sanseakttagelsen, åndningen og næringen, og som får sin drivkraft fra blodet - de 3 substansstrømmene er eksistensstrømmer, vi kan ikke eksistere uten dem." Et spedbarn som ligger i sin seng ville også dø om ikke kjærlighetsfulle hender og fornuftige omtanker kom det til del - sengen ville bli til en dødsseng, sier han. Den seksuelle Eros kroppsliggjør, og det reneste uttrykket for dette er barnet som via forplantningskraften fødes til livet. Novalis (1772 - 1801) sier i poetisk fynd at "barnet er den synliggjorte kjærligheten."

Platons (427 - 347) lovprisede Eros er den edle, sublimerede Eros som er født av den himmelske Afrodite, og som derfor kan betegnes som den "himmelske Eros". Men det finnes en annen Eros - som Platon skiller skarpt ifra den himmelske - og det er den "vulgære Eros," sønn av den "vulgære Afrodite". Disse to erosbegreper i Platons dialog "Symposion" er dog samme sak, men sett

fra ulike synsvinkler, og Platon betoner grensen: "Den Eros som er sønn til den vulgære Afrodite er virkelig vulgær og låner seg til hva som helst." I denne anledning stiller W. Buzzi spørsmålet: Hvordan hører den himmelske og den jordiske kjærligheten sammen i menneskelivet? Han peker også på denne funksjonelle sammenhengen: Agape har å gjøre med den himmelske Eros - Sexus har å gjøre med den jordiske Eros.

Den åndelige kjærligheten er i ordets sanne mening sosial - den er ikke bare Guds kjærlighet til mennesket og menneskets kjærlighet til Gud, men omfatter også menneskenes kjærlighet til hverandre i det sosiale fellesskapet. W. Buzzi sier også at det hører til kristendommens vesensbilde at Kristus har bragt agapekjærligheten ut i virkelighetens dagslys og at meningen med agapekjærligheten er dens gjennomtrengende i det sosiale livets alle nivåer. I de kristne forsamlingene fikk også agapebegrepet en ny glans og et nytt innhold. Det høyere platoniske erosbegrepet nærmer seg sterkt Agape, som omfatter den himmelske og rent åndelige kjærligheten.

Plotin (204 - 270 e.Kr.) har en tekst "Om Eros" (III. Enneade, 5. bok) som fortrinnsvis kommenterer Platons beretning om Eros' fødsel (i hans "Symposion"). Afrodite er skjønnhetens, kjærlighetens og latterens guddinne - hos dem går det også frem at Afrodite er verdens sjel, og Plotin identifiserer henne med Zeus' (eller vår egen Tors) sjel endatil. Men som nevnt er det (i hovedsak) 2 Afroditer - for det første den himmelske Afrodite Urania (Venus caelestis - eller vår egen Freia, som tilsvarer Afrodite); på den annen side hennes motsetning den jordiske Afrodite Pandemos (Venus vulgivaga). I "Symposion" hos Platon er Urania den himmelske, edle kjærlighetsgudinne - og Pandemos den folkelige, her forstått som den vulgære, hvis kult ble innstiftet av Theseus i forbindelse med hans samling av Attika, en kult som ble dannet etter den allerede eksisterende for Afrodite Urania. Den himmelske Afrodite er datter av Uranos (himmelguden), iøvrig født uten mor og etter farens død sies det - hun ble også betegnet som Anadyomene ("den av havet oppstegne") og det greske ordet afros betyr skum, "den skumfødte" med andre ord. Da himmelguden Uranus en gang med Natten i følge i kjærlighet kom til moder Gaia eller Moder jord og bredte seg ut over henne, kom Kronos; tiden (Saturn), Uranos' sønn, i bakhold med månesigden og kappet av sin fars kjønnsorgan og kastet det bak så det styrtet i havet hvorefter fra skumfråden Afrodite steg frem. Den jordiske Afrodite Pandemos er datter av Zeus og Dione "og hun overvåker kjærlighetsforbindelsene her nede" som Plotin sier (og vi nevnte henne også i forordet til dette EBN), og "denne Afrodite som tilhører vår jordiske verden og bare er sjel i ufullkommen mening, fødte den Eros som er her på jorden - den som har å gjøre med ekteskap." Eros er kjærlighetens gud og ordet betyr lengsel. (På nordsiden av Akropolis er utgravet en grotte hvor Afrodite og Eros har vært dyrket; Eros i

Over: Den italienske maleren Sandro Botticellis (ca. 1445 - 1510) fremstilling av Afrodites/Venus fødsel. Utsnitt etter maleriet. Det er den milde vestenvinden Zefyr som blåser på henne ...

form av en fallos pyntelig satt på et alter). Så mye kan sies at Eros er sønn av Afrodite. Her skal imidlertid straks sies at gudenes familieforbindelser er annerledes artet enn hos menneskene, for å la det være sagt. I "Symposion" står det at Eros er sønn av Afrodite, såvel som sønn av Penia og Poros. Penia er fattigdommen eller begjæret og materien, og også mor til Eros - Poros (sønn av Metis som er datter av Okeanos og Tethys) er rikdommen eller rådsnarheten, og far til Eros. Men mytene gir Eros flere fedre; f.eks. også Hermes og Ares - som begge blir regnet som far til Eros. (Platon sier at Eros uten å være vis er forelsket i visdom - fordi han jo også er sønn av en vis og rådsnar far, men av en mor som ikke vet sine levende råd). Plotin vil også fremheve at det på en viss måte er 2 Eros: "Afrodite er identisk med sjelen og Eros er den kraft i sjelen som peker mot det som er godt. Da nu Eros fører den enkelte sjel til det naturlige gode, kan man kanskje si at den himmelske sjels Eros er en gud som alltid binder sjelen til den oversanselige verden - mens den Eros som er knyttet til sjelen her nede helst kan kalles en demon." Mytene instruerer oss så godt de formår, og den som forstår dette får også evne til å tolke det som de sier, sier Plotin. Se her er en slik tolkning, sier han: "Sjelen i samvær med ånden og fremgått av den (Plotin sikter her til Zeus), fylt av dens krefter, skjønn og likevel smykket med skjønnhet, full av overflod, så smykker og bilder av alt som er skjønt blir synlig i den - den er Afrodite i hennes fullkomne form, og alle kreftene i hennes indre er den overflod og Poros (som er den virksomme kraft i

den intelligible verdens ånd), som skjenker fra oven den himmelske Nektar. Og prakten i hennes indre, den som hviler i hennes liv, er den "Zeus' have" som Platon taler om hvor Poros hviler drukken av det han fylte seg med."

Afrodite - skjønnhetens, kjærlighetens, latterens og ekteskapets eller samlivets gudinne ble antatt å være datter av Dione, fuktighetens gudinne, idet hun fremstod av bølgenes skum. Havnymfene var de første som oppdaget henne, ifølge myten, vuggende på en stor, blå bølge - de bragte henne ned i sin korallhule hvor de passet og oppdro henne med stor omhu og kjærlighet; da hennes tid blant dem var fullendt fant nymfene at tiden var kommet til å fremstille henne for de andre guder. I den hensikt bragte de henne opp til havets overflate hvor både tritonene, oceanidene og nereidene samlet seg og uttrykte sin oppriktige beundring over hennes skjønnhet - som en hyllest bragte de henne sine gaver, som bestod i perler og sjeldne korallstykker - så ble hun lagt bløtt til rette på en stor bølge og overgitt til vestenvinden Zefyr som ved en mild og svak luftning drev henne over til øyen Kypren hvor de fire vakre årstidene eller Horai stod for å ønske henne velkommen, samt flere andre som alle var meget ivrige etter å vise henne hengivenhet. Etter ankomsten til stranden dro Afrodite og hennes ledsagerinner til Olympen - på veien fikk de flere ledsagere etter hvert: kjærlighetsattråens gud Himeros, kjærlighetsvennskapets gud Pothos, den kjærlighetsømme stemmes gudinne Peitho (Suadéla) og endelig ekteskapets gud Hymen. Gudene var begeistret da hun ankom og en trone var smykket for henne.

Flyvende Eros med lyre. Vasemaleri.

Psyke fremstilles i myten og tradisjonen med sommerfuglvinger, og i feminin form som et symbol for menneskets sjel i seg selv. Den feminine formen som et uttrykk for sjelen til tross må vi snakke om 2 slags Psyke. Henviser til W. Buzzi (bl.a. "Evigheten og timeglasset," s. 41): "Den mannlige kjærlighet (Eros) virker på den kvinnelige psyke - den kvinnelige kjærlighet (Eros) virker på den mannlige psyke. Men jeget er i

sitt vesen hevet over det kjønnsbestemte. Jeget er det menneskelige i mennesket, enten det utvirker seg gjennom en mannlig eller kvinnelig organisasjon." W. Buzzi påpeker også at astrallegemet er Psykes legeme.

Hvert menneske har i seg 3 perspektiver av kjærligheten, sier W. Buzzi. Det kan utfra jeget

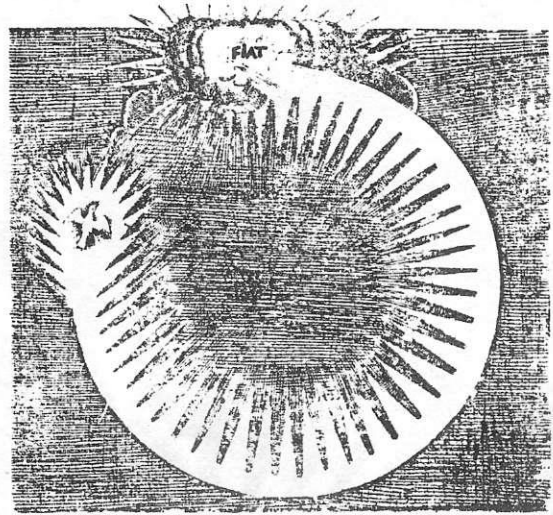
FRA FORRIGE SIDE ...

innstille seg i disse 3 retninger: Agapekjærligheten som er åndelig, som har sosial kraft. Så er det dens lavere tjener Eroskjærligheten, som er sjelelig betonet. Og til sist er det den kroppslige betonte seksualitet, den seksuelle kjærligheten. Mennesket består av legeme, sjel og ånd. Sjelen forbinder seg med den ytre verden gjennom legemet, med den åndelige verden gjennom ånden. Kjærligheten som fyller sjelen er Eros. Eros har en merkurial funksjon - virker oppad mot ånden og nedad mot legemet. Oppad gjennom ånden blir Eros forbindelsesorganet til det som senker seg ovenfra, nemlig Agape. Nedad gjennom det fysiske legeme blir Eros til Sexus. Kristus har som W. Buzzi sier det bragt Agape-elementet inn i dagsvirkelighetens lys. Eros kan tjene både den legemlige og åndelige befruktning - og Sexus kan tjene Eros i en oppadvirkende, mot forvandling strebende tendens. Om Eros løsrives fra Agapeelementet, om Sexus løsrives fra Eros-elementet, splittes menneskesjelen og kjærlighetens demonologi oppstår. En av hovedtendensene idag går ut på å løsrive Sexus fra Eros, hvilket har sitt symptomatologiske uttrykk i den moderne "sexologi," sier W. Buzzi. (Det man før kalte "sexual-psyko-logi" reduseres til naturvitenskapelig "sexologi"; dvs. psyke er helt inn i navnet detronisert - ethvert perspektiv mangler). Agapekjærligheten kommer ovenfra og befrukter den oppadvirkende Eroskraft. W. Buzzi sier det slik: Eroskjærligheten som fyller sjelen, Agapekjærligheten som er åndelig og Sexus som er legemlig - er de 3 alkemiske prinsipper i menneskets sjelsliv hva kjærligheten angår.

Den kjærlighet Paulus taler om i forbindelse med tro (pistis) og håp (elpis) er agape. Betrakter man agapebegrepet almenmenneskelig så innbefatter det nestekjærlighet, kjærlighet til mennesket, men også familiedannelse, sosialt engasjement, osv., sier W. Buzzi.

Hvordan hører så den himmelske og den jordiske Afrodite og den himmelske og jordiske Eros sammen? Det dreier seg naturligvis om en coincidentia oppositorum, som en Nicolaus Cusanus (1401 - 64) f. eks. ville ha sagt det. Hvilket menes motsetningers meningsfylte sammenheng - og sammenfall eller forening. Likesom mikrokosmos (mht. perspektivets øye) på alkemisk vis på kjærlighetens vei må møte makrokosmos - på naturlig vis naturligvis. Afrodites hellige fugl er i tradisjonen duen, gjerne den hvite duen. Likeledes er i den kristne tradisjonen den hvite duen et symbol for den Hellige ånd eller altså kjærligheten som utgår i og med Guds vilje - Fiat lux eller bli lys! En due; fordi den som brevduen jo vender tilbake til sitt hjemsted.

I den utførlige skildring av Eros' vesen og funksjon som Platon gir i Diotimas tale i "Symposion" personifiseres Eros som et slags mellomvesen mellom guder og mennesker: "Hva er Eros? Er den noe dødelig? Nei, langt fra det! Hva er den da? Som jeg før har sagt er den noe mellom

Over: DE MACROCOSMI FABRICA - SKAPELSEN. Bildet er hentet fra Utriusque Cosmi ... Historia (Fludd, 1617) og forestiller Gudskraften som en due sveve over mørket (vannet): utgått fra skyen hvor det står Fiat - Bli!

det dødelige og det udødelige. Og hva er det, Diotima? Den er en stor daimon, Sokrates, som i likhet med hele demonslekten holder til mellom det dødelige og det udødelige. Og hva er så den oppgave de har? De er fortolkere som bærer opp til gudene det som kommer fra menneskene og til menneskene det som kommer fra gudene." Iøvrig er jo på den ene side sanseverden (den synlige verden) og den oversanselige eller transcendente verden (den åndelige verden) i seg selv en coincidentia oppositorum, en motsetning eller opposisjon. Den synlige verden kaller Platon to horaton, den åndelige verden to noeton. Tilværelsens høyeste prinsipp betegner han som det gode, to agathon, ofte også karakterisert som to kalon, det skjønne. Dette er Gud eller urkilden til alt som eksisterer: "På samme måte kan man si at det gode ikke bare er opphav til kunnskap om de ting som vi kjenner, men også at det er kilden til tingenes væren og vesen, selv om det gode selv ikke er noe vesen, men noe som høyer seg over et vesen i verdighet og kraft." (Fra "Staten"). En konkretisering av dette prinsipp, denne tilværelsens kilde og lysgiver, er solen i vår tilværelse. Den er "det godes etting," som det gode har avlet som et synlig bilde for menneskenes øyne. Platon taler også om at sjelen er 3-delt, og at hver del har sin bestemte plassering i legemet; den sjelsdel som er vendt oppad og føler slektskapet med himmelen, er plassert i hodet. Plasseringen av denne oppadstrebbende sjelsdel er det forøvrig som betinger menneskets oppreiste gang. (Henv. til hans "Timaios"). Plotin beskriver Eros som en hypostase, noe halvt personlig, halvt upersonlig, og taler om Eros såvel som gud og demon. Her på jorden er det så at den som elsker, lengter etter sin elskede og bestreber seg på å bli verdig til å bli elsket. "På samme måte elsker sjelen Gud, som også er opphav til denne kjærlighet."

Et av de få mennesker her i Norge som med sin oppriktighet og sitt liv har forsøkt å nærme seg spørsmålet om kjærligheten, i perspektiv, er (foruten W. Buzzi som nu bor i Sverige og jeg alt i mangt har henvist til) den unge og enda meget levende Sven Kærup Bjørneboe. Mht. mytene sier han i sitt avsnitt om Eros i sin bok "Brud og brudgom" fra 1967: "Slike myter er evig eksakte bilder, alltid levende fordi de griper ned i menneskets dyp og forvandler seg til en kilde hvor alle livets endelige forvandlinger kan finne sin urform." Han sier også at vi igjen må satse på å mytologisere vårt kjærlighetsforhold, og i denne henseende skal jeg om litt komme tilbake til hans tanker. Vår erkjennelse er på samme tid en vei og denne veiens mål, sier han annetsteds i boken. Målet er skjult allerede i begynnelsen; derfor ble vi istand til å kunne begynne en vei. "Den sanne vei forener begynnelsen med målet og trekker avstanden mellom dem sammen til enhet; den sanne vei er livets avgjørelse og ansvar." Erkjennelsens mål er å kunne ta på seg ansvaret for erkjennelsens begynnelse, understreker han. "All erkjennelse blir et ansvar for verdien i mennesket, en verdi som enten faller eller stiger, løser seg opp eller samler seg." Å vite at Gud ser på ditt liv, det er frihet, sier S.K. Bjørneboe i samme essaysamling. "Vi skal f. eks. ikke spørre om vi tror på Gud, men om Gud tror på oss (...) og vi erkjenner oss selv idet vi vet at vi blir sett." Han formulerer det også slik: "- At du vet deg elsket, det er å elske. At du vet deg erkjent, det er å erkjenne." Og idet han fortsetter kommer han inn på vårt neste-forhold som et selv-forhold: "Også i vårt selvforhold, både erkjennelsesmessig og moralsk, inntar medmennesket den viktigste rolle. Det er derfor en større synd å la en annen begå forbrytelser mot deg enn at du forbryter deg mot ham. Vi mister vår verdi når vi tillater at medmennesket går til grunne i forbrytelsen. Det er ingen dyd, men en nødvendighet at vi kaster oss på kne for ham som gjør oss urett."

Eller sånn som Ramon Llull (1232 - 1316) sier det i denne sin aforisme hvor Elskeren er mennesket og Den elskede er Gud: "Elskeren løftet sitt sinns evner opp en menneskelighetens stige for å kaste glans over Guds natur. Og ved den guddommelige natur gikk disse evner tilbake for

å herliggjøre Den elskedes menneskelighet." Som er aforisme nr. 327 i hans lille bok "Elskeren og Den elskede/Libre d'amic e amat" som består av 365 moralske metaforer eller aforismer (en for hver dag i året) - finnes i norsk oversettelse i boken "Ramon Llull - humanisten fra middelalderens Mallorca," tekster i utvalg og oversettelse ved Leif Sletsjø (akademiker), Oslo 1975.

Angående Psyke eller sjelen, sier Plotin bl.a.: "Ånden er grunnlaget for sjelens eksistens; og derfor aktiviseres sjelens virketrang når den vender seg mot ånden. Når sjelen ser hen til ånden, er det den tenker og gjør, dens eget, indre eie. Bare de handlinger kan sies å være virket av sjelen som bærer preg av ånd og derfor er naturlige for den (...) Ånden øker således sjelens guddommelige karakter både ved å være dens far og ved sitt nærvær i den. Intet annet skiller dem enn at de nu engang ikke er identiske. Sjelen kommer jo etter ånden og er mottagende, ånden derimot den givende som skjenker form, men denne åndens materie, om vi kan si det så, har likevel sin skjønnhet - den er nemlig enkel og bærer åndens preg." Selv om sjelen er utgått fra ånden, er den ikke avskåret fra den - de to forblir sammenvevet. Plotin uttrykker det slik at sjelen er åndens materie, og at ånden er i sjelen. (Henviser iøvrig til H. Ludin Jansens bok "Plotin - innledning og oversatte tekster," Oslo 1971). Og dette her nevnt for helt kortfattet å la Plotin si noen ord om Logos - det Logos som er skaperkraft og opprettholder tilværelsen, som både kan bety ord og fornuft på en måte oversatt fra gresk.

Til venstre: Symbol på offerets fruktbarhet: korset bærer frukt. Efter en gravering datert 1512.

KJÆRLIGHETENS GJERNINGER

Kjærlighetens skjulte liv er i det innerste, utgrunnelig, og da igjen i et utgrunnelig sammenheng med hele tilværelsen (...) Således er kjærlighetens liv skjult; men dens skjulte liv er i seg selv bevegelse, og har evigheten i seg (...) Dog er dette kjærlighetens skjulte liv kjennelig på fruktene, ja, og det er en trang i kjærligheten å kunne kjennes på fruktene (...) Treet kjennes på fruktene; for vel kjennes treet også på bladene, men frukten er dog det vesentlige kjenne. Dersom du derfor kjente et tre på bladene å være dette bestemte, men du i fruktens tid oppdaget at det bar ingen frukt: da ville du herpå kjenne at det egentlig ikke var det tre som det ved hjelp av bladene utgav seg for. Just således er det også med kjærlighetens kjennelighet.

Søren Kierkegaard

(Fra "Kjerlighedens Gjerninger. Nogle christelige Overveielser i Talers Form," 1847).

FRA FORRIGE SIDE ...

Sjelen bærer i seg en virksom kraft, Logos, som i den individuelle funksjon fremtrer som individuelle krefter. Denne virksomme kraft er sprunget frem av ånden og bæres frem og formidles videre av sjelen. Logos er den vilje til virkeliggjørelse som preger idéene i åndens verden. Den kommer fra ånden og går inn i sjelen - dog uten å være noen hypostase i likhet med sjelen. "Logos kommer fra ånden og går inn i sjelen og setter dens tankevirksomhet i gang, dog uten å bli et eget element et steds mellom ånd og sjel." Logos, dvs. den livgivende kraft som gjennomtrenger sjelen og har sitt utspring i ånden (nus; som igjen fremstod av Det ene eller Gud), er i virkeligheten åndens virksomme side. Med denne kraft i seg former sjelen tilværelsen etter de ideelle forbilder, legger formen på dem. (Platon fremstiller Logos som sjelens næring). "Likesom ordet er knyttet til Logos i sjelen er sjelen selv åndens Logos, den totale aktivitet i ånden, hvormed denne sender ut liv som grunnlag for det som er nytt." Sjelen er som formidler av denne kraft det skapende medium i tilværelsen - skaperkraften selv har sitt utspring i ånden; derfor er det ånden som skaper, sjelen står i dens tjeneste. "Således har altså ånden ved å gi noe av seg selv til materien, stille og rolig virker alt. Og dette som strømmer ut av ånden er Logos." Det er formen som kommer inn i materien som gir materien karakter - formen har nemlig alle ting, sier Plotin, "størrelse og alt som følger med Logos og skapes

den". Materien er alltid besjelet når ånden skjenker den form, mer eller mindre, efter sin natur - men for Plotin befinner materien i seg selv i en tilstand av ikke-væren; eksistensen er mao. begrenset til ånden og sjelen. Vi har mao. å gjøre med ting som er, men ikke eksisterer; i likhet med Det ene iøvrig. Gud er væren, som Mester Eckehart (1260 - 1327) sier. Det ene er enslags over-væren, og Den ene er før "Gud" ... Imidlertid er det forskjell på materien i dens ikke-eksistens og materien i dens funksjon - og derved kommer vi her i grunnen ikke forbi syndefallet. Men for ikke å bli for subtil og komplisert og vidtrekkende, skal ikke alt dette her videreføres. Thomas Aquina sa at det onde består helt og holdent i ikke-væren. Men ingen væren er ond i seg selv. Det onde har ikke noen væren. "Det gode kan eksistere uten det onde, men det onde kan ikke eksistere uten det gode." Gud alene beveger viljen. Siktepunktet for skapelsen av mennesket var at det skal virkeliggjøre Guds vilje i verden, naturligvis.

I Johannesevangeliet er Logos Gud, som i Kristus er blitt kjød.

På jorden må Sønnen lide og dø, men korset,

der han ble hengt, blir det kunnskapens tre som bærer livets frukt for dem som eter av den. Det var Sønnen som sa: "Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg." (Joh. 14,6 i NT). "Jeg er døren," sa han endatil også. (Joh. 10,1-10 i NT). Den mere enn geniale Jesus Kristus, hvis liv var som den skjønneste menneskelige metamorfose fra Fødselens Port til Dødens Port, hvis hele hjerte, ord og gjerning gav seg hen i kjærlighet og visdom på så uforglemmelig og storslagent vis!

Plotin har, sier H.L. Jansen, en gang for alle "gjort oss klart at vil man forstå hva religion er, må man ta sitt utgangspunkt i de opplevelser som vi møter hos de religiøse stormenn, både de mange navnløse og dem som vi kjenner ved navn." Og på et vis er jo dette sant.

Men Jesus Kristus gjorde seg til intet mindre enn religionens midtpunkt!

Ramon Llull sier i sin bok om "Kunnskapens tre/Arbre de ciència" at teologi er frukt av filosofien, og at filosofien er dens redskap. Dette idet han snakker om en filosof som er iferd med innhøstingen av det guddommeliges frukt fra Kunnskapens tre, og avslutter lakonisk: "Så klatret han opp for å hente ned frukten av den øverste treenighet, i det han hadde sine tanker festet på de guddommelige personers opphav, og på hvordan og hvorfor deres skapelse var kommet i stand. Han tenkte på Faderen, som på naturlig vis avlet Sønnen for alltid og for evig tid. Dette skjedde ved uendelig storhet, ved evighets evighet, godhets gode og naturens naturlighet. Det samme tenkte han angående de øvrige guddommelige årsaker og den Hellige ånds tilblivelse. Mens han slik i vedvarende arbeid drev med innhøstingen av fruktene, høyest oppe og med innsikt i sin vilje, utåndet han og døde. Han fullførte alt han hadde satt seg fore; med den høyeste treenighet var hans innsikt fullbåren og hans vilje tilfredsstillet. Gud være lovet. Amen." (del 15, kap. 7, eksempel 14).

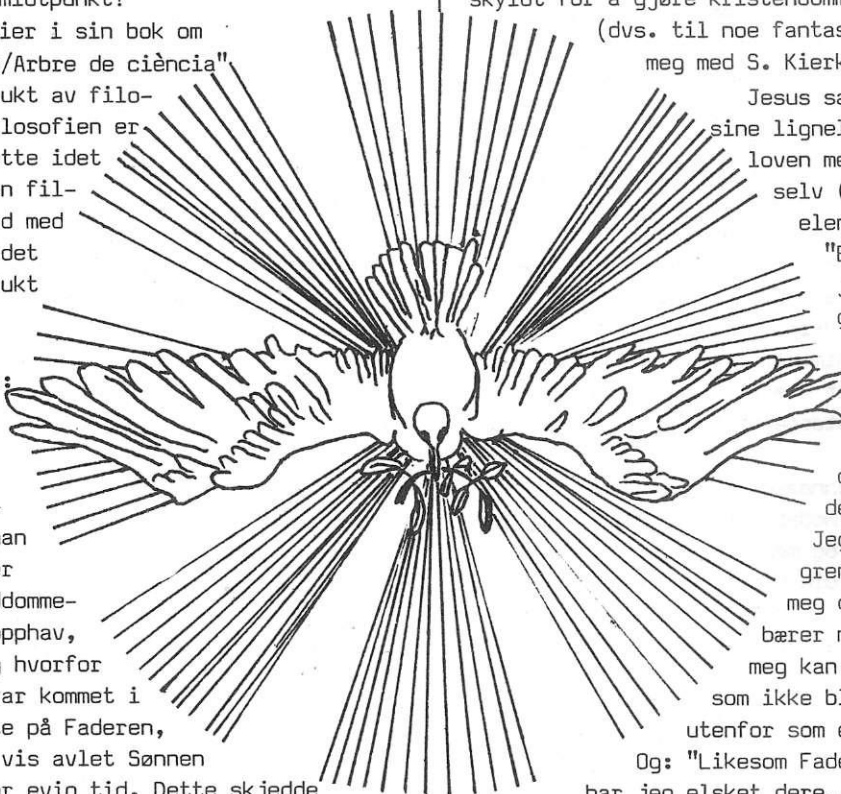
Efter alt vi nu har omtalt vil det kunne la seg forstå at Agapekjærligheten aktiviserer Logoskraften, som er guddommelig visdom. Den oppadrettede Eros er sjelens sanne fører, ved den inderlighetens og oppriktighetens kraft som harmoniserer pakten i en selv, eller samvittigheten, Guds røst i en eller engelen i en. Eros fremstilles i tradisjonen ofte også som bevinget "genius", og sjele-

fører/sjelebærer såvel i livet før og etter Dødens Port (Se "Amor og Psyke - elskoven og sjelen" av H.P.L. Orange i boken "Tradisjon og fornyelse - festskrift til A.H. Winsnes på 70-årsdagen," Oslo 1959). Apuleius (2. årh. e.Kr.) kaller iøvrig Eros for "ildens Gud". I Bibelen er Jesus Kristus Logos og Menneskesønnen - og Menneskesønnen er denne oppadrettede Eroskraft i sjelen hos mennesket, hvilket jeg skal komme nærmere inn på i neste avsnitt. Derfor er Menneskesønnen også Guds sønn. Fordi det dreier seg om en pakt hvor Guds vilje forlenger seg i visdom og kjærlighet i menneskets vilje, hvilket muliggjør menneskets rette frihet. R. Steiner sier iøvrig at "frihet og kjærlighet er jordens misjon". R. Steiner sier også i en forbindelse: "Umåtelig dyp er tanken; og dens vingede redskap er ordet!" Dette her nevnt fordi Logos jo også er Ordet. Alt dette uten at jeg vil bli beskyldt for å gjøre kristendommen til måneskinn (dvs. til noe fantastisk), for å uttrykke meg med S. Kierkegaard!

Jesus sammenligner i en av sine lignelser pakten eller loven med vintreet og seg selv (Joh. kap. 15 i Bibelen NT). Han sier: "Bli i meg, så blir jeg i dere. Likesom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare hvis den blir på vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt hvis dere ikke blir i meg. Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg og jeg i ham, han bærer mye frukt, men uten meg kan dere intet gjøre. Den som ikke blir i meg blir kastet utenfor som en gren og visner."

Og: "Likesom Faderen har elsket meg, har jeg elsket dere. Bli i min kjærlighet! Hvis dere holder mine bud, blir dere i min kjærlighet, likesom jeg har holdt min Fars bud og blir i hans kjærlighet. Dette har jeg sagt dere, for at dere kan eie min glede, og deres glede kan være fullkommen. Og dette er mitt bud: Dere skal elske hverandre som jeg har elsket dere."

Vi skal her gå litt nærmere inn på dette via det apokrype (dvs. at det ikke er innordnet i Bibelen) "Fredsevangeliet" efter Johannes. Et særpreget og også merkelig dokument, såvel i positiv som negativ forstand - og i likhet med NTs 4 evangelier tidsbetont og tekstmessig ikke hermetisk. Det er i Vatikanets bibliotek på arameisk og skrives seg visstnok fra det 1. årh. e. Kr., men forefinnes også i en gammelslavisk versjon i Habsburgs kongelige bibliotek. Den som måtte finne det dumt å referere til et skrift som ikke er innordnet i NT når det gjelder Jesus Kristus, bør betenke de aller siste ordene i Johannesevangeliet, sluttord-

FRA FORRIGE SIDE ...

ene hvor forfatteren sier: "Det er denne disippelen som vitner om disse ting og som har skrevet dette, og vi vet at hans vitnesbyrd er sant. Men også mye annet har Jesus gjort. Skulle det skrives ned, hver enkelt ting, tror jeg ikke hele verden ville romme alle de bøker som da måtte skrives." Meget har Jesus sagt og gjort - noe av det som er nedskrevet står i NT, noe står der ikke og meget er i det heletatt ikke nedskrevet. La meg derfor her nu referere et utsnitt fra "Fredsevangeliet etter Johannes" (som altså er et av de mange evangelier som ikke er med i Bibelen), hvor det er tale om våre Store foreldre og Menneskesønnen. (Det er som Plotin sier: Den som kjenner seg selv, han vet også hvem han stammer fra):

Det er Jesus som snakker: "I sannhet sier jeg dere; salig er den sønnen som tar imot sin mors råd og følger dem (rett forut har Jesus snakket om at "ingen kan nå den himmelske Fader uten gjennom Moder jord," rlh). Og hundre ganger saligere er den sønnen som tar imot og følger sin fars råd, for det var sagt dere: "Du skal hedre din far og din mor, så skal du leve lenge i landet." Men jeg sier dere, Menneskesønner: Dere skal hedre deres Moder jord og holde alle hennes lover, så skal deres dager bli mange på jorden, og dere skal hedre deres himmelske Fader så dere kan få evig liv i himmelriket. For den himmelske Far er hundre ganger større enn alle fedre av kjøtt og blod, og større er Moder jord enn alle mødre av legeme.

Og kjærere er Menneskesønnen i øynene til sin himmelske Fader og Moder jord enn barn er i øynene til sine fedre og mødre av kjøtt og blod. Og av større verdi er din himmelske Faders og Moder jords arv, det evige riket av jordisk og himmelsk liv, enn all arv fra deres fedre og mødre av kjøtt og blod.

Og deres sanne brødre er alle de som gjør deres himmelske Faders og Moder jords vilje, og ikke deres brødre av blod. I sannhet sier jeg dere; at deres sanne brødre i den himmelske Faders og Moder jords vilje, vil elske dere tusen ganger mer enn deres brødre av blod. For siden Kain og Abels dager, da blodsbrødre brøt Guds vilje, er det intet sant broderskap av blod, og brødre gjør mot brødre som fremmede. Derfor sier jeg dere; elsk deres sanne brødre av Guds vilje tusen ganger mer enn deres brødre av blod.

FOR DERES HIMMELSK FADER ER KJÆRLIGHET.

FOR DERES MODER JORD ER KJÆRLIGHET.

FOR MENNESKESØNNEN ER KJÆRLIGHET.

Det er ved kjærlighet at den himmelske Fader og Moder jord og Menneskesønnen blir ett. For Menneskesønnens ånd ble skapt av den himmelske Faders ånd, og hans legeme fra Moder jords legeme. Bli derfor fullkomne som deres himmelske Faders ånd og Moder jords kropp er fullkomne. Og elsk deres himmelske Fader som han elsker deres ånd - og elsk Moder jord, som hun elsker deres kropp. Og elsk deres sanne brødre som deres himmelske

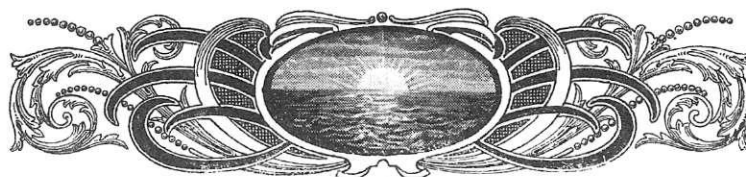
Fader og Moder jord elsker dem. Og så skal deres himmelske Fader gi dere sin hellige ånd, og Moder jord skal gi dere sitt hellige legeme. Og så skal Menneskesønnene gi hverandre kjærlighet - den kjærlighet de mottok av deres himmelske Fader og Moder jord, og de skal alle bli hverandres hjelpere. Og så skal alt ondt og all sorg forsvinne fra jorden og der skal bli kjærlighet og glede. Og så skal jorden bli som himmelriket og Guds rike skal komme. Og så skal Menneskesønnen komme i all sin glans for å arve Guds rike. Og så skal Menneskesønnene dele sin vidunderlige arv, Guds rike. For Menneskesønnene lever i den himmelske Fader og Moder jord, og den himmelske Fader og Moder jord lever i dem. Og så skal tidenes slutt komme med Guds rike. For den himmelske Faders kjærlighet gir alt liv evighet i Guds rike. For kjærlighet er evig. Kjærlighet er sterkere enn død."

Derefter følger her i teksten hva vi også kjenner som kap. 13 i Paulus' 1. Brev til korintterne (som jeg gjengav, på side 15). Hvilken av disse som er originalen (eller som forholder seg nærmest til denne) skal ikke jeg gi svar på, men det er akkurat den samme teksten. Men det er flere slike vakre hermetiske perler i Fredsevangeliet etter Johannes som ovenover, hvordan det enn måtte forholde seg. Her sier Jesus f.eks. og så: "Faderens jord er verden, som blir forvandlet til himmelens rike hvis Menneskesønnene arbeider på den sammen med den himmelske Faders engler." Og: "Elsk hverandre; for Gud er kjærlighet og slik skal hans engler vite at dere vandrer på hans stier." Men her skal jeg - fordi det er så i tråd med vårt tema - gjengi også en god del av slutten i dette evangeliet:

"... Arbeid derfor uten opphør for å bygge Guds rike, ellers vil dere bli kastet inn i Satans rike (hvilket vi her ikke skal gå nærmere inn på, rlh). For evig glede er i overflod i Guds levende rike, men stille sorg formørker Satans dødsrike. Vær derfor sanne sønner av Moder jord og den himmelske Fader, så dere ikke faller som slaver for Satan. Og Moder jord og deres himmelske Fader vil sende dere sine engler for å lære, for å elske, og for å tjene dere. Og deres engler vil skrive Guds bud i deres hode, hjerte og hender, så dere kan kjenne, føle og gjøre Guds bud.

Og be hver dag til deres himmelske Fader og Moder jord, så deres sjel blir så fullkommen som deres himmelske Faders hellige ånd er fullkommen og deres kropp blir så fullkommen som Moder jords kropp er fullkommen. For hvis dere forstår, føler og følger budene vil alt dere ber deres himmelske Fader og Moder jord om bli gitt dere. For Guds visdom, kjærlighet og kraft er over alt.

Be derfor på denne måten til deres himmelske Fader: Fader vår; du som er i himmelen, helliget være ditt navn. Komme ditt rike. Skje din vilje, som i himmelen så og på jorden. Gi oss i dag vårt daglige brød. Og forlat oss vår skyld, som vi forlater våre skyldnere. Og led oss ikke inn i

fristelse, men frels oss fra det onde. For riket er ditt, og makten, og æren, i evighet. Amen.

Og be på denne måten til Moder jord: Moder vår; du som er på jorden, helliget være ditt navn. Komme ditt rike, og skje din vilje, som i deg, så og i oss. Send oss i dag dine engler. Tilgi oss vår synd, som vi gjør godt igjen vår synd mot deg. Og led oss ikke inn i sykdom, men frels oss fra det onde; for jorden er din, og legemet, og helsen. Amen.

Og de bad alle sammen med Jesus til den himmelske Fader og til Moder jord. Og etterpå talte Jesus slik til dem: Slik som deres kropp er blitt gjenfødt gjennom Moder jords engler, kan deres ånd likeledes bli gjenfødt gjennom den himmelske Faders engler. Bli derfor sanne sønner av deres Fader og av deres Moder, og sanne brødre av Menneskesønnene. Til nu var dere i krig mot deres Fader, med deres Moder, og med deres brødre. Og dere har tjent Satan. Lev i fred fra idag med deres himmelske Fader og med Moder jord og med deres brødre, Menneskesønnene. Og slåss bare mot Satan, ellers stjeler han fra dere deres fred. Jeg gir Moder jords fred til deres kropp og deres himmelske Faders fred til deres ånd. Og la begge fred herske blant Menneskesønnene.

Kom til meg alle som er trette og som lider i ufred og sorg! For min fred vil styrke dere og hjelpe dere - for min fred er mer enn full av glede. Derfor hilser jeg dere alltid på denne måten: "Fred være med dere!" Hils derfor alltid hverandre slik, så Moder jords fred kan komme inn i deres kropp og deres himmelske Faders fred inn i deres sinn. Og da vil dere finne fred blant dere selv, for Guds rike er i dere. Og dra nu tilbake til deres brødre, som dere til nu har vært i strid med, og gi deres fred også til dem. For salige er de som strever for fred, for de vil finne Guds fred. Gå og synd ikke mere. Og gi deres fred til alle, slik som jeg har gitt min fred til dere. For min fred er av Gud. Fred være med dere.

Og han forlot dem. Og hans fred kom inn i dem - og i deres hjerte kjærlighetens engel, i deres hode lovens visdom, og i deres hender gjenfødelsens kraft; de gikk ut blant Menneskesønnene, for å bringe fredens lys til de som strir i mørke. Og de skiltes og hilste hverandre:

FRED VÆRE MED DERE."

I det samme evangeliet sier Jesus dessuten: "Elsk Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft: dette er det første og største bud - og det andre er like stort: Elsk din neste som deg selv. Det er ingen større bud enn disse." Her skal jeg også referere litt av teksten hvor Jesus taler om lovens alkemi:

"... I sannhet sier jeg dere; hvis deres forfedre hadde vært i stand til å holde de 10 bud

ville Moses aldri hatt bruk for sine 10 x 10 bud. For han som har føtter så sterke som fjellet Sion trenger ingen krykker; men han som har skjelvende ben kommer lenger på krykker enn uten. Og Moses sa til Herren: "Mitt hjerte er fylt av sorg, for mitt folk vil fortapes - for de er uten kunnskap og er ikke i stand til å forstå dine bud. De er som små barn som enda ikke forstår sin faders ord. Tillat, Herre, at jeg gir dem andre lover, så de ikke skal fortapes. Om de ikke kan være med deg, Herre, la dem ikke være mot deg; så de kan holde ut med seg selv, og når tiden er inne og de er modne for dine ord, åpenbar dine lover for dem." For så slo Moses i stykker de to stentavler hvorpå de 10 bud var skrevet, og han gav dem 10 x 10 bud i stedet. Og av disse 10 x 10 har de skriftlærde og fariseerne laget 100 x 10 bud - og de har lagt utålelige byrder på deres skuldre, som de selv ikke bærer. For desto nærmere lovene er Gud, jo færre trenger vi - og desto fjernere de er fra Gud, jo flere trenger vi. Derfor er fariseernes og de skriftlærdes lover talløse; Menneskesønnens lover 7; englenes 3; og Guds 1.

Derfor lærer jeg dere bare de lovene som dere kan forstå, så dere kan bli mennesker og følge Menneskesønnens 7 lover. Så vil også englene åpenbare sine lover for dere, så Guds hellige ånd kan komme inn i dere og lede dere til hans lov."

Og alle var forundret av hans visdom og spurte ham: "Fortsett Mester, og lær oss alle lovene som vi kan motta." Og Jesus fortsatte: "Gud befalte deres forfedre: "Du skal ikke drepe." Men deres hjerte var forherdet og de drepte. Da forlangte Moses at de i det minste ikke skulle drepe mennesker, og han tillot dem å drepe dyr. Og så ble deres forfedres hjerte enda mere forherdet, og de drepte likeledes mennesker og dyr. Men jeg sier til dere: Drep hverken mennesker eller dyr eller maten som går inn i deres munn. For hvis dere spiser levende mat vil den gi dere liv, men hvis dere dreper deres mat, vil den døde maten også drepe dere. For liv kommer bare fra liv, og fra død kommer alltid død. For alt som dreper deres mat, dreper også deres kropp. Og alt som dreper deres kropp, dreper også deres sjeler. Og deres kropp blir hva deres mat er, slik som deres sinn blir hva deres tanker er. Spis derfor ikke noe som varme, frost eller vann har ødelagt og drept. For varmebehandlet, frossen eller råttent mat vil også brenne, fryse og råtne deres kropp. Gjør ikke som den dumme bonden som sådde i jorden kokte, frosne og råtne frø. Og høsten kom og jorden gav ingen grøde. Og stor var hans nød. Men gjør som den bonden som sådde levende frø i jorden, og jorden

FRA FORRIGE SIDE ...

gav korn i hundrefold for de frøene han sådde. I sannhet sier jeg dere; lev bare av livets ild, og tilbered ikke deres mat med dødens ild, som dreper deres mat, deres kropp og også deres sjeler." (I oversettelse ved Røde Ørn).

Dette her nu referert fortrinnsvis for å belyse begrepet Menneskesønnen, og som nevnt skal jeg komme tilbake til det i neste avsnitt. Samtidig skulle klart nok være fremkommet at utøvelse av kjærlighet vil si å forholde seg til noe - til noe ganske bestemt!!! Og at dette sånn sett å forholde seg peker hen en vei, en metamorfose, en forvandling i tid og rom henimot det vesentlige, urgrunnen, det evige og levende virkelighetsrom! Saken dreier seg om visdom såvel som den manifesterende visdom i kjærlighet - og derved rent ut sagt om levende harmoni.

Félicien Rops: *Fristelsen*.

På et sett og vis er kjærlighet en forlengelse av visdom, likesom kulturen er en forlengelse av naturen, eller kunsten en forlengelse av håndverket, eller erfaring en forlengelse av erkjennelse ... osv.

I "Kjærligheten og dens betydning i verden" fra 1912 sier den vise R. Steiner at kjærligheten er for verden hva solen er for det ytre livet. Ingen sjeler kunne utvikles videre om kjærligheten

var borte fra verden - kjærligheten er verdens moralske sol, sier han. Et dypt megetsigende og billedlig utsagn! Han forteller at kjærlighetens handlinger i det fortidige har vi å takke for vår tilværelse. Og at kjærligheten - som er Gud - forholder seg til kraften og visdommen. Men en kan ikke tale om ulike grader av kjærlighet (som en kan mht. kraften/makten og visdommen) - kjærligheten kan ikke veies eller måles. Hva R. Steiner med dette mener er at mht. kjærligheten er det snakk om en høyere eller lavere kjærlighet - om en kjærlighet som kan lutres! Han sier når vi utøver og verdsetter kjærlighet utgytes tilblivelseskrefter, skaperkrefter i verden - krefter som er utgytt i verden før oss og vår forstand. Verden blir rikere gjennom kjærligheten. Gjennom den sanselige kjærligheten oppstår det skapte - og gjennom den åndelige kjærligheten oppstår det åndelige i utviklingen, sier han. R. Steiner har også sagt at frihet og kjærlighet er jordens misjon. Og i nevnte foredrag sier han at: "Gud er den absolutte kjærligheten, er ren kjærlighet, klar kjærlighet - ikke høyeste visdom, ikke høyeste makt. Gud har beholdt kjærligheten for seg, men han har delt makten og visdommen med Lucifer og Ahriman. Visdommen har han delt med Lucifer, makten med Ahriman, så at mennesket kan være fri og under innflytelse av visdommen utvikles videre." Men vi må vel også kunne si at Gud omfatter også det onde på bestemt vis. Og i og med syndefallet fikk mennesket mulighet for selvstendighet og frihet. "Lucifer og Ahriman utgjør det ondes dobbelnatur, som krever en kontrabalanserende midtlinje for å holdes i sjakk," sier W. Buzzi (i sin aller siste bok: *Fra evigheten til timeglasset*, bind 1, 1984). Lucifer representerer visdommen, Ahriman representerer makten/kraften - og Azuras (eller Surt i vår norrøne mytos) representerer hatet/forakten. Azuras er det ondes dypeste vesen. Gud i seg selv er ren, klar kjærlighet. Visdommen, kjærligheten og makten utgjør så å si verdens 3-foldige prinsipp - hvilket er mulig naturligvis å anskue med mange trinn i perspektivet; endog også ubalansert ... som dessverre jo er det alminnelige:

men politikk og stegret visdom er en motsetning i virkeligheten, likesom løgn og sannhet! Det vil være et spørsmål om den rette vei/metamorfose - og denne består i nærhet til og harmoni med urveien! Veien/bevegelsen/tiden er naturligvis ikke uavhengig av stedet/rommet/virkelighetsrommet/ethvert rom ... Og som Alf Larsen sier i en av sine aforismer (fra "Nattetanker"): "Et menneske som søker seg selv finner tilslutt Gud." ➤

Og i en annen aforisme spør Alf Larsen: "Hva er menneskets mål? Å vandre så lenge til han smelter sammen med veien, å søke så lenge til han er ett med sannheten, å leve inntil han har overvunnet døden. Jeg er veien, sannheten og livet." Ord å betenke i sammenheng med Pauli ord: Kristus i meg! Også sier Alf Larsen: "Gud frister oss med å være menneske, Djevelen med å slippe for det." Og om kjærlighet bl.a.: "Den sanne kjærlighet er som geniet, den eldes ikke, den vokser bare med årene." Den rette vei er også den samme som f. eks. den "Herrens vei" som det tales om i 2. konge bok i GT, 21,22: "Han gikk bort fra Herren, sine fedres Gud, og vandret ikke på Herrens vei." Eller også som innvielsens vei. Altså helt og holdent den vei som i vår tid må bli et sosialt anliggende! Og den vei som i tidligere tider var pleiet i mysteriene etter datidens behov og muligheter. Folkeopplysningen må i vår tid overvinne fordommene - så å si lette på Mayas/illusjonenes slør, hvilket nødvendigvis fordrer visse betingelser, betingelser som

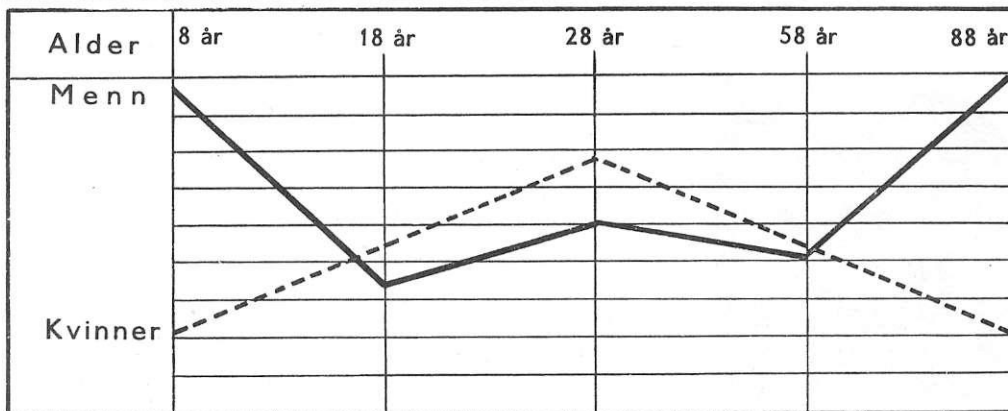
inntil idag ikke har vært synlige for folk, men som det dog er strebet henad (også erkjennelsesmessig) gjennom feilslutninger og feilvurderinger og manglende lettfattelige perspektiver, manglende lettfattelige, sanne og åpenbare perspektiver. Som folk har syntes utenkelige - av den naturlige grunn at de har ligget utenfor deres erkjennelsesgrense og skuen; så å si utenfor deres forestillingsfare. Det er derfor solhemmeligheten nu ganske definitivt og avgjørende åpenbarer seg i tiåret før år 2000 og i tiåret før dette igjen, også nu særlig i årene 1984 og 1985. Hva vi nu har mulighet for å skue og erkjenne såsom i sin enkelhet og stråleprakt åpenbarer seg i solhemmeligheten - det vil nu være det avgjørende. Åpenbaret som den er fra den åndelige verden som en mulighet til utvikling i den kjærlighet som er Kristi Jesus navn. Overraskende vil stadig mange si. Men de kan også vite: at overraskelsen har enhver alltid til gode - hvilket naturligvis også ligger i sakens natur. For dette er liksom anskuelig og sikkert som at den Hellige

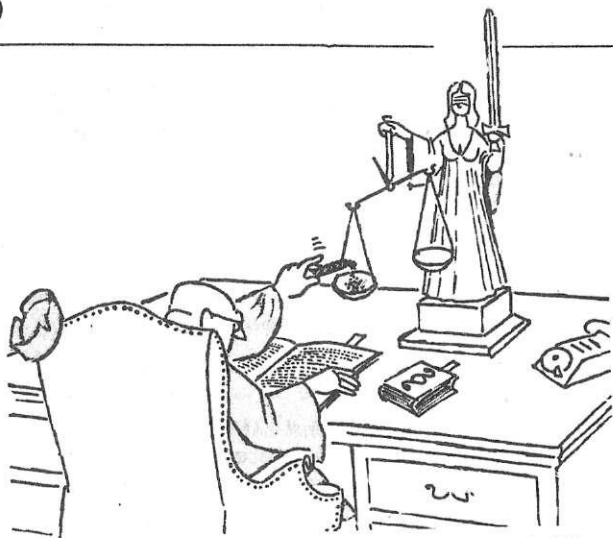
ånd utgår fra Faderen og fra Sønnen: filioque. Jeg skal imidlertid ikke her videre gå inn på den historiske bakgrunnen for solhemmeligheten ...

Den døende Sossima i "Brødrene Karamasov" av den russiske forfatter F. Dostojevskij (18-21 - 1881) sier bl.a. i sin tale om kjærligheten: "Brødre, frykt ikke menneskenes synd. Elsk mennesket også i dets synd, for en slik kjærlighet er et avbillede av Guds vesen og er den høyeste kjærlighet på jorden. Elsk hele Guds skapning, både samlet og hvert lite sandkorn. Elsk hvert lite blad, hver Guds solstråle! Elsk dyrene, elsk plantene, elsk hver ting ..." Om en vil slutte seg til disse hans ord slik de her står kommer en straks inn på spørsmålet om foraktens vesen - og i den anledning er på sin plass å utdype ytterligere her:

Naturligvis finnes det dekning for begrepet "det foraktelige"! Men hva vil det si det foraktelige og det å forakte? Kan en i Kjærlighetens ånd

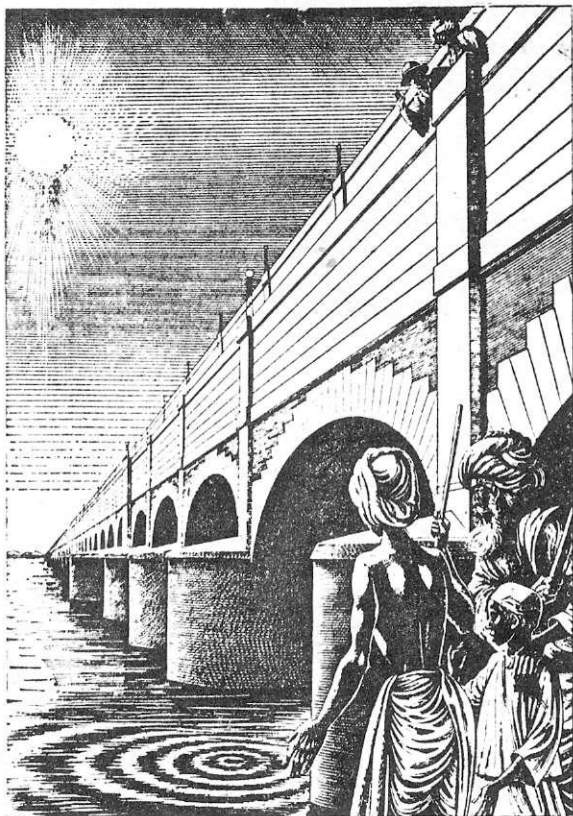

Av de to øverste billedene ser man hvorledes kyss influerer på hjertervirksomheten: ved kyss på pannen gir viseren et mindre utslag, ved kyss på munnen slår den ut så langt som den kan komme. — Kurvene nedenfor er tegnet på grunnlag av noen tusen eksperimenter med et apparat til å registrere reaksjoner med — den såkalte løgn-detektor, som i senere år mer og mer er tatt i bruk av det amerikanske politi. Tør man tro på disse kurvene, er menn ærligst i manndomsalderen og upåliteligst som barn og oldinger, mens forholdet for kvinnens vedkommende synes å være det stikk motsatte.

Süddeutsche Zeitung

si f. eks. "ødelegg det som ødelegger dere," eller "forakt det foraktelige"? Spørsmålet dreier seg om det å ikke være foraktelig - og im hva dette innebærer. Hva innebærer det å forakte? Og er det mulig å snakke om treffende forakt? Hva enten forakten er bevisst eller en antipati eller instinktiv vil den være en dom. Men hvem og hva er det som dømmes?! Det paradoksale og innlysende svaret ble også gitt av Jesus: Døm ikke, forat dere ikke skal dømmes. For med den samme dom som dere dømmes med, skal dere dømmes etter. Med det mål dere bruker til andre, skal det også bli målt opp til dere. (Se i NT, Matt. 7,1 og Lukas 6,37). Derved kommer vi uvilkarlig idag til det banale spørsmålet om vår viljes frihet; og om vi ikke hadde frihet i vår vilje så burde vi likevel handle som om vi hadde det - med henvisning til kjærlighetens vei som er den rette vei! En kan sette seg til doms over andre,

en kan forakte - men ikke uten at en selv derved samtidig uvilkarlig dømmes under sin egen dom, etter den gitte dom: for målestokken er kjærlighetens vei eller urveien, som er Kristus Jesus, Guds sønn - Menneskesønnen! Bakgrunnen i bildet så å si, er lidelsens proletariat og kjærlighetens vei. Det er den kosmiske Kristus som i ethvert tilfelle uvilkarlig vil være målestokken!

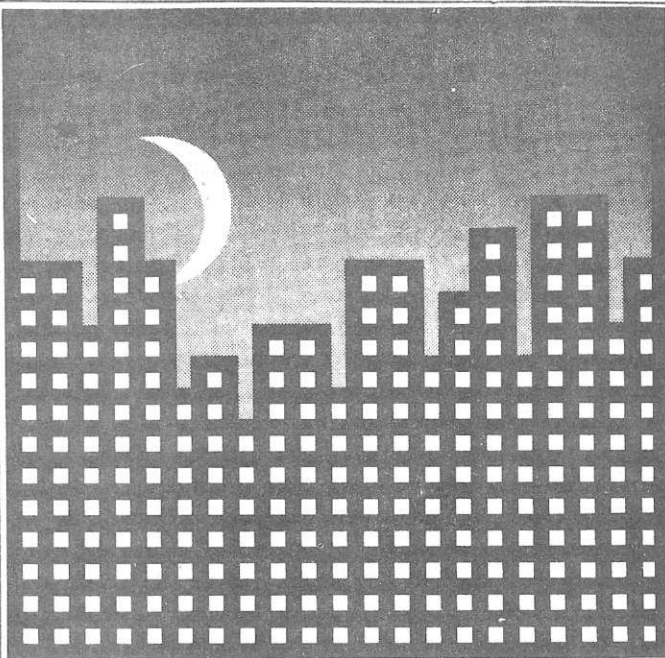
Vi snakket om Azuras som et aspekt av den demoniske tre-enighet - eller skulle vi heller si av den demoniske tre-uenighet! Sånn sett er Azuras tortur, atombomben, etc. i følge sitt vesen. Og ingen vil vel idag eller i det heletatt si at tortur er noe annet enn foraktelig?! Jeg mener nu mao. å si at det foraktelige er Azuras: men er det foraktelige noe annet eller mere? Fordi svaret også på dette spørsmål er naturlig og logisk og en individuell sak lar jeg spørsmålet stå åpent her.

F. eks. så er forbrytere foraktelige - vil noen kunne hevde. Forbrytere og forbrytelser. Men hva er i virkeligheten en forbryter eller en forbrytelse?! Dette spørsmålet skal jeg imidlertid svare på her selv om det er unødvendig. For svaret er at svaret er betinget av erkjennelsesevnen hos den eller det som dømmes og derigjennom hele kosmos.

Idag er det jo enda sånn at forbrytere blir ansett som hedersmennesker, og forbrytelser blir ansett som bragder. Og dette er et forhold som naturlig nok vil bestå inntil Babylon faller! Det vil si inntil målet (ja også tungemålet!) blir det reelle (og tungemålet ikke mere babbel!) - for det reelle målet er Kristus. Willy Buzzi har i sine verker, impulsert av R. Steiners livsverk, tatt for seg og gjort studier i det ondes vesen (se f. eks. hans siste bok) - og fremsetter betegnelsen visdomsforbrytelse, kjærlighetsforbrytelse og maktforbrytelse. Vi kan si det slik - at øyet som skuer må være solen, eller mao. det 3-foldige perspektiv eller den levende solhemmelig: solmysteriet, i pakt med virkeligheten og kjærligheten: eller altså sagt med rene ord Kristus - målestokken er det vesentlige og avgjørende.

R. Steiner har megetsigende uttrykt seg som følger: "I den nuværende intellektualistiske tale om seksualiteten lever kjærlighetens demon. Vår tidsalder tilber istedenfor kjærlighetens genius kjærlighetens demon, og forveksler hva som er åndelighet i kjærligheten med kjærlighetens demonologi i seksualiteten. På dette område kan naturligvis misforståelser oppstå - for hva som lever i seksualiteten, opprinnelig sett, er gjennomtrengt av åndelig kjærlighet." Willy Buzzi kommenterer: Det er ikke seksualiteten som er av det onde, men forvekslingen av seksualitet med kjærlighet. Det som er av det onde er de illusjoner som veves utfra seksualiteten, ikke seksualiteten selv. Det er disse fengslende illusjoner som R. Steiner kaller kjærlighetens demon.

W. Buzzi betegner iøvrig seksualiteten som den selviske kjærlighetskraft, eroskjærligheten som den begjærende kjærlighet og agapekjærligheten som den uselviske kjærlighetskraft. Disse 3 aspekter kan vi også overføre til sirkelens

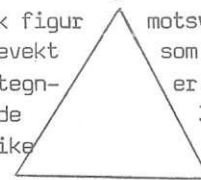
3-foldige perspektiv for lettere å kunne anskue, naturligvis.

R. Steiner har utdypet dette med jordens misjon og kjærlighetens element på en interessant måte i foredragsserien "Folkesjelers misjon i samband med den nordiske mytologien," holdt i Oslo 1910, idet han setter det i et evolusjonsmessig oversyn. Menneskets vilje og fysiske kropp skulle ikke ha fått sin nuværende form om ingen Saturn-inkarnasjon hadde forekommet, sier han. (Ad jordens og menneskets evolusjon henvises iøvrig til tidligere nr. av EBN). Senere tilførte solens misjon mennesket eterlegeme og følelsen. Derefter månens misjon som gav mennesket astrallegemet og tankekraften. Slik forberedte disse tre inkarnasjoner vår nuværende som har lagt grunnlaget for vårt jeg.

De ånder som hovedsaklig virket på Saturn - dvs. Tronene/viljens ånder - hadde oppgaven å innføre det element som senere under jordutviklingen fremtredde i viljen; det er Saturns store misjon å innføre viljeskreftene. (Det fysiske legeme som stammer fra den gamle Saturn, fra Tronene, er ikke noe annet enn vilje utenfra sett - hos mennesket er viljen virksom som indre liv. "Vi verdsetter disse makter rett og riktig når vi ser at det var nødvendig med en særlig planetarisk misjon for at den ytre viljen, som lever i det fysiske legeme, og den indre viljen skulle kunne oppstå som en kunstrik vevnad. Hierarkienes hele verden må la en planet oppstå og forsvinne for å veve inn i oss det ytre og indre viljelementet.") Likeså måtte den gamle solen oppstå for å la eterlegemet og føleleseselementet, det indre visdomselementet, oppstå - dette skjedde utfra Kyrriotetes/visdommens ånder som ofret av sin substans og dannet ur-luften, Sol-tilstandens lysende uratmosfære. Og hva som siden reflekteres i vårt tankeelement - i vår astralitet som indre tankeelement - dertil var månens misjon nødvendig, Måne-tilstanden. På det 4. utviklingstrinn eller Jord-tilstanden, vårt nuværende, ofret Exusiai/formens ånder av sin substans og dannet grunnlaget for det urfaste element. (Willy Buzzi utdypet alt dette i sin stor-slagne "Studiebreve i kategorilæren") Hvilken jord-

isk misjon har nu Exusiai/formens ånder? spør R. Steiner - og sier at: "Om man til saturnmisjonen anknytter innpregningen av viljen, til solmisjonen fortrinnsvis føleleseselementet og til månemisjonen hovedsaklig tankeelementet (altså innholdet i det menneskelige astrallegeme) bør man til jordplanetens misjon anknytte jevnvekten/likevekten mellom disse tre element (av hvilke hvert og et hadde overhånd under vår jords tidligere tilstander). Nu burde disse tre element samvirke i likevektstilstand. Vår jords misjon er å få slutt på kampen mellom disse element gjennom å føre dem inn i det riktige likevektsforholdet (...) Mennesket er først og fremst kallet til i sitt indre å avstedkomme likevekt mellom tanke, følelse og vilje. (Understreket av meg, rih). Da kan mennesket utstråle og til jorden overføre hva likevekten mellom tanke, følelse og vilje betyr." I den okkulte symbolikken har man alltid uttrykt denne misjon med en særlig figur:

Ingen geometrisk figur samvirker i likevekt som den likesidige triangelen. Om de tegner en likesidig triangel, finner de de 3 sidene like store, de 3 vinklene like store, hver spiss er like langt fra den andre og alle like langt fra midtpunktet. Midtpunktet på en likesidig triangel er et absolutt symbol for likevektsvirke. En okkultist kan altså i triangelen se et symbol for et absolutt likevektsforhold mellom det som avvekslende hadde hegemoni under vår jords tidligere tre inkarnasjoner. Dette sagt av R. Steiner, og han fortsetter (understreket av meg): Hva jeget utretter i mennesket betyr ingenting annet enn at det skaper et virksomt og aktivt midtpunkt i menneskenaturen, hvor igjennom dette likevektstilstand kan forberedes innenfra. "I selve verket er mennesket kallet til en stor oppgave på jorden, nemlig til å gjennom sitt hele vesen avstedkomme

likevekt mellom det som tidligere var beherskende på ulike sett og ved ulike tider. Det er en ganske abstrakt definisjon av vår jordmisjon, men den består som sagt i det. Hemmeligheten med denne misjon kommer til uttrykk i at menneskets indre faktisk blir produktivt nyskåpende på grunn av likevekten mellom de tre kreftene. Derigjennom fødes et 4. element til de 3 foregående - kjærlighetens element. Kjærligheten kan utvikles i verdens liv bare om en absolutt likevekt inntreier mellom de 3 krefter som avvekslende hadde hegemoniet

EXELEN ANTIVOLDTÆGT Udstyr

PÅSETTES SÅLEDES

NESTEN 100% SIKKER

10 FORSKELLIGE KULØRER

FRA FORRIGE SIDE ...

i tidligere tider. Slik er vår planet kjærlighetens planet, og den likevekt som fremgår i de 3 kreftenes samvirke resulterer derfor i virksomme kjærlighetskrefter - og disse kjærlighetskrefter bør veves inn i hele evolusjonen under alle kommende jordinkarnasjoner. Dermed blir 3-folden en 4-fold, og denne 4-fold begynner med sitt 4. element på det underste planet, med kjærlighetens laveste form - som blir lutret og rensset til den grad at den til sist fremtrer som et fullt likeberettiget element for hele jordutviklingen. Å fylle likevektens misjon for vår jordplanet betyr altså i selve saken å gjøre 3-folden til en 4-fold. Okkult uttaler man derfor vanligvis jordtilværelsens hemmelighet med ordene "gjøre trefolden til firefold." Det 4. element er i våre dager meget ufullkomment. Men når jordens misjon er oppfylt kommer det til å være like klart glinsende som den hellige triangelen som med sin likevekt fremstår for oss som det høyeste symbolet for vårt jordiske ideal i den monn vi erindrer oss jordens forgagne tider. Denne samvirken av tankens, følelsens og viljens element i menneskets indre er slik at det indre blir kjærlighetens substans. Det er dette man kan kalle det egentlig produktive i jordtilværelsen. Og fordi Exusiai/formens ånder har til oppgave å bringe de

I en annet foresragsrekke ("Stjerneverdenens forhold til mennesket og menneskets forhold til stjerneverdenen," Dornach 1922) snakker R. Steiner om kjærlighetsevnen og hukommelsesevnen hos mennesket, og om sammenhengen mellom dem og bakgrunnen for dem. Han taler om betydningen av at hukommelsen og kjærligheten har det rette forhold til hverandre også i jordelivet, dvs. etter Fødselens Port. "Den som har det rette forhold mellom kjærlighet og hukommelse, han utvikler den menneskelige frihetsfølelse i seg i stedet for den rent egoistiske selvbetragtning." Den menneskelige frihetsfølelse er den sunne gjenklang av uttredelsen gjennom Fødselens Port, mens egoismen er den syke gjenklang av den. "Og slik som samlivet med de høyere hierarkiers vesener mellom døden og en ny fødsel er grunnlaget for menneskets moral på jorden, så er uttredelsen av dette samliv - hva som jo er nødvendig - samtidig her på jorden grunnlaget for menneskenes umoral, for deres splittelse, for deres handlinger slik at den enes handlinger griper forstyrrende inn i den annens osv., for på det beror jo allikevel all umoral (...). For ved at mennesket er moralsk eller umoralsk, setter det seg jo sjelelig i et forhold til en verden som ligger i det oversanselige."

Omkring århundredeskiftet utkom den norske forfatteren Hans Jægers (1854 - 1910) roman "Syk kjærlighet" (i 1893) til offentlig forargelse. Alf Larsen har treffende betegnet Hans Jægers verk som enslags profetisk foregripen og skildring av tidens ånd (eller åndsmangel!): Hans Jæger beskrev ganske enkelt (og uten å være noen stor dikter på langt nær) hva som levde seg frem i sin samtid - og på særlig vis er uttrykket syk kjærlighet i så måte beskrivende! Den syke moralen og mottoet var så å si, som det synges i avslutningen til "Kjærlighetens komedie" fra 1862 av Henrik Ibsen: "Og har jeg seilet min skute på grunn, o, så var det dog deilig å fare! " hvorefter det ropes hurra til dans og jubel ... og teppet faller for scenen.

Og kjærlighetslivet er rent ut sagt blitt sykere og sykere siden dengang! "Når man i ukeblader og i tidslitteraturen på området ser ordet kjærlighet, så mener man egentlig erotikk - men erotikken er kjærlighetens lavere tjener, ikke dens herre. I vår intellektualistiske tid har også eroskjærligheten blitt satt i skammekroken; for nu taler man mest om "sex". Den seksuelle opplysning i vår tid utgår mer og mer fra sexologien, som er blitt offesiell og toneangivende. Man bortforklarer at kjærlighet er seksualitet, og bortforklarer sogar erotikken." Sagt med W. Buzzi. Og problemene er blitt ubeskrivelig mange og innfløkte - særlig i og med at holdningen til dem og hva det idet heletatt innebærer er preget av vår tids karakteristiske likegyldighet og overfladiskhet parret med vilkårlighet. Saksområdet er for stort til å kunne taes opp i sitt begrensede og gitte perspektiv her og nu! selv om det absolutt burde kunne være på sin plass. Forfatteren Erich Fromm utgav i 1956 en bok som er blitt meget populær hos mange av vår tids søkende. Hans bok "The Art of Loving/Om kjærlighet" er poengtert og tankevekkende og munner ut i et avsnitt om

Foto: J. Baes

3 foregående tilstander i likevekt, må man i deres helhet betegne dem som kjærlighetens ånder (...). For at kjærlighetens kraft skal kunne gjennomtrengje jorden er det nødvendig at de laveste hierarkiene virker og arbeider i hverandre - kjærlighetens nett må så å si veves ..." (Understrekningene gjort av meg, rlh). Ytterligere skal vi her ikke gå inn på dette som for mange enda kan være en smule avansert og for okkult! Willy Buzzi nevner forresten det moment og motiv at utviklingen skjer fra det enkle til det kompliserte for så igjen til det enkle på et høyere plan ...

vår tids så altfor iøynefallende syke kjærlighet, om "Kjærlighetens oppløsning i vårt moderne vesterlandske samfunn" samt at han helt tilslutt i boken har et lite avsnitt om "Kjærlighetens praksis" som søker å angi nye retninger og holdepunkter - dog er han i særdeleshet angjeldende dette siste uten innsikt i problemområdets helhet. Også for ham har det uunngåelige og altoverskyggende i bakgrunnen for temaet (eller skulle vi si i forgrunnen) vært den så syke kjærligheten i samfunnets og menneskets verden. En norsk forfatter i midten av vårt århundrede (Elias Kræmmer het han iøvrig) formulerte seg ved en anledning slik i et oppsett, en tekst innenfor en ramme til f. eks. å henge på vegger - dog uten å ta ordene til videre orientering i sitt forfatterskap: "VERDENS LOV Redelighet er reist ut av verden, Oppriktighet har lagt seg til å sove, Fromheten har skjult seg, Rettfærdigheten kan ikke finne veien Hjelperen er ikke hjemme, Kjærligheten er blitt syk, Troen er temmelig svag, Dyden må gå

å betle, Godhjertligheten sitter i arrest, Kreditt-
 en er blitt gal, Sannheten er alt begravd Samvitt-
 igheten henger på veggen, Men tålmodighet overvinn-
 er Allting." Åndspersnoligheten Sven Kærup Bjerne-
 boe har i sin bok "Brud og brudgom" fra 1967, en
 samling polemiske essays, et avsluttende essay med
 tema "Vårt århundrede" - dvs. vårt 20. århundrede.
 Han karakteriserer vårt århundrede bl.a. slik:
 "Vår tid har ingen annen historisk oppgave enn den,
 at enkeltmennesket tvinges til å isolere seg bort
 fra sin tid for å kunne skape det tiden selv mang-
 ler: bevissthet og skikkelse." Et velformulert og
 paradoksalt essay. Han sier bl.a. også: "De felles
 myter som begeistret vårt århundrede ropte Korsfest!
 Korsfest! De ble ikke skapt for å høyne oss og for
 å bringe oss nærmere et forjettet land, men for å
 sperre veien for de utvalgte og for å myrde de
 ikke-utvalgte." Samfunnsforholdene er blitt satt i
 politikk - visdommens hjerteløse motsetning - og
 slik er det blitt i all sin forferdelige realitet.
 Franske Alfred Mussets (1810-57) bok "Bekjennelser
 fra et barn av århundredet" ble skrevet under
 det forrige århundredet, og som et vilkårlig apro-
 pos skal jeg referere noen ord fra denne romanen, som
 handler om sitt århundredes sykdom og er bekjenn-
 elser så langt forfatteren formår til kjærligheten.
 I et avsnitt henvender forfatteren seg til "Dere,
 århundredets unge menn, som nettopp i denne timen
 setter avsted til deres fornøyer, til et ball
 eller til operaen, og som ikveld, når dere er gått
 til sengs leser en forslitt bespottelse av gamle
 Voltaire, en fornuftig spøk av Paul Louis Courier
 eller en finanstale fra deputerkammeret - som med
 andre ord gjennom deres porer suger inn de kalde
 dunster fra denne kjempemessige nøkkerosen som For-
 nuften har plantet i hjertet av våre byer." Det er
 et århundrede med "fornuftens is-stjerne på himmel-
 en. Dens stråler lignet dem som nattens kalde gud-
 inne sender ut; de lyste, men de varmet ikke, de
 hyllet verden inn som i et blåblekt dekke (...) Akk
 Med det lot de seg nøye. Men ungdommen ikke. En
 følelse av usigelig illebefinnende begynte da å
 gjøre i alle unge hjerter. Dømt til uvirksomhet av
 verdens herrer, overlatt til pedanter av alle slag-
 gs, til lediggang og kjedsomhet, måtte de unge se
 på at de vek tilbake fra dem, de skummende bølger
 som de hadde øvet sine armer opp til å kløve. Alle
 disse gladiatorerne som stod salvet til kamp, kjente
 i dypet av sin sjel en utholdelig pine. De rike
 slo seg på utsvevelser. De velstående
 søkte embedsveien og nøyde seg med
 kappen eller kården. De fattige kastet
 seg i tomt svermeri, i de store ords,
 de hensiktsløse handlingers forferde-
 lige bølgedyp. Da svakheten søker for-
 bund og menneskene av naturen liker å
 gå i bølging, ble bevegelsen snart po-
 litikk."

Vi trenger naturligvis bøker om
 kjærlighet, om kjærlighet mellom menn-
 esker og som forholder seg til kjær-
 ligheten. Hvorfor? Fordi kjærligheten
 er noe vesentlig som

FRA FORRIGE SIDE ...

bringer oss sannheten, eller kjærligheten selv, nærmere. Fordi kjærligheten i høyeste grad er en kraft som angår vårt forhold til hverandre og til virkeligheten, som er et samvirkende forhold. Og fordi den virkelighetsnærhet, det virkelighetsnærvar, som kjærligheten beforder er det motsatte av virkelighetsfjernhet. Og fordi en bare i kjærlighet kan være oppriktig overfor tilværelsen! (Om tro kan flytte bjerg og fjell så er det fordi kjærligheten er tro!) Men sørgelig få forfattere kan enda idag virkelig og egentlig å skrive om kjærligheten - liksom lite som de egentlig og virkelig kan skrive om virkeligheten - og dette nettopp fordi kjærligheten enda er syk! (Men hva er det vel det egentlig skrives mere om?! likevel?) De aller fleste forfattere er kolaboratører og de ord de forfatter (eller utsier) er babbler, naturlig nok i denne vår situasjon hvor instinktene er den rådende embedsmann. Ordet som uttrykk for Logos eller Kristus i en er kneblet og bakbundet! De vinduer (altså selvrealiseringens trinn 2) en gjengs velger som kikkhull eller åpninger inn til virkelighetens verden, er massemedia, tv, reklame, radio, i det heletatt orienteringsrammer eller orienteringsformer som ikke omfatter virkeligheten, fordi utgangspunktene savnes, veien, metamorfosen - kjærlighetens vei. Forløsningen er kjærlighetens vei! Kjærlighet er for oss først og fremst evnen til og viljen til å være i kjærlighet. Og det er det viktigste av alt!

Eros er både skaperen og ødeleggeren - kjærlighetskraften såvel som virkeligheten er paradoksal. Mht. det skapende kan såvel templer som fengsler skapes: det gode og det onde. Mht. det ødeleggende kan såvel templer som fengsler ødelegges: det gode og det onde. Guds urbilde er kjærlighet, den rene, klare kjærlighet - men etter syndefallet med røtter i Guds kjærlighet kom avbildet til; kraften, mulighetene på godt og ondt. Avbildet må ad kjærlighetens vei forenes med urbildet - dette er det guddommelige paradoks og det guddommelige opphøyede ekteskap, foreningen. I sitt essay "Forbrytelsen som livsform" skriver Jens Bjørneboe i et avsnitt om den drepte kjærlighetsevne: "Den skapende evne er dypest sett en kjærlighetsevne. Når ble den kriminelle, når ble voldsforbryterens kjærlighetsevne drept? Når jeg bruker ordet "kjærlighet" i denne forbindelse, må jeg nesten beklage det på grunn av den fare for misforståelser det innebærer. I samme stund må man innskjerpe, at ordet brukes utelukkende i betydningen av "interesse" for verden - for å forme verden, forbedre den, utvikle den, rette på skjeve og urettferdige tilstander, eller i å skape noe nytt. Man kan ikke skape uten å elske det materiale man arbeider i, eller uten å elske det arbeide, det håndverk, den vitenskap eller den kunst man har forbundet seg med. Det vil si: i frihet, uten annen tvang enn sin egen lyst og arbeidsglede, dvs. sin vilje til å hjelpe, til å skape. Altså Eros i hans fulle, opprinnelige betydning: den eldste og største av alle guder: skaperguden." Som den dyptloddende

og levende åndspersonlighet Jens Bjørneboe var, var vesenskjernen i hans virke lidelsens proletariat - mao. helt og holdent hans inderlige kjærlighet. "Medlidenhet", sier han (i bladet "Vinduet"), "er den viktigste egenskap for en dikter, - ikke en sentimental medlidenhet - men en saklig, nøyaktig og presis medlidelse. Denne medlidenhet er dikterens seer-evne, hans profetiske kraft." Betegnende nok skriver Jens Bjørneboe i et etterlatt brev at han døde av ensomhet. I sin etterlatte selvbiografi sier han ytterligere noe om lidelsens proletariat og Logos: "Jeg har alltid ment at en forfatters viktigste egenskap er evnen til medlidenhet, til å føle andres lidelser som sine egne, - og jeg mener det stadig. Det er medlidenheten som er det viktigste, - dernest å omsette medfølelsen i handling. Også ord er handlinger, og et av hovedpunktene for et skrivende menneske i dag er å få ordene til å bety noe igjen." Disse hans ord gjelder naturligvis ikke bare for "forfatteren"; og det gjelder også for det talte ord - såvel som for alt som har med form og innhold å gjøre. (Ordenes falsket har idag drept sproget, all kommunikasjon - babbelen, det babelske sprog, har tatt dets plass - skjøgen Babylon behersker og underkuer, underholder, virkelighetsrommet.) I en annen av sine bøker ("Frihetens øyeblikk") sier Jens Bjørneboe: "Vi har jo paradiset ferdig. Dette har mennesket laget til et helvede. Det opptar meg." Absolutt bemerkelsesverdige ord. Lidelsens proletariat og kjærligheten er to sider av samme sak - likesom himmel og helvete er det! Dette er også bakgrunnen for den store Buddhas første aller første ord: Alt er lidelse. Vi er mao., enhver av oss, i dypeste og videste forstand hverandres tjenerer! I et intervju i 1959 sier Jens Bjørneboe: "Skrive om kjærligheten som hovedtema skal jeg gjøre når jeg har lært mer. Når jeg er blitt klokere og eldre." På sett og vis skrev dog Jens Bjørneboe rent ut sagt om kjærligheten i hele sitt verk! For dikteren og mennesket som tar hensyn til og overfor virkeligheten og virkeligheten i sine ord, viser og utøver mangfoldig hensyn - er dette dog jo uunngåelig! På denne bakgrunn må vi også se Paulus, når han sier: "Jeg har lov til alt, men ikke alt gavner. Jeg har lov til alt, men jeg skal ikke la noen få makt over meg." I 1. kor. brev 6,12. (En må leve seg inn i det Paulus forteller - han virker ikke ved ord, men ved kraft ...)

Den alkemiske foreningen av det lavere med det høyere (som f. eks. "Smaragdtavlen" til Hermes den 3-fold store handler om) er en motsetningenes meningsfulle forening, coincidentia oppositorum, sagt med Nicolaus Cusanus, som vi alt har vært inne på. Og kjærlighetens vei og virkelighet er det som forener. Bruk dine øyne og deg selv menneske! Lidelsens proletariat fordrer forløsning i kjærlighet. Dette fordrer Babylons fall og det nye samfunns - den nye orienterings - tilblivelse. Gi derfor også akt på tidens tegn - for bare en blind ser ingenting når solen går opp over horisonten! I kjærlighetens navn; vær ikke det som drar tilværelsen ytterligere ned i avgrunnen, eller som ser bort fra virkelighetens nærvar!

De to kjønn ...

"I sannhet, aldri søker elskereren uten å bli søkt av sin elskede.

Når kjærlighetens lyn har slått ned i hans hjerte, vit et annet hjerte også elsker.

Når kjærlighet til Gud gjennomstrømmer ditt hjerte, elsker Gud uten tvil også deg.

Ingen kan klappe i hendene uten også å bruke den annen hånd.

Den guddommelige visdom er skjebne, og skjebnen byr oss å elske hverandre.

Forutbestemt er det at alt har sin ektemake.

Sett med visdommens øyne er Himmelen mann og Jorden kvinne: Hva Himmelen lar falle, oppfostrer Jorden.

Når Jorden savner varme, sendes den fra Himmelen, når Jorden har mistet sin friskhet og sin saft, blir de skjenket henne på ny av Himmelen.

Evig kretser Himmelen om Jorden, som en ektemann som sørger for sin make.

Og Jorden er en flittig husmor: Hun bistår ved fødsler og ammer de barn hun føder.

Se, Himmel og Jord er bevisste vesener, for de gjør bevisste veseners arbeid.

Hvis de to ikke finner behag i hverandre, hvorfor søker de da sammen som to elskende?

Uten Jorden, hvorledes skulle blomster og trær blomstre? Hva skulle så Himmelens vann og varme frembringe?

Slik Gud har nedlagt begjær i mann og kvinne for at verden skal opprettholdes ved deres forening, slik har Han også i hver part av sin verden innplantet attrå etter sin motpart.

Dag og natt synes fiender, men begge tjener samme hensikt.

Begge forelsket i den annen, for å

fullføre sitt felles oppdrag.

Uten natten ville det naturlige menneske ingenting få som det kunne forbruke om dagen."

* * *

Ovenstående dikt som åpner vårt avsnitt om de to kjønn, er skrevet av perseren Djalal-ed-din Rumi (1207-73) som bodde i Lilleasia, og er en av hans åndelige perler! Legg merke til hvordan selve diktet er utformet som en dualitet: likesom med en okkult midtakse i hver linje full av erkjennelsens frukter nedefter! med motsetningen på hver side av aksene - i egentlig forstand Jakin og Boas: eller Yin og Yang, eller som Tao, osv. - faren med å nu bruke slike forskjellige kulturers begreper som de betegnelser de er, er forresten den at disse begreper i vår tid er i omløp enkelte steder som populære "mystiske begreper" med et åndsforlatt innhold, at de således kan gi spekulative assosiasjoner: her skal vi imidlertid ikke være spekulative! Legg gjerne merke til denne okkulte akse - som jo er 3-greningsnøkkelen: vel og merke i lys av den okkulte sol (eller den 3-foldige sirkelen). Tregreningsnøkkelen var jo også hos et åndsmenneske som den fromme D. Rumi levende i hans ånd og hånd (iøvrig med et motsatt aspekt til den betdningsfulle N. Cusanus i Vesten ...) Han hadde sann sett et slags bevisst forhold til veien. Hans særlige inspirator, den persiske Farid-ed-din Attar (1119 - 1230), taler om "den åndelige fattigdoms lys" (likesom en N. Cusanus ville ha sagt det i sin "lærde uvitenhet") - som jo er Solhemmeligheten eller den 3-foldige sirkelen, den strålende okkulte sol! som har så mange betydningsfulle navn men er en og den samme i all sin enkelhet og klarhet. Den okkulte sol er så enkel og klar - og dog så lett å glemme som den største av alle selvfølgeligheter den er! jo iøvrig. (Om enn "glemme" ikke alltid har vært det riktige uttrykk, egentlig). F. eks. med en formulering eller aforisme av Kabir som levde i India i det 15. århundrede: "Kjærlighetens flamme brenner i visdommens lampe, og dette ditt lys fullkommengjør Altet." Kun den som ser ordene her som annet enn fraser kan umiddelbart øyne den 3-foldige sirkelen: lampen som omkretsen og ilden som sentrum. Iøvrig var D. Rumis dikt også å finne i tysk-amerikanske Erich Fromms bok ("Om kjærlighet" eller "Kjærlighetens kunst") - og innledningsvis sier E. Fromm noen ord til diktet: "... den samme polaritet mellom det mannlige og det kvinnelige prinsipp eksisterer i naturen. Ikke bare åpenbart som hos dyr og planter, men i polaritetsforholdet mellom de to fundamentale funksjoner, det mottagende og det gjennomtrengende prinsipp. I polariteten mellom jorden og regnet, elven og havet, natt og dag, mørke og lys, ånd og materie ..."

Willy Buzzi påpeker i sin "Studiebrev i kategorilæren" at: Det som i filosofien er motsetningen mellom jeget og verden - er i psykologien motsetningen mellom det mannlige og det kvinnelige, (Psykologien får først sitt innhold som vitenskap når mennesket betraktes i sine to "versjoner", som mann og kvinne altså).

FRA FORRIGE SIDE ...

Åndsvitenskaplig sett er den 3-foldige sirkelen eller Midtgardsirkelen også et helt enkelt og konkret symbol for mennesket (eller Adam Kadmon - den kosmiske Adam): de to kjønn innbefattet. Hvilket har sine naturlige såvel som logiske og okkulte grunner. Vi har alt indirekte vært inne på Midtgardsirkelens forhold til tid og rom. Sirkelen er et bilde på landskapet, virkelighetsrommet eller perspektivet - mens sentrum da blir et bilde på mikrokosmos (hva enn det måtte være innenfor geokosmos eller makrokosmos) eller mesokosmos (som er et uttrykk for menneskeriket). Sånn sett er sentrum eller midten (utgangspunktet) et bilde på tid (eller bevegelse/det aktive/innholdets egenmetamorfose) og omkretsen eller sirkelen et bilde på rom (eller altså landskapet, det stedlige, perspektivet/virkelighetsrommet/verdensrommet/stemningsrommet/gulvet/det passive/form, osv.) Midtgardsirkelen er et bilde på metamorfosen - der hvor tiden blir til rom ... altså på selve metamorfosen. Sånn sett er Midtgardsirkelen intet mindre enn en urbokstav - selve urbokstaven! (Som tidligere nevnt utdypes dette inngående og omfattende i min utkommende bok "Perspektivets øye"). Dennes nøkkel (eller ur-nøkkel) så å si, er tregreningsnøkkelen, eller visdomsnøkkelen. (Såvel urbokstaven som urnøkkelen har mangfoldige og poetisk megetsigende navn og betegnelser - det er ikke her det vesentlige!) Og det forholder seg også slik at tid/det aktive/positive representerer det mannlige/det maskuline - mens rom/det passive/negative på samme måte representerer det kvinnelige/det feminine. Som alt nevnt - dette ikke uten grunn. Det er heller ingen grunn for at det skulle forholde seg annerledes. Her skal vi/jeg imidlertid overlate en hel verden til studium for leseren og til hans tenkning - samt at jeg henviser til andre seriøse studier i temaet. Imidlertid skal det straks være sagt - for slik urvisdom kan innlysende nok om den dogmatiseres (hvilket ofte nok er skjedd!) misbrukes! - at i tenkningen hever mennesket seg over det kjønnsbestemte.

I den alkemiske tradisjonen i Vesten er 3-greningsnøkkelen og sirkelen indirekte symbolisert ved de 3 prinsipper sulphur, mercur og salt. (Disse 3 prinsipper har tegn som vist i oppstillingen som følger). Sulfur-prinsippet tilsvarer det aktive/det mannlige - merkur-prinsippet tilsvarer det passive/det kvinnelige - og salt-prinsippet er det

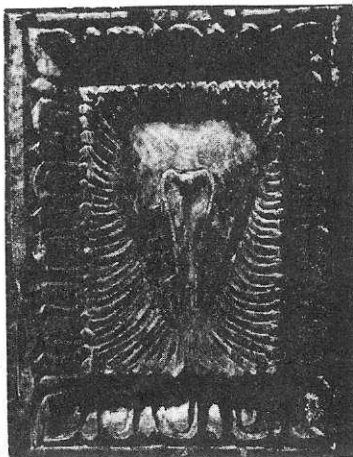
OPPSTILLING/FIGUR:

♂	0	♀
mannlig/aktivt		kvinnelig/passivt
tid		rom
sulfur		merkur
rajas		sattva
yang		yin
liv		form
ånd		stoff
ild-luft		vann-jord
lys		mørke
gul		blå
hvit		svart
sentrum		omkrets
osv.		osv.
osv.		osv.

som i seg forener disse to eller som bærer disse to i seg, forbindelsen. I Indias åndsvitenskapelige tradisjon finner vi også den samme lære - som iøvrig lenge har vært i forfall - men begrepenes benevelse er naturligvis annerledes i og med at de er oppstått der og ikke her: For dem består Prakriti/naturen (såvel apara-prakriti, den materielle natur, som para-prakriti, den åndelige natur med levende vesner) av de 3 gunaer som utgjør både naturens substans og krefter. De 3 gunaer er raja som tilsvarer sulfur-prinsippet og sattva som tilsvarer merkur-prinsippet og tamas som tilsvarer salt-prinsippet. Prakriti er Brahmas skapende kraft - og det er prakriti shakti som skaper. En guds utadgående energi kalles hans hustru eller shakti - hele englehierarkiet og vår virkelighet innbefattet er mao. Guds hustru, Guds shakti, såvel som de 3 gunaer - f. eks. så er Helligånden, Sofia, Sexus, Eros og Agape alle sammen Guds shakti, såvel som at vi selv, mennesket, er Guds shakti eller Guds hustru! Gud Faderen er urbildet - den jordiske virkelighet er avbildet, hustruen! Men mennesket er også Guds sønn! På samme vis som naturen er Guds datter er mennesket eller egentlig Kristus Guds sønn! Fjernere er altså Gud ikke til oss egentlig - men i vår tid er det (som det ble meg sagt i Trondhjem) tid for å få Gud ned på jorden igjen, om så kan sies! Kristi eteriske gjenkomst kan la seg fatte - og er en kjennsgjerning i disse dager. I India er Vishnu Faderen i den guddommelige 3-enighet og den viktigste legemliggjørelse av sattva, mens Brahma er Helligånden og legemliggjørelsen av rajas - og Siva eller Shiva er legemliggjørelsen av tamas og Sønnen i den guddommelige 3-enigheten. (Den indiske gudeverden er imidlertid stor og omfattende og jeg er på usikker grunn - altså leser: se opp, kan hende nu er jeg spekulativ!) Sivas opprinnelige navn i India var Ishvara/Isvara. Det er to former for praktikraft - nemlig Maya shakti (den sanselige verden, eller altså naturen) og Avidya shakti (som sikter til naturkreftene/jotunkreftene). Når sattva dominerer i prakriti kalles det

Maya shakti (og når rajas og tamo er dominerende kalles det Avidya shakti). Det høyeste Selv gjen-speillet i Maya shakti, betvingende de 3 gunaer, kalles Ishwara. Ishwara er skapelsens herre og behersker de skapte ting, både de som beveger seg og det som ikke gjør det. Iswara/Siva er Vishvakarman eller Vishnakarma, som er Krisus eller Guds sønn og Menneskesønnen. Som sagt kan det være noe i å få gudsbegrepet ned på jorden igjen, også fra det avanserte! - så hvis noen av leserne synes dette har vært for avansert for meg så kom gjerne med kommentarer i denne saken! (om enn du leser dette først flere år etter at det er skrevet ...) Gud vår (store) Fader eller altså kjærligheten er det merkuriale prinsipp i naturen - likesom Sønnen er det som på bestemt vis forener. R. Steiner sier i en sammenheng at: "Middelalderens rosenkreuzer visste at det som tilsvarende Merkur i sjelen betyr alle former av kjærlighet i sjelen. Han sjelnet mellom lavere og høyere oppløsningsprosesser, slik som det finnes lavere og høyere kjærlighetsformer." Logos eller indernes Dharma (tingenes iboende natur og rettferdighet) må virke i kjærlighetens navn!

Bildet til høyre her i teksten viser Fødselens Port, eller Yoni som det betegnes i India; det kvinnelige kjønnsorgan som avlingens moderskjød. (Utskåret i tre i Andhra Pradesh, ca. 19. årh.). Yoni representerer virkeligheten som manifesterer seg i sitt kvinnelige prinsipp, som prakriti (naturen) - alminnelig også idag fremstillet i kunsten i India. Bildet her er utskåret i tre - men bemerk trekantformen: en trekant med spissen nedad symboliserer yoni, og er også symbolet på kosmiske mysterier. (Henviser til boken "Tantra" (en innføring i Tantra) skrevet av de to indere Ajit Mookerjee og Madhu Khanna i våre dager). Ethvert menneske hva enten det er mann eller kvinne (sier Willy Buzzi) kommer til den jordiske virkelighet gjennom Fødselens Port. Javisst! Fysisk og synlig sett foregår den metamorfosen eller veien omtrent slik: sett med utgangspunkt i barnet, det nye mennesket: altså rent overfladisk betraktet: To mennesker møtes; nødvendigvis en mann og en kvinne (begjæret har hos mann og kvinne sugende karakter, sier iøvrig W. Buzzi) idet akten skjer som betinger barnets komme. Mannen har et utadvendt kjønnsorgan, kvinnen har et innadvendt kjønnsorgan, og disse to mennesker og deres kjønnsorganer møtes. Mann og kvinne har mange likheter; men der hvor ulikheten mellom mann og kvinne stegres kommer vi inn i kjønnsorganisasjonen. Mannens kjønnsorgan gir fra seg en sverm med millioner av kometformede sædceller (hvori er mulighet for barn av begge kjønn) til kvinnens kjønnsorgan som de går inn i og hvor

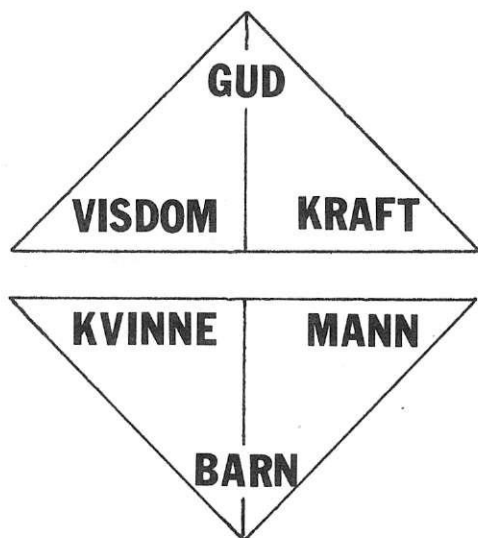
etter å ha trent dypere inn kommer frem til (de av dem som ikke døde på veien) eggstokken hvor de eller en av dem kan befrukte en eggcelle. Poenget her er imidlertid ikke å gå inn på alt dette - men å peke hen på et forløps retning. Kjønnsakten var en betingelse (for at kvinnens fullmåneformede eggcelle skulle kunne bli befruktet); derefter begynner barnets utvikling (eller fostring) inne i kvinnen med utgangspunkt i fysisk sett foreningen av mannens sæd og kvinnens egg. Og anslagsvis 9 måneder fostres barnet inne i kvinnen, før barnet trer ned i eller inn i den jordiske virkelighet rent sosialt sett, gjennom Fødselens Port båret av sin mor. Mann (sæd) og kvinne (egg) forenes - barnet utvikles inne i kvinnen, og kommer derefter til verden gjennom Fødselens Port/Yoni. Derefter lever barnet sin metamorfose i den jordiske virkelighet hvor det utvikles eller fostres videre, før det tilslutt fysisk sett forlater den samme virkelighet gjennom Dødens Port - men underveis kan det selv ha blitt far eller mor. Fra det indre rom i sin mor til det ytre rom: fra sin mor til Moder jord. Dette forløp understreker vesentligheter mht. forskjellen på menneskets to versjoner, mann og kvinne. Det peker f. eks. på Fødselens Port som et Midtgard for metamorfosen og det at tid blir til rom. Og "barnet er den synliggjorte kjærligheten," sånn sett, for å tale med Novalis (1772 - 1801).

På bakgrunn av alt dette som antydningvis er kommet frem skal jeg presisere. I henhold til den 3-foldige sirkelen eller Perspektivets øye representerer mannen sentrum/tid/bevegelse, og kvinnen omkretsen - og sånn sett representerer barnet den ytterste (3. og "usynlige") omkretsen. Barnet hva enten det er gutt eller jente representerer den 3. og ytterste sfæren. Mann representerer 1. "sfære"/sentrum - og kvinne representerer 2. sfære/omkrets/rom/form/osv. (Sånn som i og med en annen synsvinkel mennesket/individet representerer sentrum/Midtgard i forhold til omkretsen/massen/det sosiale fellesskap). Barnet som gutt representerer igjen sentrum - og barnet som jente/kvinne representerer da omkretsen! Barnet i seg selv representerer derimot (i forhold til sine foreldre) som nevnt den 3. sfære. Men barnet som Menneskesønnen - hva enten det er gutt/mann eller jente/kvinne representerer sentrum. Mann og kvinne er forskjellig, men i tenkingen hever mennesket seg over det kjønnsbestemte! (Hvilket det som nevnt er all grunn til å understreke). Således at såvel mann som kvinne bærer i seg Menneskesønnen, Guds sønn - og kan og må realisere seg selv som sådan, i Guds sønn Kristi navn! som i virkeligheten vil si kjærlighetens vei. For Menneskesønnen er åndsmennesket eller det guddommelige og høyere i mennesket! Sirkelens 3. sfære og sentrum peker i denne forstand på jegets høyere utvikling i mennesket via kjærlighetens vei!

Det jeget som går gjennom Fødselens og Dødens Port er i sitt vesen hevet over det kjønnsbestemte - jeget er det menneskelige i mennesket. Åndsviten-skapelig sett utdypes forskjellen og forholdet mellom de to kjønn ved at mannens eterlegeme er kvinnelig, og kvinnens er mannlig. Mannen har en kvinnelig sjel og kvinnen har en mannlig sjel. ➡

FRA FORRIGE SIDE ...

Astrallegemet har de "felles"; dvs. det er hverken mannlig eller kvinnelig. (I dette som i så meget henvises for videre studium til Willy Buzzis så betydningfulle og "uoppdagede" verker!)

Hvilke betydninger skal vi ilegge prinsippet for det mannlige og det kvinnelige mht. det som har å gjøre med de sosiale og menneskelige samliv? Hvor megen vekt har prinsippet i seg selv i det menneskelige samliv? Den meget originale og tankevekkende åndspersonlighet Poul Bjerre (1876 - ?) fra Sverige skriver etsteds i sitt storverk "Død og fornyelse" (fra 1919) følgende, som med utgangspunkt i hva vi har vært inne på jo er greit å forstå: "Den som er blitt et bytte for de evige omskiftelsers verden og som har spent sine krefter til det ytterste for å bli hva han aldri har vært, og som er kommet igjennom omskiftelsene og har funnet hvilen, han vet at tilværelsens vesen ligger i gjensidigheten. I kvinnen som det værende; og mannen som det vordende. Det værende er det hvilende og det i hvile mottagende; det vordende er det omskiftelige og det givende. Den som stadig er gått under i motsetninger og således stadig har fyllt det upregede værende med innhold, han kjenner verdien i det vordende. Dens navn er ikke utvikling, men livsutfoldelse. Og hånd i hånd med livsutfoldelsen, fordypelse i men-

ing og innhold - helt til bunns i det dyp som kalles: - hvilen i det værende." Og litt etterpå sier han: "...Slik er det også med livet i sin helhet. Vår bestemmelse er nettopp det å stille oss spørrende, ofrende, skapende overfor den forutbestemmelse som ligger skjult i det som er over, under og bortenfor oss - overfor den usynlighet som det synlige stiger opp av." Men hva er det "rette" forhold mellom de to kjønn? Hva vil være det "rette" forhold å innta til det annet kjønn? mht. det erotiske (altså også det seksuelle), til evt. familiesituasjon, og mht. ensomhet, lengsel og begjær? Og hva med ekteskapspakten? Og hva om det evt. finnes alternative samlivsorienteringer? Spørsmålene har lett for å bli mange i denne sammenheng! Ved å ta et oversyn over kjærlighetslivets situasjon i Norge, i Vesten og verden iøvrig idag, kan en se sjalusi/misunnelse, lidelsesfull ensomhet, sex-vold, porno, forbud, straff, prostitusjon, onani, etc. etc. Meg bekjent den eneste, det eneste menneske som har forsøkt å gi eller finne svar og løsninger i alle disse spørsmål - av noe videre betydning, er Willy Buzzi (som nu bor i Sverige men som opprinnelig er norsk) i sine så betydningfulle arbeider. Det vil derfor være på sin plass her nå i første rekke å henvise til hans verker - f. eks. til hans "Eros och de 7 livstillstander i människans biografi" fra 1974 fortrinnsvis som en introduksjon (boken er enda bare utkommet i en svensk versjon - enda ikke på norsk!): men det må dog bemerkes, at hans arbeider av leseren fordrer en bearbeiding og seriøs opptatthet av stoffet - og altså en viderefremidling! Hans verk er vidtfavnende. Den norske forfatteren Arne Garborg var (i likhet med den inderlige Henrik Wergeland - og flere før og etter den tid) opptatt av kjærligheten mens han levde (1851 - 1924), og sier i en av sine bøker at: "Alle skulle ha opplysning, og alle skulle vite, at kjærligheten hører med til livet såvel som mat." Også sier han at: "Mange drives frem mot de nye samfunnsidéer ved problemet fattigdom; problemet kjærlighet må drive de andre den samme veien, så at vi tilsist alle står samlet foran den oppgave hvis løsning fører inn i den nye tidsalder (...). Men Finns det da ikke engang noe trygt hvilested, finns det ingen orienteringer som kan føre oss inn på noen fremtidsvei, eller skal vi bare gi oss over til vi finner løsningen av det sosiale spørsmålet? Skal vi inntil videre rolig se på at kjærligheten får være en hærjingsmakt isteden for en åreild?"

Tilbake til spørsmålet om ekteskapet: paktsforholdet mellom to mennesker - som jo er et valg og en mulighet, om ikke mere. Sånn sett er ekteskapspakten tilordnet Selvrealiseringens kunst trinn 2. Duen, som jeg alt tidligere har nevnt, eller de 2 hvite duer, har i tradisjonen vært et symbolsk bilde på ekteskapet - fordi to duer som finner hverandre og tar hverandre til make bor og holder sammen på livstid. Så er jo også duen et bilde på Helligånden i tradisjonen - fordi den (som brevduen) vender tilbake igjen. I tradisjonen finner vi også gjerne englene med duevinger ...

Peter BONNICI

Er duen sånn sett et ideal for mennesket? Jeg talar da naturligvis ikke om ekteskapet som et mål, men som et medium. I sitt essay "Eros" (i samlingen "Brud og brudgom" fra 1967) sier Sven Kærup Bjørneboe i forbindelse med de før-kristne kulturers innsikt i kvinnen: "her ble hun identifisert med livets grunnkrefter (understreket av meg, rlh), såvel onde som gode; hun var satt inn i en kosmisk sammenheng og ble erkjent som den helheten hun var. Mannen forholdt seg til denne helheten, kjempet mot den eller ble herliggjort av den, forskjellig fra den eller en organisk del i den. Det erotiske ble mysterium, to ulike verdners forening, eller kanskje en undergang i mørkets demoniske makter. Kvinne og Mann ble Brud og Brudgom, hele verden levet med i deres forhold til hverandre (...) Vi må igjen satse på å mytologisere vårt kjærlighetsforhold. Kvinne-Mann må igjen bli et forhold mellom Brud og Brudgom hvis ikke alle livskrefter, alle livsdimensjoner skal nivellere. - Man vil kanskje innvende (fortsetter Svein Kærup Bjørneboe) at en moderne tidsalder ikke kan romme det mytiske element, at moderne mennesker lever innenfor en splittet, atomisert verden hvor mytens antropomorfe helhetsbilde forlengst er forsvunnet. La så være! Men hver tidsalder har sin egen positive mulighet, og om ikke vi kan ta opp i oss eldre tiders livsholdning, vi har allikevel noe annet, en annen positiv verdi som andre tider ikke hadde i samme grad: nemlig personen, skikkelsen og subjektets uerstattelige verdi. (Understreket av meg, rlh). Denne innsikt er på en måte nutidens myte, denne innsikt er det vår oppgave å la det erotiske gjennomstreges av. To ansikter som bekrefter hverandre, to dimensjoner som erkjenner hverandre." Etter å ha snakket om av-mytologiseringen av Kvinnen og Mannen og jeg-bevisstheten sier Sven Kærup Bjørneboe at: "Kristus forvandlet erotikkens kosmiske myte til person. Dette var ingen kastrering, men en personliggjørelse av menneskets mytiske virkelighet. Et ekteskap som vil bli kristent må derfor overvinne hedendommens erotiske myter, og forbli et originalt ekteskap med disse mytemulighetene i seg som alltid, omigjen og

omigjen, forvandles til person. Det kristne ekteskap er kristent fordi det er et utelukkende ekteskap mellom to personer, et evig og eksakt forhold som vi velger hverandre i. Ekteskapet selv, den erotiske forening, må være både korsfestelsen, oppstandelsen, eviglivet, - og hvis den kristne allikevel vil skille disse ting fra sitt erotiske forhold, da blir han kort og godt en gris. Av hedensk gris og kristen gris foretrekker jeg den første." Betydningsfulle ord fra Svein Kærup Bjørneboe - og han sier også: "Mann og kvinne opplever sin kjærlighet som et absolutt personlig forhold, dvs. et forhold som i seg selv vil skape en helt ny virkelighet." Bl.a. sier Bjørneboe også om kjønnskampen: "Hvorfor sprenges våre ekteskap, hvorfor river mann og kvinne i hverandre som om de var dyr (...)? Fordi mann og kvinne ikke forenes ved vilje og myte og

mening, men ved driften. Driften er et vrengebilde på vår sanne oppgave, den ligner på sannheten og fører oss lengst mulig bort fra sannheten. --- Mann og kvinne må kjenne hver sin myte, elske sitt eget kjønn og vite om sin kjærlighet, ikke skjule den for sin elskede, men meddele den. Mitt eget kjønn er utgangspunktet, både for mitt erotiske forhold og for overvinnelsen av dualismen; og glemmer jeg dette, glemmer jeg mitt kjønns egen oppgave - da hevner kjønnets seg senere og dualismen bryter frem uten at jeg blir istand til å forme den klart." Willy Buzzì sier at Eros er det prinsipp som menneskeliggjør det seksuelle - løfter det opp av den demoni som alltid slummer i det underbevisstes animalske bottenklam. Bjørneboe har også gitt forholdet uttrykk og sier at seksualitet er et gitt faktum, vi er seksuelle --- den er leiren vi former vår skikkelse utav, eller den er leiren som skikkelsen drukner i. "Den bøyer seg under din vilje og blir erotikk, eller den bøyer din vilje og blir demoni. Mennesket velger erotikken - seksualiteten velger mennesket." Eller som Poul Bjerre sier det: "Hva er kjærligheten som lykkerus ved siden av kjærligheten som skjebne?! Og som mot til å bære skjebnen."

Gullringen som det av underfundige grunner har vært tradisjon å innstifte ekteskapet med - har idag naturlig nok helt og holdent mistet sin symbolske betydning: ingen bevissthet er mere klar over den. Den bare er der - som noe et eller annet. Den har for alltid mistet sin symbolske betydning - om den noensinne har vært til som sådan! Slike fysiske symboler duer ikke, har ingen kraft, i vår bevissthetstidsalder. At den er et direkte bilde på Selvrealiseringens trinn 2 er ikke dermed sagt at denne tradisjonen våkner i ånd som noe givende. Sant nok og klart nok må innvielsen i vår tid bli et sosialt anliggende - men hva som må til og kan inntreffe er en resolutt sosial og mental vekkelse! Livsgangen er i seg selv en innvielse - men hva som jo må til er livsforståelse. "Veien er allfarvei," sier Poul Bjerre, ":- veiene for de utvalgte er veier for de innbilske." Må bli et sosialt anligg-

FRA FORRIGE SIDE ...

ende og kan i vår tid, og da særlig med utgangspunkt i Norden av idag, bli et sosialt anliggende. Og vi må også igjen ta til å se om vi kan gråte for Balder, solguden. Her skal forresten også nå sies noen ord om vår norrøne mytologi. I "Solhjørten og Nordens mytos" fra 1965 forteller Willy Buzzi at kjærlighetsgudinnen Freya (som tilsvarende Venus/Afrodite) representerer den kvinnelige forplantningskraft og innvielsen. Mens Frey, englenes fører, representerer den mannlige forplantningskraft og verdenstankene (det er 12 av dem) som råder hemmelighetsfullt i tenkningens undergrunn. Jotundatteren Gerd (som er kåret til åsynje og forenet med Frey) representerer seksualiteten. Ellers ville jeg bare i denne sammenheng fortelle at den norske forfatteren Sigrid Undset (1882 - 1949) f. eks. i romans form bruker ringen som et bilde på ektepakten - den ektepakten som representerer et forhold til Gudsmakten. Inntil idag har gullringen omtrent utelukkende hatt pengemessig verdi - det burde kunne være unødvendig å si at den vel må smeltes om?! All den syke kjærlighet som har vært rådende og som har manifestert Babylon står for fall i sitt forskrekkelige hovmod - og må stegres. Hvilket solen og englene i dens lys forhåpentligvis får skue ...

Jens Bjerneboe skriver i et essay om svenske August Strindberg - "Strindberg - den fruktbare"; at det i virkeligheten var kjærlig kirurgi forfatteren August Strindberg (1849 - 1912) bedrev.

August Strindberg.
Litografi av Edvard Munch, 1896.

Han sier: "... som igjen rykker Strindbergs kvinneskildringer i forgrunnen, fordi han igrunnen deler Otto Weiningers (1880 - 1903) oppfatning: at selve det kvinnelige prinsipp mangler forhold til sannhetens idé: For den kvinnelige psyke har sannheten ingen egenverdi; hvis sannheten er nyttig eller fordelaktig i øyeblikket, da taler

man sant og hvis den er ubehagelig, da lyver man - for seg selv og for andre, og uten å føle at man gjør noe illegitimt, man vet det ikke, fordi sannheten ikke har egenverdi, - den er ikke noe i seg selv. Hos Strindberg er dette den egentlige åndelige kjønnsforskjell, og alle hans kvinneseksjoner har denne hensikt: å prøve om det ikke lar seg gjøre å finne et sannhetsorgan hos kvinnene også - tross alt. Det er i virkeligheten kjærlig kirurgi han driver. For den mannlige intelligens er sannheten en innlysende verdi i seg selv, og Strindberg oppgir aldri håpet om at også den kvinnelige bevissthet kan se den slik. Han begår aldri den forhånelse og forsmedelse av kvinnene å godta dem som de er, fordi de er så søte og rare og irrasjonelle og merkelige. Også for kvinnekjønn må

to ganger to være fire! Han elsker dem, derfor tar han dem alvorlig, derfor tukter han dem." Hva mener Jens Bjerneboe med dette? Og Otto Weininger - og August Strindberg?! Ikke bare hva mener dem: men er det noen mening i hva dem her uttrykker?! Var Weiningers og Strindbergs syn på kvinnen utelukkende tidsbetinget (og stedsbetinget)? Kunne det her i vår sammenheng vært på sin plass å forbigå dette syn på kvinnen og de to kjønn - å forbigå det som dårskap? Og fordi vi alt i grunnen har utdypet forholdet tilstrekkelig - og tilstrekkelig til å si at dette er ren og toskete dårskap? Eller bør vi her i vår sammenheng ta disse menneskers tilsynelatende holdning til nøyere vurdering - for å se hva det nærmere dreier seg om? Eller er ikke det deres mening? Det kvinnelige prinsipp har vi alt vært inne på, og vi vet hva det dreier seg om - nemlig om form og rom. Hva når saken rent konkret gjelder kvinnen som menneske? Igjen må jeg spørre: Var deres holdning tidsbetinget og stedsbetinget - og som sådan berettiget? Eller dreier det seg om noe mere og annet? Henger det sammen med at kvinnen har en mannlige psyke, og det omvendte forhold at mannen har en kvinnelig psyke? Willy Buzzi forteller at kvinnen er organisert slik at hun tenker med den samme kraft hvormed mannen forplanter seg - og at mannen tenker med den samme kraft hvormed kvinnen forplanter seg. I dette forhold ligger nøkkelen til seksualpsykologien sier han. Kan det ha noe med dette å gjøre?!? Også Paulus i NT har merkelige ord om forholdet mellom de to kjønn - har den store, åndfulle og motsetningsfulle Paulus slik vi kjenner ham også denne holdning til kvinnen, til kvinnen som menneske? Og er det kvinnen som menneske det dreier seg om i deres holdninger? Skal vi i dette ta den kjærlighetsfulle og inderlig gode personlighet og forfatter Jens Bjerneboe seriøst? Også Poul Bjerre sier noe en kan stille seg undrende til: "... hvis du møter et menneske som kan forvandle lystens levende flamme til en kjærlighetens flammende offerild, da skal du ikke være halv i din hengivelse. Å være sterk er manddommens vilje - å verne om det svake er kvinnelighetens vilje; - først på denne vei når man livets fullbyrdelse." Hva mener de med denne sin holdning overfor kvinnen som menneske?!? Som leseren forstår - jeg spør fordi jeg ikke vet det. Dreier det seg om en forveksling av det kvinnelige prinsipp og kvinnen som menneske - en forvirret slik forveksling, som jo i vår kulturhistorie har vært så altfor meget alminnelig utbredt? Er det deri denne tilsynelatende dårskapen bunner? Som sagt - jeg vet ikke; men finner det rimelig å anta det nu i første omgang. Forhåpentligvis vil noen av leserne kunne belyse dette ytterligere - hvis jeg da ikke har rett i min umiddelbare antagelse? Uansett - det var vesentlig å komme inn på denne saken: og om det forholder seg jeg nu i all forsiktighet antar, desto mere grunn til årvåkenhet idag og i tidene som kommer! I tenkningen hever mennesket seg over det kjønnsbestemte - det er all grunn til enda engang å gjenta dette her - såvel mannen som kvinnen kan realisere Menneskesønnen i seg - og det er vår kjærlighets mulighet!

Breuer, notater, m.m. ...

Vierrasten 20. mai 1984

Kjære Rune:

For å antyde at jeg tenker på deg fra tid til annen - sender jeg deg herved en hilsen til bla'e ditt.

KALEVALA betyr for meg jord-jord-jord!

De første 7 ordene i Kalevala har jeg tolket og gjendiktet - og jeg er sjøl gla for å greie det! Hører gjerne dine merknader!

*

SYV ORD OM Å LEVE
fra KALEVALA

Mieleni minun tekevi,
Aivoni ajattelevi
Lähteäni laulamahan, -

Visjoner
symboliseres
i mine ord
som virker fritt
i mine tanker
og gir kunnskap
til min hjerne,
visdom i mitt sinn
og en sang
i mitt hjerte.

(De syv ord er de aller første ord i Kalevala - som minst inneholder 30000 ord skulle jeg tro!)

Tolking og gjendikting
ved Hans Petter
Faye thilesen.

Ha det!

Babylon, avdeling Trondhjem 1. oakt. 1984.

Gode Hans Petter!

Takk for igjen å høre fra deg, for hilsninger og det hele! Jeg sitter nu for å gjøre ferdig dette nr. av EBN, endelig. Dine ord kommer vel med synes jeg. Håper du har det godt!

Jeg kjenner lite til Kalevala, det gamle og omfattende finske nasjonal-eposet, hvorfra du har formidlet de 7 første ordene ... vet ikke heller om det forefinnes i noen norsk-svensk-dansk utgave? Jeg leser ikke finsk, men jeg liker i alle fall de 7 første ordene slik du gjengir dem - det er noe megetsigende seriøst og lekende ved dem som umiddelbart gir gode assosiasjoner og følelser! Bildet av det seende mennesket i virkelighetsnærhet - hvor for også ordene har røtter og blomst i virkeligheten ...

Men la meg gjerne be deg, om du har anledning, på vegne av EBN - til å skrive noen ord om Kalevala til bladet om det passer sånn. Det vil tro-

lig være av interesse og til glede for flere?!

Inntil videre - beste hilsner
fra Rune/EBN!

Det bedste er altid det billigste.

Hägersten, augusti, 1984

Rune L. Hansen, Esoterisk Bulletin i Norden,

tack för din annons. Jo, Gimle kan ta den som byt-annons, eller gratis. Men jag tänkte att jag skulle nämna att det dröjer ett tag innan näste Gimle kommer, förmodligen till nov-dec.

Hur går det med EBN? Det kommer väl fler? Tack för mycket intressant stoff i densamma.

Vänliga hälsningar,
Mikael W. Gejel

PS Medsänder intervju ur tyska "Unicorn", som du kanske finner intressant. Om runmagi, rosenkorsorden, shamanism, m.m. DS

Trondhjem, Tellus, 1. okt. 1984.

Kjære Mikael, redaktør i Gimle!

Takk enda en gang, og enda noen ord fra meg her i EBNs brevsalte ...

Takk for det med annonsen for EBN - det er dessverre trolig ikke alle og ethvert tidsskrift som vil ha annonser for EBN forresten; det er mange fordommer og aversjoner knyttet til begrep som det esoteriske og det okkulte, enda ...

Men EBN gir ikke opp så lett. Ikke med det første i allefall, selv om det er beroende på litt av hvert ...

Gleder meg til kommende nr.e av Gimle!

Ha det godt,
hilsen fra RLH/EBN!

HEJ!

Många tack för din excellenta tidskrift. Den var givande på många olika vis.

Bifogar några äldre ex. av BORDERLINE, och hoppas att vi i framtiden kan göra ett utbyte av tidskrifter.

Hälsar
BAGS,
BORDERLINE FAN CLUB,

Tr. hjem, 1/10-84.

Kjære tidsskriftet Borderline!

Takk igjen. Jeg likte særdeles nr. et av Borderline som omhandlet underjorden, og håper at det må bli flere tilsvarende interessante temanr. ere av bladet ...

Vennlig hilsen
RLH/EBN!

BREV FRA NORSKE TIDSSKRIFTET ARKEN:

Kjære Rune L. Hansen!

Takk for brev med ros og ris - det gjør godt å smake begge deler, ikke minst fordi det viser at det faktisk finnes en og annen som leser tidsskriftet, og intet kan vel være mere oppmuntrende enn det!

Du skriver og spør om mulighetene for å annonsere for EBN i Arken; det skal det vel bli en råd med. Dessverre er jeg redd oppsettet du sendte oss ikke er her i skrivende stund; det var endel tull med henting av post en tid, men dersom du har en sjablong til, kan du kanskje sende den? En helsides annonse blir vel litt stor uansett, men vi får vurdere prisen, evt. muligheten for en bytteannonse når vi får annonsen.

Alt godt - og vennlig hilsen
Petter Normann Waage
Oslo, den 25/8 1984

BREV TIL NARVESEN ad DISTRIBUTJON:

Trondhjem, fredag 23. mars 1984.

Til Narvesen A/S,
Marit Andersen,
Postboks 6125 Ettestad,
N-Oslo 6,
Norge.

Det gjelder mitt tidsskrift ESOTERISK BULLETTIN I NORDEN (EBN). Spørsmålet er hvorvidt dere, Narvesen A/S, kan forhandle dette i deres utsalgssteder i de norske byer? Evt. på et antall av disse.

I denne forbindelse vil jeg gjerne ha en vurdering fra dere.

ESOTERISK BULLETTIN I NORDEN utkommer ideelt sett 13 ganger i året, noe som pleier å klaffe med en utgivelse ved hver fullmånetid bortsett fra evt. forsinkelser som kan forekomme (dvs. har forekommet noen ganger) og evt. dobbelnr. ere (som også har forekommet etpar ganger). Bladet har inntil denne tid kun vært i salg pr. abonnement, og i skrivende stund har EBN anslagsvis 60-70 abonnement (deriblant også bytte- og gratisabonnement). Opplaget har ligget på ca. 100-250 eks. og er omtrent i sin helhet utserdt etter hvert, i hele Norden. Sideantallet varierer: det forrige nr. var på 50 sider i pen kopitrykk, men vil vel anslagsvis ligge på omtrent 10-20 sider i A4-format. Den tekniske kvalitet på bladet har steget jevnt, og innholdsmessig har kvaliteten siden

begynnelsen vært god (om jeg skal si det selv). Om det altså skal bli tale om løssalg vil jeg tro prisen pr. nr. og eks. vil kunne variere (eftersom trykemetode, sideantall, etc.) men kanskje befinne seg på et gjennomsnitt anslagsvis 10-20,- kroner. Herav skal vel også dere ha en viss prosent, som jeg om det blir aktuelt gjerne vil høre nærmere om, naturligvis. Merverdiavgift, moms, andre avgifter etc. har hittil enda ikke vært inne i bildet angående bladet - og jeg håper også i fremtiden å unngå for kompliserte regnestykker og oppgaveansvar (budsjettet tillater ingen regnskap-sfører ansatt), bladet mottar forresten ingen offentlig støtte eller lignende.

Opplagstallet er naturligvis lett å variere og evt. øke. Det har hittil ikke vært drevet noen reklame for bladet - noe som imidlertid nu etterhvert er ved å skje i form av annonser i andre blader, plakater, etc. Det fremkommer således reklamenmateriale i økende grad nu fremover, etter evne naturligvis.

EBN selv har ikke bragt annonser for andre foretak, bortsett fra noen få informerende gratisannonser (som er ikke-betalende) og særlig angår bladets linje og temaer/emner. Dette er dog ikke fastslått som noe prinsipp.

Tilslutt vil jeg få nevne ad EBN, at det er det eneste tidsskrift vel i sitt noe spesielle og originale slag i Norden (iallfall) - men at det dog er lagt an for å ha en noe almann interesse. Temaer og emner vil variere samtidig som bladet vil modnes i sin linje; forrige nr. hadde som tema "Norden og Trondhjem - sett i perspektiv", foreliggende nr. (EBN-16/18, vedlagt dette brev) "Poesi og astrologi", og det kommende sannsynligvis "Om kjærlighet - okkult sett". Et tidligere nr. har f.eks. hatt som tema (inngående) "Naturvesner og gnomer" - det hele vil i det hele være esoterisk/okkult orientert. EBN er fullstendig frittstående og uavhengig blad, såvel politisk som religiøst og ideologisk - men har idealer som natur- og menneskevennlighet, nyorientering og realisering av kultur.

Min tanke er å forsøke å nå ut til flere lesere med bladet, og å få flere abonnement - og tanken var derfor ganske bestemt om dere kan selge bladet i komisjon (eller på annet vis) i de norske byer; for jeg vil i det fall være spent på hvilken reaksjoner i form av salg og abonnement og interesse dette vil bringe; at bladet blir tilgjengelig på denne måten. Jeg håper derfor først nu på en vurdering fra deres side, hva sannsynlighet, erfaring og slikt taler for. Evt. hvor mange eksemplarer dere vil forsøke av hvert nr og hvordan de vil kunne fordeles samt bli fremlagt, og hvornår jeg skal bringe dem, etc. Dette håper jeg på snarlig svar på. Kanskje alt det vedlagte nr. (EBN-16/18) er mulig å få distribuert via dere? (Evt. kan pris for løssalg trykkes/skrives på forsiden).

Forventningsfull hilsen fra
EBN/Rune L. Hansen (utgiver og redaktør).
PS til EBNs lesere: Jeg hadde på forhånd telefonert til Narvesen. Telefon: 02-68 40 20.

SVAR FRA NARVESEN:

24.4.1984.

EBN/R.L. Hansen

ESOTERISK BULLETTIN I NORDEN

Vi viser til Deres brev av 23.3.84 angående distribusjon av ovennevnte.

Saken ble tatt opp på vårt pressekjøpsmøte, men vi kom imidlertid til at vi ikke tror bladet egner seg for løssalg gjennom oss. Vi beklager derfor å måtte takke nei til Deres tilbud om distribusjon.

Med vennlig hilsen
Narvesen A/S,

Lasse Jørgensen
(sign.)
produktgruppesjef

Ann Kristin Forsberg
(sign.)
sekretær

Til leserne/abonnentene ad Narvesen:

Jeg har enda ikke gjort noe mere med ovenstående sak; tenkte at saken først burde kunne luftes her i EBN ...

Er det noe videre vi bør kunne gjøre i denne sak?

Hilsen RLH

Enkelte andre reaksjoner på EBN:

Roger Trygve Olsen Antikvariat i Oslo ble tilsendt et eks. av EBN (nr. 13 - det med en swastkafigur på forsiden bl.a.) - fordi jeg hadde merket meg at siste bokkatalog derfra inneholdt endel "okkult" litteratur (bl.a. den forferdelige "Sions vises protokoll" i nordisk utgave ...)

Bladet kom tilbake i retur med påskriften, fra postvesenet: Nektet mottatt.

Fordømmer eller hva?!

Kanhende trodde dem der i antikariatet at EBN kanskje, eftersom det var et swastika på forsiden, står for noe ideologisk nasjonalistisk-fascistisk ... eller "mystisk, tåpelig" ...?

Til det er jo å si nei; og at det også ville latt seg finne ut av ved å bla og lese på innsiden av bladet. Og angående det okkulte - så er det ikke mere mysterier enn hva en gjør det til.

EBN er nærmest et slags blad for alternativkultur, med en menneske- og naturvennlig kjerne som intet skulle være å frykte for noen ...

"Nektet mottatt." Akk, akk!

*

Også ble den norske maleren Rolf Groven (adr.: N-6440 Ellnesvogen, Norge) tilsendt et eks. av EBN (nr. 16/18) ... hvilket han har returnert med kommentar om at middelalderen er forbi.

Fordømmer eller hva?!

Grunnen til at han ble tilsendt et eks. av EBN er bare den enkle at jeg anser ham for å være en av de så få virkelige kunstnere, kunstmalere, som gjør noe stort og fint og av betydning her i Norge - ved siden av Odd Nerdrum som selger endel av sine malerier til USA. Flere av Rolf Grovens malerier forefinnes som plakater som forhandles;

og det er flere fine saker (bl.a. "Oljesøl i Hardangerfjorden")... om enn alt ikke er liksom bra så er det beste rent storartet og velutført! Jeg har sett noen av disse plakaten. Malere er noe vi har lite av i Norge - om enn det er som i den "siviliserte" verden iøvrig svært mange som leker kunstmalere og innbiller seg og andre at de er det! Rolf Grovens bilder er meget interessante - dog er de ikke på noe som helst direkte vis okkulte, snarere hva en i få ord kunne betegne som fortettet realisme - etter de plakaten jeg har hatt gleden av å kunne se.

Og EBN er også et blad for kunst.

Men hvorfor en slik reaksjon på bladet fra Rolf Groven?

Han kan da umulig vel tro at vi ikke er oppmerksom på at middelalderen er forbi?!

Men det kan synes som at Rolf Groven med denne reaksjon gir uttrykk for at det intet eller intet nytt er å hente i middelalderen eller gammel tid. I det fall tar han feil.

Hva mener Rolf Groven mon tro med en slik reaksjon - bare å avfeie noe som dufter av gammel visdom?

Det synes meg sørgelig at en riktig maler av idag helt og holdent skal innskrenke nuets horisonter og dybder til det minimale øyeblikk, og samtidig forkalke perspektivene med fordømmer ... med andre ord kort sagt lukke sine øyne for virkeligheten i dens store frodighet - og da er det ikke snakk om "min" virkelighet, men vår virkelighet.

Det synes meg sørgelig, og jeg vet ikke hva jeg kan gjøre ved det ... Slutte å utgi EBN?

Underlig ...

*

For å bli kvitt evt. restopplag av EBN hender det jeg sender ut noen få hefter av bladet med frimerker i håp om at de skal virke befruktende i virkeligheten fremfor å bli liggende hjemme hos redaktøren - et slikt eks. var det det ovenstående gjaldt. Jeg forsøker i disse tilfelle å sende dem dit hvor jeg synes det skjer noe av betydning; og er i alle fall glad for at og når det faktisk kommer reaksjon eller svar på dette - men det er vanskelig å være glad for hva som synes å være klare forkalkende fordømmer.

RLH

Den altfor fordomsfulle Rolf Groven har bl.a. malt følgende bilder som også er produsert som plakater:

Atomkraftgutt

Vern våre vassdrag

Oljemaleri (en moderne versjon av Br.)

Vann-dal-isme

Vestlandsjente

Demonutdrivelse

Disse kan bestilles fra hans adresse som plakater (ca. størrelse 60x80 cm) og koster ca. 30,- n. kr. pr. stk. Hvis han gidder å åpne brevbestillinger da?!

HENVENDELSE FRA NEW ERA PUBLICATIONS:

København, 29.3.83.

Til EBN/R.L. Hansen,

Dear sir or miss,
Our compagny is interested in printing long and short term printed advertisement in your magazine.

Can you please send us, as soon as possible, your complete price list and a sample of your last publications?

Thanking you in advance, we remain.

Yours Sincerely,

New Era Publications ApS,

Patrick Ferrer

(sign.)

Vice President For Sales.

New Era publications ApS,
(Providing knowledge for a better life),
Store Kongensgade 55,
DK-1264 Copenhagen K,
Denmark.

Phone: 01 14 51 28.

Telex 16828.

Reg. No 21.205.

SVAR FRA EBN/R.L. Hansen:

Fredag 7. oktober 1983, Trondhjem.

Til New Era publications,

Viser til deres brev fra 29.3. 1983 hvor dere forespør om mulighetene for annonsering i EBN og evt. priser for dette.

Til det er å si at jeg ikke har noen slike faste priser; og heller ikke uten videre kan si ja til annonsering uten at jeg vet konkret hvilken/hvilke annonser det gjelder. Når jeg vet dette og hva saken dreier seg om så vil jeg kunne svare på om det er ok eller ikke, og da kunne gi tilbud om en pris.

Annen måte kan jeg dessverre ikke gjøre det på for å kunne fremme de åpne linjene i EBN. Poenget er at ingen uten videre skal få kjøpe seg til plass i tidsskriftet EBN.

Og sant å si: Dere er de første som kommer med en slik forespørsel som innbefatter betaling for plass. Men kanskje kan det være ok ...

EBN har et opplag på 100 eks. anslagsvis hvert nr. Som omtrent samtlige blir godt spredd over hele Norden til abonnener og interesserte i esoterikk/okkultisme etc. Og bladet utkommer 13 ganger i året, dvs. til hver fullmåne - men alt dette står det om i de fortløpende nr., av hvilke jeg har sendt dere noen i tiden som er gått (EBN-5,6/7,8,9, r1h). Det aller siste nr., som er utgått dessverre, er illustrert og i god trykk, svart/hvitt. Innholdet er dog det vesentlige ved EBN, og trykkekvaliteten etc. kun det beste det er råd til ...

Så om dere får noe positivt ut av disse mine ord så la gjerne høre fra dere!

Vennlig hilsen fra Rune L. Hansen,
redaktør i EBN.

BREV TIL ARKEN/P.N. WAAGE:

Trondhjem/Babylon, onsdag den 21. nov. 1984.

Hei!

Henviser til vår telefonsamtale igår. (Samtalen kostet forresten ikke mere enn anslagsvis 10,- kroner).

Du sa at annonsen for EBN var for stor til å trykkes; at en helside ble for mye, og hvis den forminskes kommer skriften dårlig frem. Jeg foreslo å lage en ny annonse; og du så helst at jeg kunne betale for den ... Jeg tenkte derfor nu å forkynne for deg/Arken at annonsen for EBN er høyverdig litteratur, og at det ikke er noen skam å bruke en helside på den - med mindre man frykter fordømmer. Dessverre har jeg på ingen måte råd til å betale for en annonse; jeg er fattig, for å si det rett frem! Jeg har tenkt litt på saken etter vår telefonsamtale - og kom frem til at jeg ville fremme disse mine synsvinkler før jeg gir meg sånn sett.

Min og EBNs økonomiske situasjon og fordømmer og annet på mediafronten tatt i betraktning, er det problematisk og vanskelig å fremme orientering om eksistensen og formen for et tidsskrift som EBN. Fra mitt perspektiv er dette forhold meget beklagelig; og jeg hadde sant å si håpet at Arken kunne være enslags redning ...

Herregud - hvordan skal det nye som vil frem og som er viktig finne veier og manifestasjon? Via sluser som frarøver det ånden og vesenet?! Eller hur? Jeg vet sannelig ikke hvordan jeg bedre i øyeblikket skal uttrykke mine følelser ... You see?

Gud gi den beste avklaring! Amen.

Beste ønsker og vennlige hilsner fra
EBN/R.L. Hansen

MODER JORD

Erling Skakkes gt. 39, 7000 TRONDHEIM

Tlf.: 07 - 51 48 58

Bankgiro: 8180 25 92779. Postgiro: 5 55 92 73

SPESIALFORRETNING I BØKER
OG KVALITETSMAT!

Vår bokservice
CALENDULA sender
bokkatalog om du skriver
og spør etter ... har
også musikk ...

KJÆRLIGHET, slik som den dyrkes i samfunnet, er kun en utveksling av to luner og en berøring mellom to hudoverflater.

Nicolas Chamford (1741-1794).

LANDET SOM ICKE ÄR

av Edith Södergran

Jag längtar till landet som icke är,
ty allting som är, är jag trött att begära.

Månen berättar mig i silverna runor
om landet som icke är.

Landet, där all vår önskan blir underbart uppfylld,
landet, där alla våra kedjor falla,
landet, där vi svalka vår sargade panna
i månens dagg.

Mitt liv var en het villa.

Men ett har jag funnit och ett har jag verkligen vunnit -
vägen till landet som icke är.

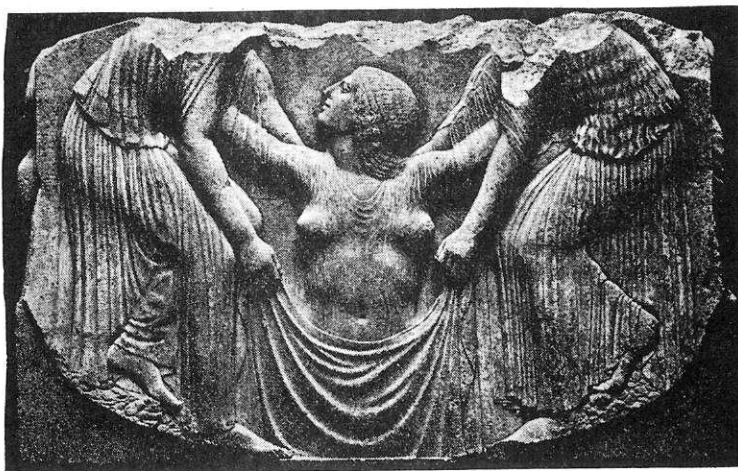
I landet som icke är
där går min älskade med gnistrande krona.

Vem är min älskade? Natten är mörk
och stjärnorna dallra till svar.

Vem är min älskade? Vad är hans navn?
Himlarna välva sig högre och högre,
och ett människobarn druknar i ändlösa dimmor
och vet intet svar.

Men ett människobarn är ingenting annat än visshet.
Och det sträcker ut sina armar högre än alla himlar.
Och det kommer ett svar: Jag är den du älskar
och alltid skall älska.

* * *

*Afrodite stiger op af havet. Gudinden hjælpes af to nymfer eller skæbnegudinder.
Relief fra o. 460 f. Kr. Nationalmuseet i Rom.*

Rudolf Steiner om tildragelser før år 2000:

"Hur verkar ängeln i vår astralkropp?",
foredrag av R. Steiner holdt i Zürich 9.
oktober 1918. Utgitt av: Antroposofiska
Bokförlaget (1979) - adresse: Rådmannsg.
14, S-114 25 Stockholm, Sverige. (Se iøv-
rig EBN-6/7).

* * *

Overskriften henspiller på R. Steiners foredrag "Hva bevirker engelen i vårt astrallegeme" (9. okt. 1918 i Zürich). Jeg gjennomleste foredraget enda en gang - og må si at det gjorde enda dypere inntrykk på meg denne gang. Mangt og meget farer gjennom meg av tanker!

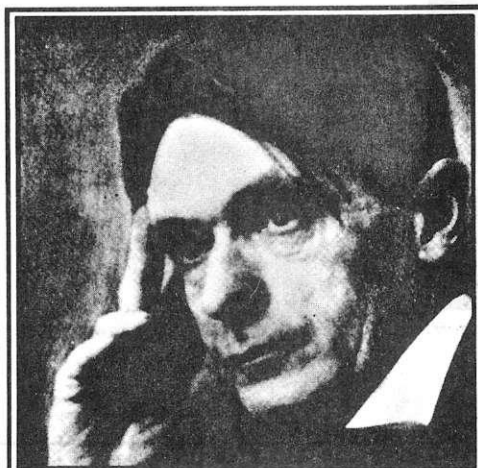
Jeg velger å ta R. Steiner nokså alvorlig i alt hva han sier også her, og fornemmer på en viss måte meningen i det, foruten at jeg jo direkte skjønner det i hans tale som er umiddelbart logisk og lett-fattelig, naturlig. Han taler om en tildragelse som må skje innen år 2000 (men som dog kan komme til å inntreffe 100 år før eller senere)! En tildragelse av aller største betydning og viktighet! Og han beskriver tildragelsen - beskriver også konkret hva som vil komme til å skje i tilfelle av at tildragelsen ikke vil inntreffe! Skremmende lesning! Skremmende ord fra R. Steiner (for den som tar ham alvorlig så langt)!!!

Han beskriver også denne så betydningsfulle tildragelse som sammenfattende i 3 bestemte tildragelser, som han presiserer!

Foredraget gjorde et rystende inntrykk!

Litt av en profeti!

Hva engelen eller angeloi bevirker i vårt astrallegeme henger sammen med dette. Englenes arbeide i astrallegemet i vår tid består i å forme bilder (under ledelse av exusiai - de exusiai som også dirigerer jeg-et); bilder av 3-foldig art - som nettopp henger sammen med den 3-foldige tildragelsen som vil inntreffe (på godt eller på ondt)! De 3 arter bilder og i denne sammenheng tildragelser som må og bør inntreffe, lar seg stikkordmessig fremsette slik:

1: Fremtidsidealer, sosialt - broderskap for kroppene.

2: Lidelsens proletariat, guddommelig respekt - religionsfrihet for sjelen.

3: Tenkningen og ånden, overvinne avgrunnen - åndsvitenskap for ånden.

Hvis disse tidsbestemte tildragelser derimot ikke skulle skje; vil noe ganske bestemt annet inntreffe, isteden!!! Her skal jeg ikke gå inn på hva som i det tilfelle vil inntreffe (henviser til foredraget) ...

* * *

Den første av disse tidsbestemte tildragelser vil måtte komme til å skje med "et rykk"! Og innebærer bl.a. (eller vil bl.a. arte seg som) en forhøyet interesse for våre medmennesker: menneskene får fra den åndelige siden ta del i en viss hemmelighet - dermed mener R. Steiner "noe helt konkret; ikke noen slags teoretisk tankekonstruksjon." Dette er det ene - som helt særlig kommer til å befremme det sosiale livet.

* * *

Disse 3 tildragelser henger på det mest intime sammen med Kristi eteriske komme; og særlig da den 2. av disse tildragelser ...

* * *

Hva mener R. Steiner med alt dette?! Med disse sine tidsbestemte sterke advarsler og pekepinner?

Jeg føler meg ganske forpliktet til å forsøke å gi et svar her i så måte:

Jeg har oppdaget at mitt svar ligger i og klar-gjør seg i hva jeg tidligere inntil nu har skrevet i andre sammenhenger, særlig i mine seneste litterære bragder og i EBN også - i så måte særlig i dette nr. av EBN. (Dumt å snakke så tilsynelatende lite ydmykt om seg selv?) Utgangspunktet idag er lidelsens proletariat (ikke floskelen "lidelsens aristokrati") og Babylon - derigjennom hva som nettopp nu åpenbarer seg fra den åndelige verden: og her sikter jeg (og R. Steiner vil jeg ganske bestemt tro) til Runenøkkel (som definitivt er funnet) og den 3-foldige Sol-hemmelighet som idag trer frem i det offentlige mørke, som mulighet for lys og varme!

Mitt svar er utdypet ytterligere i den lille boken "Perspektivets øye" som ble ferdig i Trondhjem høsten 1984, men som jeg enda ikke har hatt anledning til å renskrive og sende i trykken for utgivelse - her blir Sol-hemmeligheten også klarlagt langt mere omfattende i all enkelhet. (Meningen er å få gjort ferdig det siste arbeidet med denne boken nu efter utgivelsen av dette EBN).

Alt dette henger også sammen med Sol-tavlen som er ved å fremkomme her i Norden, med særlig utgangspunkt i Willy Buzzi. Sol-tavlen er på en viss

måte Solhommeligheten i "avansert" bruk ... Likesom alt dette helt naturlig og logisk også henger sammen med den hellige Gralen, og med Kristi eteriske komme.

Hva R. Steiner mener mener med alt dette - er å peke hen på nettopp hva som ytrer seg i alt dette omtalte, i det hva jeg nu er inne på!?

* * *

Astrallegemet peker jo forresten hen på bevegelse ...

Og tildragelsen vil skje som en Michael-dåd!

* * *

R. Steiner er også inne på betydningen av å påvise de motvirkende strømningene, i foredraget ... For ikke å sove bort den åpenbaringen som skal komme, eller altså tildragelsen: for nettopp i det tilfelle inntreffer farene!!!

Mangt og meget sorterer under disse motvirkende (luciferiske og ahrimanske) strømningene, såvel i den etablerte kultur - som også innenfor New Age-bevegelsen eller alternativkulturen! (De luciferiske krefter med sin reklame og de ahrimanske krefter med sine teorier og sin politikk f. eks. ...)

Alt i begynnelsen av foredraget gjør R. Steiner oppmerksom på at en må være våken overfor tidens tegn!

* * *

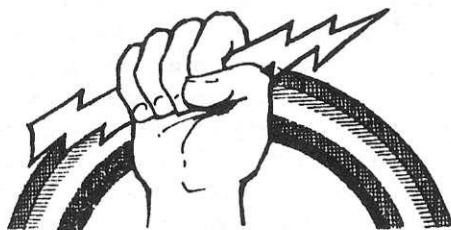
Hva bevirker engelen i vårt astrallegeme?

Mulighetene for virkelig New Age, for virkelig og egentlig alternativkultur! for egentlig kultur. Og det nu i disse dager!

Våkn opp!

* * *

Hilsen fra folkeopplysningsmann
Rune L. Hansen.

REGNBUEFORLAGET

Postboks 2169
7001 Trondheim
Tlf. 07-845318

I begynnelsen var ordet ...
ALTERNATIV LESNING FOR ALTERNATIV KULTUR

Fra vår adresse i Norge sender vi ut litteratur om alternativer til maskinkulturen: diktsamlinger, fortellinger og romaner, håndbøker, religiøse skrifter, økologisk tenkning og alternativ debatt, mm. Be om bok-informasjon!

LIVETS TILBLIVELSE er en kjærlighetsakt. Så la oss da tro at dets endemål også er et liv i kjærlighet.

Alf Larsen (1885-1967).

Helios

FREMTIDENS DAGLIGVARE- BUTIKKER

Det du spiser daglig, kan være godt for din egen fremtid - og jordens.

Helios-forhandlere:

Oslo: Universitetsgt. 20
Wilhelmsgt. 8
Paulus Plass 3
Drammen: Konnerudgt. 37
Tønsberg: Øvre Langgt. 22
Porsgrunn: Storgt. 104
Skien: Kongensgt. 14
Haugesund: Strandgt. 179
Bergen: Fosswinckelsgt. 9
Trondheim: Bispegt. 8

En gros og postordre:

Helios A/L,
Boks 222, 3470 Slemmestad.
Telefon: 02/79 16 00

Aksjon Bygde-Noreg

5294 EIDSLANDET,
NORGE.

- Arbeider for et
desentralisert samfunn,
økologisk orientering
og selvberging.

NOEN ORD OM EDITH SÖDERGRAN: se s.43

25 år gammel skrev hun i en artikkel i dagspressen om seg selv at: "Jeg ofrer selv hvert atom av min kraft for mitt høye mål, jeg lever helgenes liv, jeg fordyper meg i det høyeste menneskeånden har frembragt, jeg unnviker alle innflytelser av lavere art." Hun skrev "bare for de få individer som står nærmest fremtidens grense" og kunne si om seg selv at: "Min selvsikkerhet beror på at jeg har oppdaget mine dimensjoner. Det anstår meg ikke å gjøre meg mindre enn jeg er." Jens Bjørneboe sier om henne at hun "ble 30 år gammel, og døde i 1923 av lungetuberkolose; den samme sykdommen som hadde drept hennes far og ligget som en skygge av døden over hele hennes ungdom. Hun levet sitt liv i fattigdom og sykdom, overskyttet med hån av samtidens litteraturkritikk, og uten et øyeblikk selv å miste mot og sikkerhet" - "hun manglet sansen for hva som lønner seg i verden; hun sa hva hun mente uten den ringeste angst for den latterliggjørelse som nødvendigvis måtte følge. I en slik tone taler bare et geni eller en vanvittig. I dette tilfelle (sier Jens Bjørneboe brutalt ironisk) var det altså et geni, men det kunne jo ikke kritikerne vite."

4 DIKT av Knut Erik Strand:

OPPBRUDDET

det vi trodde
var ikke mer
mot det åpne havet rodde
stadig fler

øynene så
det hjernen ikke kunne fatte
ved stranda lå
husene forlatte

*

DEN GALE

ser med fingrene
hører med øynene
tenker med kroppen

ser det ingen så
hører det ingen hørte
drar dit ingen torde dra
alene

*

PÅ PILEGRIMSFERD

På pilegrimsferd
til de hellige steder
finner min kilde
i dypet
av ditt indre

*

NOVEMBER -70

øynene
forlot kroppen
fikk vinger

tungen sviktet
plantet ut smaksløker

trommehinnen
gikk av
det smalt

noe forlot ikke kroppen
ble hengende igjen
hjelpeløst

*

Ved tårenes kilde

Kjærlighet er intet uten at den vokser til det ytt-
erste: å vokse er dens lov; den dør ved å være den
samme, dør i enhver som ikke er ved å dø av kjærlig-
het. Den næres av tørst som aldri stilles,
og som et tre i sjelen med røtter av kjøtt,
som lever av å leve i livets brennpunkt,
lever den av alt, av det søte og det bitre
og av det grusomme, enda mere enn av det ømme.
Kjærlighet, du veldige tre, som uopphørlig
breder i min svakhet en merkelig kraft,
tusener stunder som hjertet gjemmer
blir løvverk på deg og stråler av lys!
Men mens din glede foldes ut
i lykkens sol, i den gyldne dag,
borer din stadige tørst dypere ned
og øser i mørket ved tårenes kilde ...

Tityrus i Paul Valéry's
(1871-1945)
"Dialogen om treet".

Fra boken "Profeten" av Kahlil Gibran
(1883-1931) fra Libanon:

* Glem ikke at blyghet er en beskyttelse
mot de urenes blikk.

* Når du elsker, skal du ikke si, "Gud er i mitt
hjerte," men heller, "Jeg er i Guds hjerte".

Og tro ikke at du kan bestemme kjærlighetens vei-
er, for hvis kjærligheten finner deg verdig, bestem-
mer den din vei.

* Arbeidet er synlig kjærlighet. Og hvis du ikke
kan arbeide med kjærlighet, men bare med avsky, er
det bedre du forlater ditt arbeid og setter deg ved
tempelets port og tar imot almisser av dem som arbei-
der med glede. For hvis du baker brød med likegyldig-
het, baker du bittert brød som bare halvveis kan me-
tte et menneske. Og hvis du kryster druene med mot-
vilje, da kryster du en gift inn i vinen. Og hvis du
synger som en engel, men ikke elsker sangen, da gjør
du menneskenes ører døve for dagens stemmer og for
nattens stemmer.

* Har dere den skjønnhet som leder bort fra ting
som er laget av tre og sten, og til det hellige fj-
ell? Har dere dette i deres hus? Eller har dere bare
luksus og begjær etter luksus, denne snikende følel-
sen som kommer inn i huset som en gjest, og så blir
vert, og så husets herre?

* Jeg kan ikke lære dere å be med ord. Gud lytter
ikke til deres ord unntagen når han selv sier dem
gjennom deres lepper.

* Ja, gleden er i sannhet en frihetssang. Og jeg
ville gjerne at dere sang den av fullt hjerte; men
jeg vil ikke at dere skal miste hjertet mens dere
synger.

Hva er din vei?
Hva er din kjæreste?
Velbetenk din vei ...

Billy Swansea

EN DRØMMENDE KVINNES RØDME
av Poul Bjerre

et avsnitt fra den svenske forfatteren
Poul Bjerre (1876-?) sin fine, poetiske
bok "Død og fornyelse" fra 1919 ...

Du rødmer. Og din rødme er enda mere
fortryllende enn ditt smil. Blander det seg
røde striper i din drøm? Jager blodet gjennom
din kropp som i favntaketts øyeblikk? Men hvorfor
være blyg for det? Eller er det kanskje ikke av
blyghet du rødmer? Kanskje bare av lykke over
at livet venter deg?

Måtte det ikke vente forgyves, og måtte du
stå opp som en gudinne av sanserens fornyende
bad, rik i gavmildhetens kunst og fylt til
randen av dens midler; og måtte ditt solskinn-
smil stryke forløsende henover verdens kulde.
Måtte livet ikke bare løse vekstkraften i din
kropp og dine svulmende brysters lengsel; måtte
du få oppleve kroppslysten som en snarvei til
det høyeste.

Men vær på vakt. Glem ikke at kjærligheten
er fornyelsens kjennetegn. Bare for den som er
blitt den verdig og vel beredt gjennom kjærlig-
heten, vil sanselighetens kalk bli en fornyel-
sens drikk. For de andre blir den ikke noe annet
enn ildens vei fra flamme til aske.

Mere enn en gang skal din vingård bringes i
fare, og lidelsens lavastrømmer vil si rundt
om den med død ild. Kyskheden er ikke nok til å
gjøre kvinnen verdig - ikke flukten bort fra
det som brenner, men å gjøre det rent. Hun skal
kunne seire over døden i alle dens former - også
over ildens død. For at hun med sin seier skal
kunne gjøre det urene rent.

Hjelp din elskede, forløs ham i samfølelsens
navn og led ham frem til fornyet inderlighet.
Og gjør det mens det enda er tid. Ellers våkner
du kanskje en natt og finner deg forvandlet fra
et livsfornyelsens symbol til et fruktsommelig
avlsdyr. Den natt vil du få lære hva angst er
for noe hvis du ikke har visst det før.

Det er ikke kroppens nakenhet som fyller
kvinnen med skam når mannen griper etter henne
som redskap for begjæret; - det er overfor livets
nakenhet at skjønnetens jomfruglorie da vil dø
hen i vemmelse og sorg. Men det er deg, du som
er livets pryd og dets evige kilde til fornyelse,
det er deg som skal redde livet bort fra naken-
hetens forbannelse.

Glem aldri at du er slekten og at slekten er
evighetens sinnbilde - det eneste evighetssymbol
som folk flest, menneskemassene, kjenner. Derfor
skal du være preget av stillheten bakenfor tidens
jag; - av den samme stillhet som solen, som på
grunn av sin egen selvvirkosomhet blir til

strålekraft - og til blomstrende overflod i død-
frossen jord.

Og hjemmet som du bygger opp omkring deg og
dine; det skal ikke bare løse dem fra hverdagens
krampaktighet og helbrede dem etter oppløsningen
i de splittende krav. Det skal være fremtidskraften
for de voksende og dype, varmende floder, som aldri
må tørke ut for dem som fryser der ute i smålig-
heten.

Måtte tomheten og ondskapen aldri seire i sine
angrep på din helligdoms murer. Måtte ikke din
elskede bli til en ropendes røst i ørkenen - og du
til et fata morgana langt borte i det fjerne, som
blir til luft og forsvinner når han forsøker å nå
deg. Ensomheten kan være forferdelig; - men den
er dog i det minste bedre enn samværet med en
gjenganger.

Og måtte ditt hjem aldri bli forvandlet til en
skogens ødslige havnehage hvor de som er dine
kommer sammen som vinddrevne dyr for å spise og
sove og tirre hverandre, et sted hvor ingen forstår
den annens ynke. Måtte aldri den tid komme da du
flykter ut i tidens kamp for at ditt hjertes skrik
kan bli døvet av dens bulder.

Jeg ønsker deg så meget og mitt smekkkulle
hjerne ville ønske deg enda mer. Ikke bare for din
egen skyld. I livets hav siger dype strømmer - det
er på deg det beror om strømmene mot fremtiden skal
bringe varme eller frost. På deg, du kvinne, som
skal forløse stillheten og evigheten beror det om
fremtidens strandbredder skal grønnes eller begraves
under is.

* * *

MORALDIKT nr. 1

Steng ikke begjæret inne
og tro at du blir mere verdt
på markedet.

*

Legg lystene dine ut
dem blir ikke bedervet
av det.

DINE ØYNE

Knut Erik Strand

Jeg i deg
og du i meg.
Ditt hjerte
morset ja
og du blusset rød.
Dine øyne
sa ja.
Din munn
kanskje kanskje.
Din fot, dine skritt,
hva med dem?
Og deg selv?

Billy Swansea

REDAKTØRENS EFTERORD

desember 1985:

Som nevnt i det info-skriv som ble utsendt til abonnentene 20. november 1985 - EBN er blitt meget forsinket pga. flyttestrømer om problemer: men her er vi altså igjen omsider! Med et riktig stort dobbelnr. - abonnentene trekkes i sitt innestående som om dette var et dobbelnr., hvilket jeg regner med vil være greit? Dette nr. ble for tykt til at det lot seg gjøre å trykke i all hast midt oppi alt det som siden sist har skjedd. For ikke å gjøre det altfor økonomisk belastende nu når det er tid for utsendelse, er endel av stoffet måttet utgå - bl.a. et siste avsnitt i hovedtemaet om "Den sovende skjønnet", samt bokmeldinger, tidsskriftsnyheter, etc. Dette håper jeg abonnentene og leserne nu har forståelse for. EBN er meget tykkere enn til vanlig i og med dette nr. og også forhåpentligvis i bra trykk-kvalitet: jeg vil slett ikke hentyde at det vil bli slik for eftertiden, i og med at bladet jo er ment å kunne bli bygget opp alkemisk i pakt med abonnentene og leserne, også økonomisk! Egentlig har jeg overskredet denne fornuftige alkemiske vei nu flere ganger, men meningen er å forsøke å holde seg inntil den som idealet, for på den måten riktig å kunne bygge opp EBN fra grunnen av. Og også innholdsmessig har jeg overskredet "målsettingen" flere ganger efter hvert. Javel; men forvent altså ikke at det skal være likens i fortsettelsen - trolig må og bør omfanget av EBN reduseres mht. sideantall og evt. også mht. trykkekvaliteten - for så igjen som sagt å kunne bygge opp dette gradvis eller alkemisk! Å overskride den gitte begrensning vil jo ellers kunne straffe seg. Men mest av alt har jeg med de senere nr. av EBN villet vise, i min iver, hvordan EBN f. eks. kan løfte seg selv; altså at mulighetene absolutt er tilstede! Også har jeg syntes dette måtte gjøres for ikke å bli satt i bås som "bare en stensilavis" etc. (og derfor ikke verdt interesse!) - fordømmene er svært svært mange i vår tid, særlig når det gjelder det ytre og det overfladiske! også der hvor en kanskje minst av alt kunne forvente dem, er min erfaring sånn sett blitt. Men altså: EBN vil i tiden fremover meget trolig komme til å variere, til begge sider av den alkemiske veien, samtidig som metamorfosen forhåpentligvis er igang! Også vil det vel kunne inntreffe at jeg som redaktør hopper over en og annen fullmåneutgivelse - men dog uten at idealene sånn sett blir glemt. Alt dette for å efterstrebe den besinnelse som vil kunne bringe EBN fremad!

Et okkult perspektiv på kjærligheten har vært temaet i dette nr. av EBN - jeg har ment å sette opp et perspektiv som kan være fruktbart for mere omfattende og utdypende videre bearbeidelse, og altså ikke å få med alt! Lite er f. eks. sagt om sentrale og vesentlige ting som ensomhet, forelskelse, tradisjonene og visdommen hos andre folkeslag, osv. osv. Dessuten er vel eller har vel noe av meningen med EBN vært at et tema ikke er ferdigbehandlet når det

introduseres - men at temaer og saker vender tilbake fortløpende fra nr. til nr. i form av mindre og større tekster, oppstillinger, sjematiseringer, etc. Så er detogså muligheter til mht. det som har vært et helt hovedtema i dette nr. Dessuten må jeg uttrykke takknemlighet for hva som er åpenbaret og fremkommet fra den åndelige verden i dette nr. av EBN - som synes av så overordentlig stor betydning! Det sentrale jeg sikter til og har presentert i enkelte grunnriss fremkom ved fullmånetid høsten 1984 i Trondhjem, en åpenbaring i en avgrunn av strid og mørke jeg efter hvert ikke trodde jeg ville overleve. Det gikk dog - om enn ikke som tenkt eller lett! Avgrunnen av vanskeligheter til tross vil jeg uttrykke takknemlighet overfor alt som beforder kjærlighetens impulser i verden! Trondhjem gass- og torturkammer måtte jeg dog flykte fra - Babylon avdeling Trondhjem drepte meg nesten: min følsomhet gjorde denne forbrytelse helt og holdent uutholdelig og drepene! Det var imidlertid ingen virkelighetsflukt, men helt og holdent en nødvendighet.

Dette troens og uvitenhetens tidsrom er et forskrekkelig landskap! Babylon har okkupert tilværelsen og velder seg feit og grotesk ut i alle retninger ... besetter landskapet, dybdene og kringelkrokene. Men Gud, den makt som står bak tilværelsen, det bærende og omfattende prinsipp, varmer dog enda Moder jord i sin kjærlighet. Men avgrunnens port har forlenget åpnet seg. Et storslagent menneske som R. Steiner fortalte at såvel avgrunnens port som innvielsens port åpnet seg i 1899 idet Kali yuga (5000 år - den absolutte åndsfernhets tid) gikk til ende - og at Antikrist/Sorat/Rakshasas før år 2000 vil sette inn et avgjørende angrep på menneskeheten! Spekulativt? Er det bare tull og tøv? Om det er sant eller ikke - det virker ikke utenkelig slik vår situasjon er blitt! Farene er jo i seg selv reelle nok. Hva hjelper det vel med allehånde slags idyller? Tilfredshets idyller utav likegyldighet, eller idyller i avkroer eller tilfluktsrom? Såsom å gjøre ekteskapet eller seksualiteten og festkulturen til et tilfluktsrom? eller arbeidet, underholdningen, politikken, rusmidler, penger og luksus? Nu efter at vår virkelighet er blitt global er det umulig å flykte fra den! "I want a new drug/Jeg vil ha et nytt rusmiddel!" synger den nihilistiske ungdomskulturen idag - et nytt og mirakuløst rusmiddel! Men vi må naturligvis alle innse - at det eneste gavnlige og mirakuløse er virkelighetsnærhet; og virkelighetsnærhet er ikke noe rusmiddel - men et fordomsfritt og åpent og fordrende forhold til virkeligheten. Og hva er vel egentlig mere fruktbart og mirakuløst enn nettopp virkeligheten? - ikke den virkelighet som ser bort fra og som bortforklarer virkeligheten, men som tar sant utgangspunkt i den - og som tar hensyn til den i alt! Derfor trenger vi idag den resolute anti-Babylonisme - hvilket også innebærer anti-politikk: og som det selvfølgeligste av alt kjærligheten. Men kjærligheten er ikke hva vi har trodd; ikke heller forbryteren og ikke heller visdommen; ikke heller mennesket og ikke heller Gud - eller for den saks skyld: ikke heller Jesus Kristus! Og det forholder seg som pop-gruppa Flaming Youth/Flammende ungdom sang i sin

Ip "ARK 2" (her oversatt fra engelsk av meg):

"Å leve slik vi bruker leve vil ikke bli nok fra nu av.

Å gi slik vi bruker gi vil ikke bli nok fra nu av.

Å tenke slik vi bruker tenke vil ikke bli nok fra nu av.

Å vite slik vi trodde vi visste vil ikke bli nok fra nu av.

Å se slik vi brukte se vil ikke bli nok fra nu av.

Å elske slik vi brukte elske vil ikke bli nok fra nu av.

Å be slik vi brukte be vil ikke bli nok fra nu av.

Tingene som viste oss veien før vil ikke bli nok fra nu av.

Finn en annen vei.

Finn en annen vei ...

Å leve slik vi bruker leve vil ikke bli nok fra nu av.

Å gi slik vi bruker gi vil ikke bli nok fra nu av ..."

I sin aller siste bok "Flukten til det virkelige" (fra 1984) sier Sven Kærup Bjørneboe bl.a. at: "Problemene som nu slår inn over Europa og inn i våre sinn - trusselen om kollektiv utslettelse, den økende følelse av ikke-realitet - de presser oss på en egen måte, som var de ett med våre siste spørsmål og veltet frem fra en forskyvning i tilværelsens grunn." Hans ord her nu sier noe om hva som er iferd med å skje idet vi går hen imot år 2000, rent konkret.

Babylon, Babylon! I dette ditt prostitusjonens navn er kjærligheten blitt en hærjingsmakt; om enn du også har bragt oss meget av godhets muligheter! (Det er såvisst sannhet i de ord at ingenting er så ondt at det ikke er godt for noe! Akk, akk!) Du har gjort tilværelsen til et kjøttmarked og til et horehus og til en grøsselig forbrytelse, og vi vil ikke mere!!! Vi kan ikke mere! Vi må ikke mere! Du er gjennomskuet! Du er en kjøttkvern - og du er ikke vår mor; langt mindre vår far, søster eller bror, og absolutt ikke vår kjæreste! Du gjorde allting til kjøp & salg - mennesket i sin helhet! Av deg, du skjøge, har vi fått nok - dine dager er omme og du er ferdig!

Babylon gjorde oss til kjøttkaker! (Åndsforlatt kjøtt er kjøtt). Til mentalt uniformerte kjøttkaker. Endog i seksuallivet! Syk ble kjærligheten overalt i denne avgrunn.

Det er mennesker som bare vil ha mere og mere, flere og flere og flere mht. den seksuelle kjærlighet - eller rettere mht. den seksuelle pågåenhet: "Ny jente hver fredag" og "Hun var en mannfolksluker" kan vi lese i masemedier f. eks. - og også om kjønnssykdommene. Samtidig med at avstanden mellom menneskene øker i vår tid preget av kommunikasjon - og ensomheten, og tomheten og kjedsomheten og likegyldigheten. Samtidig med at individualiseringen av oss pågår! En heksegryte av voldtekt, vold og ødeleggelse og løgn dresses opp i finstas - det ene om det annet. Og utilfredsheten søker tilfluktsrom hvor den kan finne det - han som vil ha "ny jente hver fredag" finner ikke verdiene i én, vil ha nye opplevelser og nye opplevelser ... Får han det - finner han det han søker? Fra den ene til den andre - forbi den ene og forbi den andre! Det ene menneske - kan han vel hengi seg til det? Finner han vel virkeligheten gjennom det? Nei - kjøtt finner han, og kjøtt søker han og kjøtt vet han om. Det ene menneske er blitt en ubetydelighet som annet enn kjøtt. Samtidig vokser lidelsens proletariat! Og mennesket finner seg selv tilslutt i smerten - eller vel ikke også i medlidenheten?! Og mørket blir tettere og tettere! Og ensomheten blir smerteligere og smerteligere!

Og når alle og enhver er blitt kolaboratører: hva da?!

Og når konspirasjonen spirer og når opposisjonen styrker seg i smerte: hva da?! Når mørket er som tettest ... Død! eller lys!!!

Det er julehøytid i Norden når EBN utkommer denne gang. Er det Jesusbarnet i uthuset det dreier seg om? eller er det å spise seg feit på

svineri, stut og søtsaker? Hva mente Jesus og hvem var Kristus? Med utgangspunkt i hva skal vi orientere oss i julefeiringen? - og i det heletatt: Med utgangspunkt i hva skal vi orientere oss i virkeligheten? Forhåpentligvis vil dette nr. av EBN bringe noen svar, fornøyelse og inspirasjon!

Vi treffes igjen til neste fullmåne, dvs. 26. januar 1986 (eller den derefter)! La høre fra dere også dere, for å gjøre tidsskriftet mest mulig levende og til et vitalt organ.

Beste hilsener fra redaktøren!

TRYKKSÅK/BLAD - fremsendes til:

PORTO

Retur til: EBN/R.L. Hansen,
Vinsternes,
N-6598 Foldfjorden,
Norge.

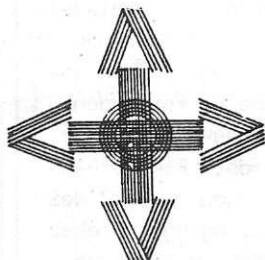
Redaktørens postgiro: 3 88 56 05.

ABONNEMENTSPRISER: Halvårsabonnement - n.kr. 30,-/6 nr.m.f.
Helårsabonnement -- n.kr. 60,-/13 nr.m.f.

1 Kryss i ruten (til venstre) betyr at ditt/deres
abonnement er opphørt og må fornyes!

2 Kryss i ruten her betyr at dette er et
bytteabonnement!

3 Kryss i denne ruten betyr at dette er et
tilbud om bytteabonnement!

4 Og kryss i denne ruten betyr at dette er et
gratisabonnement!

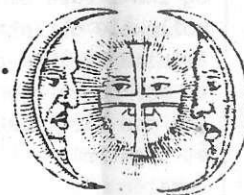
5 Kryss her betyr at dette er et
prøvenummer/tilbud om abonnement av noe slag!

6 Kryss her betyr at du/dere ennu
ikke er registrert som abonnent?!

7 Og kryss i denne ruten betyr at EBN kanskje skal
hilse fra noen:

.....

Greit? ANNET:

ESOTERISK BULLETIN I NORDEN (EBN)

BLAD FOR KUNST, POESI, PERSPEKTIV, ARKIV OG OKKULT ORIENTERING! Kun i abonnement!
utkommer ved hver fullmåne (dvs. 13 ganger i året) ideelt sett, og er en fortløpende orientering til
alle med okkulte/esoteriske/vitenskapelige interesser - en orienteringsbulletin for bearbeiding av
stoff og samarbeide. Vil inneholde nyhetsstoff, bokmeldinger, kommentarer, små artikler, kategoriser-
ing, poesi og annet som angår emnet. Dessuten brevkasse, dialog, adressebytte, etc. Det meste av sto-
ffet vil være i form av notater, skisser og oppsett beregnet for egenarbeide og videre studium. De
enkelte forfattere er selv ansvarlige for sitt stoff. Bladet er ment å fungere i høy grad selvstyrt:
Bladet er ment bygget opp gradvis som i en alkemisk prosess/samklang med abonnentene, i all enkelhet
uten overdrivelser. Bytteabonnement med andre blader og tidsskrifter etc. (selv om prisene er forskj-
ellig) som arbeider for den nye tids kultur er ønskelig og absolutt vesentlig (sånn blir det lettere
for oss alle å holde oss godt orientert, veksle erfaringer, tips og annet!). Esoterisk Bulletin i No-
rden (EBN) er i ordets rette forstand en orienteringsbulletin, og vil legge vekt på å være det. Vårt
motto kan være: "Den som ikke har sitt liv i det fremmede, søker heller ikke sin opprinnelse der."
Okkultisme - det skjulte - det som er skjult bak menneskers fordommer og illusjoner, den åndelige
verden som er skjult bak overflatene og overfladiskhet etc. trenger virkelighetskontakt ... EBN er et
talerør for dette og så meget, udogmatisk; med idealer som natur- og menneskevennlighet.

Hilsen redaktøren, Rune L. Hansen.

(Neste EBN kommer ved fullmåne:)

